

Bò Lên Giường Em Gái

Contents

Bò Lên Giường Em Gái	1
1. Chương 1 : Tuổi Thơ Dữ Dội	1
2. Chương 2 : Kẻ Bị Vứt Bỏ	6
3. Chương 3 : Hy Vọng Cuối Con Đường	9
4. Chương 4 : Mối Tình Đầu	14
5. Chương 5 : Chưa Yêu Đã Thất Tình	19
6. Chương 6 : Tan Vỡ	24
7. Chương 7 : Chống Chọi	29
8. Chương 8 : Thích Ứng	33
9. Chương 9 : Cuộc Sống Mới	37
10. Chương 10 : Thân Thuộc	41
11. Chương 11 : Thoáng Qua	46
12. Chương 12 : Mảnh Ghép	49
13. Chương 13 : Đêm Tối	54

Bò Lên Giường Em Gái

Giới thiệu

Truyện có nhiều tình tiết có lẽ mọi người không thích nhưng có thể coi như là một câu truyện về cuộc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-len-giuong-em-gai>

1. Chương 1 : Tuổi Thơ Dữ Dội

**

Em nằm cuộn mình, run rẩy trên giường, tiếng khóc nức nở hoà vào bóng đêm như chôn vùi dưới cơn mưa. Ngoài ô cửa sổ loang loáng ánh đèn, cây hoè sau nhà bị gió thổi, cành lá um tùm dồn dập đập lên lớp kính

mỏng.

Tôi không phải thằng điên! Tôi rất tỉnh táo! Tôi biết mình làm gì!

Nợ máu phải trả bằng máu, tôi không có sai!

“Rầm!” Cánh cửa bị đập tung, tôi quay đầu chứng kiến khuôn mặt kinh hãi của người đàn ông kia, ông ta là bố tôi, cũng là kẻ thù suốt đời này của tôi.

Đêm nay, mới chỉ đang bắt đầu.

**

Trước khi mọi người ném đá, chửi tôi là thằng bệnh hoạn,... Hãy để cho t kể về câu truyện của mình.

Chương 1: TUỔI THƠ DỮ DỘI

Con người mới sinh ra về bản chất hầu hết ai cũng giống ai, trên quá quá trình trưởng thành nếu mắc phải sai lầm sẽ dẫn đến hậu quả nhân cách bị biến dạng. Mà xui xẻo thay tôi lại nằm trong số đó.

Những năm tháng tuổi thơ của tôi gắn liền với đồng đồ chơi và hộp màu vẽ, không gian đi lại chỉ gói gọn trong bốn bức tường chật hẹp. Bố mẹ đi làm suốt, ở nhà người hay quan tâm tới tôi nhất có lẽ là vú Vân. Nếu bây giờ bắt tôi phải tưởng tượng xem hình dáng bà thế nào, chắc đợi đến Tết Tây vẫn không nhớ nổi. Không phải tôi bị mù hay là một thằng mắc bệnh tự kỷ, mà từ khi có tri thức tôi đã sớm tập thói quen chơi một mình, ăn một mình, ngủ một mình,... tóm lại ngoài bản thân ra thì tôi không sức đâu mà bận tâm đến người khác.

Thế nên ngày đầu tiên đến trường tôi không tránh khỏi ngỡ ngàng và khủng hoảng. Ngỡ ngàng vì số người ở trường nhiều hơn tất cả những người mà tôi từng gặp trong đời, sợ hãi vì tôi chợt phát hiện ra một điều... ai ai cũng cần có một người bạn.

Tôi không có bạn lại càng chẳng giỏi giao tiếp, vậy nên tôi chỉ biết lạng lẽ ngồi ở một góc phòng, bỏ sách vở ra đặt ngay ngắn trên bàn.

Vào giờ học đầu tiên đưa nào đưa lấy vẫn còn rụt rè, nhưng dần dần chúng ngồi xích gần nhau, chia thành hai phe con trai- con gái, tụ tập nói chuyện phiếm.

Ngày ngày cắp sách đến trường rồi kéo cặp về nhà. Suốt buổi học thì chỉ biết nhìn bảng đen phấn trắng, lấy học hành làm thú vui duy nhất. Có lẽ vì thế nên điểm tổng kết năm học lớp một của tôi thuộc loại xuất sắc. Hôm đó trời xanh mây trắng, tôi vì vội vã chạy tắt trên cánh đồng ngô bạt ngàn, đáy lòng lần đầu dâng lên một nỗi chờ mong, có khi nào cha mẹ tôi sẽ rất tự hào như phụ huynh các bạn không?

“Học sinh giỏi à? Đúng thứ mấy lớp” Bố tôi gấp thức ăn bỏ vào miệng, thuận tiện hỏi một câu.

“Đạ, thứ ba.”

“THỨ BA?”

Cây đu đưa bị đập mạnh xuống bàn, tôi giật mình, theo bản năng dính sát vào ghế ngồi nhìn chăm chăm về giận dữ của ông ấy.

“Tao tưởng mày giỏi lắm cơ, đúng thứ ba không thấy xấu hổ sao mà còn khoe. Ngồi đấy nữa, cút xéo ngay cho khuất mắt tao!”

Người ta nói hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn quả không sai, bực người mà mình hằng kính trọng tạt ột gáo nước lạnh, tâm hồn trẻ thơ non yếu của tôi tức thì bị đóng băng. Với bản tính lắm lì sẵn có, tôi tự động rời khỏi bàn ăn, đóng sập cửa phòng. Cầm lấy tấm bảng khen trên bàn xé vụn, vứt vào góc nhà.

Mọi chuyện cứ êm ả trôi qua nếu không có một chuyện xảy ra.

Hôm ấy đang giờ ra chơi thì thằng Bình “Gấu”, một thằng to con nhất lớp tự nhiên chạy vào phòng học, vì mọi người đã đi chơi hoặc ăn sáng hết nên xung quanh vắng vẻ còn mỗi một mình tôi. Nó đưa cho tôi một

chiếc đồng hồ mới tinh, nhờ trông giúp với lý do “đi đá bóng sợ làm hỏng”, chưa kịp đợi tôi đồng ý hay không nó đã liền vội vàng chạy đi.

Trẻ em đầu óc thường đơn giản, bởi thế tôi chẳng nghĩ gì liền để trong ngăn bàn, ung dung đưa mắt ra cửa sổ ngắm mây, hóng gió. Nhưng tiếng chuông báo vào tiết vừa vang thì một trận xôn xao nổi lên, có đứa khóc òa nói rằng mình vừa mất đồ. Cô giáo chủ nhiệm lớp tôi mới ra trường, còn thiếu kinh nghiệm nên lúng túng chẳng biết làm gì. Mãi sau mới yêu cầu các bạn đem cặp của mình ra, “lục soát” từng người một.

Đương nhiên chuyện gì đến cũng phải đến, cô Hà giờ chiếc đồng hồ lên, hỏi lấy cái này ở đâu ra. Tôi còn nhớ như in cái cảm giác bàng hoàng xen lẫn lo sợ đấy, toàn thân tôi lạnh ngắt, mồ hôi chảy ra ướt đầm, tôi lắp bắp.

“Không... em không biết...”

“Chứng cứ đã rõ ràng, em còn lời nào để nói không?”

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn tôi, cái nhìn ấy biểu thị “Hóa ra mày không chỉ câm, mà còn là thằng ăn trộm”, “Tránh xa cái thằng trộm cắp ấy ra!”

Vào phút giây định mệnh đó, tôi biết rằng cuộc đời mình từ nay trở về sau sẽ không thoát khỏi tội danh này, một vết nhơ suốt cũng không thể gột sạch.

Tôi đứng chết trân, chẳng mở miệng thanh minh thêm dù chỉ một từ. Trong sự tĩnh lặng đến vô tình, lòng tôi mang theo một sự căm hận tột cùng. Những hiểm nghi, ngờ vực bao trùm lên, nhốt tôi lại trong nỗi đau vô bờ bến...

Đó là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra, tôi biết thế nào là hận một người.

Cuối buổi học, thằng Bình Gấu cùng vài đứa chặn đứng tôi lại rồi hét to.

“Thằng ăn trộm!”

“Không phải tao! Chính mày mới là người lấy...”

“Câm mồm đi, loại trộm cắp như mày không có quyền nói ở đây!”

Bọn nó không đợi tôi giải thích mà chỉ một mực nghe theo lời thằng Bình Gấu.

“Mày đã nhờ tao giữ hộ cái đồng hồ! Thằng khốn kiếp, đồ vừa ăn cắp vừa la làng!”

Tôi quát lên, gần như muốn lao thẳng vào nó. Đột nhiên thằng Bình Gấu ngã lăn ra, rú lên một tiếng kinh hoàng. Tôi rùng mình, tưởng nó lên cơn động kinh nhưng còn chưa kịp định thần lại thì một bàn tay bắt ngờ giáng thẳng xuống. Tôi chật vật ngã, mày mày xây xẩm, tối tăm.

“Thằng này, ai cho phép mày đánh con tao?”

Thầy Tôn một tay nâng thằng Bình, một tay túm lấy cổ áo tôi lôi dậy.

“Con có sao không?”

Úp mặt vào người thầy Tôn, nó khóc ầm lên. “Nó đồ thừa con ăn cắp rồi đánh con”

“Dám đánh con trai tao, mày không biết tốt xấu là gì à?”

“Không... phải...”

“Thằng mất dạy! Không có người dạy dỗ thì mày tưởng muốn làm gì cũng được hả? Hôm nay để tao xem mày còn ngang ngược được nữa không!”

Dứt lời, ông ta vung cây thước kẻ lên.

Tôi chỉ kịp nghe thấy tiếng gõ cứng va vào hộp sọ kêu “cốp”, tiếp đến một thứ dung dịch mát lạnh chảy xuống, vì quá nhanh nên tôi chẳng còn biết cảm giác đau là gì nữa.

Tôi bưng tay lên mặt, máu tươi dính đầy hai bàn tay tôi, đỏ tới nhức mắt...

Thằng Bình nhìn tôi bằng đôi mắt bé tí tẹo hiểm ác, cái nhìn đó xoáy sâu, ăn tận vào trong xương tủy tôi...

Khi tỉnh dậy tôi thấy mình nằm trên giường bệnh, quanh đầu quấn một lớp băng dày. Chỉ cần chạm khẽ, cơn đau liền ập tới, buốt tận óc.

Bên cạnh tôi, vú Vân với nét cười tiêu tụy pha thêm phần mừng rỡ. Tưởng chừng cả chục năm qua đi, tôi chưa gặp lại bà. “Cuối cùng con đã tỉnh lại rồi!”

“Tôi còn chưa chết, vú khóc làm gì.”

Vú Vân sững sờ, bàn tay đưa giữa không trung run run rồi rơi xuống. Saul lần đó, bà tuyệt nhiên không còn chạm vào vai tôi thêm lần nào.

Hỏi bố mẹ tôi đâu ư? Họ còn bận bù đầu với công việc, hơi đâu mà quan tâm đến “thằng ăn cắp” như tôi. Mà tôi thật sự thấy thoải mái khi không phải nhìn mặt họ, bị họ chửi mắng vào lúc này.

Kể từ sự kiện ấy, tôi bỗng dưng biến thành một người khác, ngay cả vú Vân cũng không nhận ra nổi. Nhiều lần tôi bắt gặp bà hỏi về chuyện vết thương trên đầu tôi, nhờ bác sĩ xem kỹ có ảnh hưởng gì nghiêm trọng không.

Hơn ai hết tôi là người hiểu rõ nhất, không phải vì cú đánh mà chính cuộc sống này đã dạy cho tôi biết, trước khi sự phản bội kịp giáng chobạn một đòn chí mạng thì tuyệt đối đừng tin tưởng bất cứ ai.

Về sau tôi lại nhận ra, ngay cả chính bản thân mình cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Có nhiều lúc tôi thầm cảm ơn thầy Tôn, cảm ơn bài học đầu đời đắt giá của ông ta. Và có lẽ bản thân ông ta chưa chắc đã ngờ rằng kẻ bị ông ta đánh lại là học trò đặc ý nhất trong cuộc đời dạy học của mình. Ông ta đã dần tạo ra một “thằng khốn nạn” theo đúng nghĩa.

Sau biến cố, thầy Tôn bị chuyển công tác đến một nơi xa xôi hẻo lánh nào đó mà tôi chẳng thèm bận tâm. Còn thằng Bình Gấu vẫn tiếp tục theo học tại trường. Mỗi lần gặp mặt nhau, nó lại dùng ánh mắt hằn học để nhìn tôi như thể “Chính mày đã hại bố tao phải mất việc, cả nhà mày...!”

Cho đến một ngày sự hận thù đã đi đến đỉnh điểm, đột phá lớp vỏ bọc thản nhiên mà nổ tung. “Vì mày mà bố tao bị đuổi việc. Thằng chó chết!”

“Họa do bố con mày tự gây ra, không thể trách tao được.” Tôi nhún vai, bĩu môi khinh bỉ. Nó tự làm còn đứng đây chửi tôi nữa chứ, đúng là chó đại cắn càn.

“Thằng chó! Vì không được bố bố thương nên mày gan góc tị với tao đúng không?”

Từng thớ thịt trên mặt thằng Bình co giật, mắt nó long lên, miệng không ngừng chửi rủa.

“Đồ ăn cắp! Bố mẹ mày không cần mày! Không ai trên đời chấp nhận sự tồn tại của mày! Mày không hơn gì một con chó!”

Nếu là hiện tại khi nghe những lời này tôi có thể thản nhiên cười mà nói rằng: “Thật ra, tao so với con chó còn có phần ti tiện hơn”. Nhưng lúc ấy tôi chỉ là một đứa trẻ, trái tim còn quá non nớt để chịu đựng sự sỉ nhục lớn đến vậy. Vật ngã thằng Bình xuống, tôi ngồi đè lên người nó, dẫm đá túi bụi, mỗi đòn nện xuống là một câu.

“Câm miệng! Câm miệng ngay cho tao!”

Túm chặt đầu thằng Bình, không ngừng nhắm vào mặt nó mà dẫm. Dẫm đến khi toàn thân rã rời, tay tôi đau nhức.

Tôi không còn phân biệt được đâu là máu của nó, đâu là máu của tôi. Đau là nỗi đau của nó, đau là vết thương của mình.

Thằng Bình không chịu thua. Vẫn cố sức gào lên.

“Mày là đồ trộm cắp!”

Bấy giờ lũ bạn nó đi qua, ngay lập tức liền xông vào. Không biết phải trái đúng sai hợp sức đánh tôi.

Tôi vẫn đánh. Sáu, bảy đứa xúm lại lôi tôi ra, cố sức tách tôi khỏi thằng Bình. Mặc cho bọn chúng đánh, nhất quyết tôi không buông nó ra.

Đòn giáng xuống như mưa trút, tưởng chừng bầu trời trên đầu tôi chỉ còn là một màu đen kịt.

“Cho mày chết! Chết đi!”

Bọn chúng cười, nhổ nước bọt vào mặt tôi.

Lòng tự tôn bị dả kích tới cực điểm. Vơ một hòn đá kế bên, tôi ném thẳng vào chúng nó. Thằng Bình bị thương nặng nhất không kịp tránh, nó ngã vật xuống, máu chảy ròng ròng.

Thấy hành động của tôi, mặt đứa nào cũng tái xanh, chạy mất dạng.

Tôi nhìn thằng Bình nằm trong vũng máu, bất giác cười lớn hơn. Một sự thích thú chảy ra từ sâu thẳm, dần ăn mòn phần nhân tính ít ỏi của tôi.

“Bạn bè thì sao chứ, mày bị đánh đến chết, việc chúng làm cũng chỉ là bỏ chạy mà thôi...”

Lết người về đến nhà sắc trời đã chạng vạng, bố tôi cầm sẵn cây roi, đứng trước phòng khách ra lệnh tôi qua đó. Vú Vân một bên ngăn cản người đàn ông cực cần, một bên khuyên nhủ tôi đủ điều nhưng tôi vẫn trơ lì đứng im, còn tự thấy việc mình làm rất đúng đắn.

Hai mắt ông ta đỏ ngầu, vung cây roi lên, một phát lại một phát hét.

“Mày biết sai chưa?”

“Con không sai! Không sai! Nó là giáo viên thì được phép đánh học sinh, bố là bác sĩ thì được phép đánh con trai của mình chắc. Luật này ở đâu? Đâu ra?”

“Thằng mấy dạy, dám cãi này!” Đòn roi liên tiếp quất trên lưng tôi, chân tôi, không biết qua bao lâu ông ta mới dừng tay, vứt roi xuống đất thở hồng hộc.

Tôi nhếch mép mỉa mai: “Bố đánh chán tay chưa, có cần con cất hộ không?”

“Mày giỏi lắm, tao không dạy được thằng con như mày!”

Tôi nhìn chăm chăm cây roi, dùng chút sức tàn diên cuồng bẻ gãy nó, chonó nát vụn ra, dăm làm đau tôi! Mẹ nó, làm đau tôi!... Căn phòng tối đen chỉ còn tiếng nứt gãy và âm thanh thút thít nho nhỏ. Mẹ ôm lấy tôi, chặt đến mức khiến tôi ngạt thở, những vết thương cùng lúc lan tràn sự đau đớn tê dại ra toàn thân. Nhưng tôi không khóc, chỉ biết nghiến răng chịu đựng.

“Ông trời, sao tôi lại sinh ra đứa con hư đốn thế này...”

“Con ơi con,... con có mệnh hệ gì, mẹ biết phải làm sao đây...?”

Mẹ tôi có câu hỏi của mình, tôi cũng có câu hỏi của riêng tôi. Rõ ràng người bị đánh là tôi, vì lý gì bà lại khóc đến thật thương tâm?

Hướng mắt nhìn xuyên qua ô cửa kính trong vắt, từng bông pháo hoa nối tiếp nhau tô điểm trên tấm màn trời đen thẳm. Âm thanh rộn ràng, ánh sáng diễm lệ tới nỗi tôi ngỡ mình lầm tưởng. Trên đời này có bao nhiêu thứ giống pháo hoa... nhiệt thành đến rạng rỡ rồi cũng có lúc lụi tàn theo mây khói...

.
. .
.

Trong ngày Tết năm ấy, thế giới của tôi từng thứ từng thứ theo thời gian dần bị xóa sổ, từ “học hành”, “niềm tin”, đến “gia đình”, “bạn bè”... một chút cũng không may sót lại.

2. Chương 2 : Kẻ Bị Vứt Bỏ

Có một loại quan tâm xuất phát từ trong tim, có một loại yêu thương hiển hiện như điều dĩ nhiên. Càng quen thuộc thì càng sợ có một ngày sẽ mất đi. Vậy nên từ trước đến nay đối với những thứ mình sợ hãi, con người ta thường theo bản năng lẫn trốn.

Hôm sau, tôi bị đuổi học.

Kể từ khi biết tin tối ngày bố bạn bị với những cuộc điện thoại, tôi nằm trong phòng, cuộn người vào ổ chăn cố gắng không để cho âm thanh phiền chán ấy chui vào tai, ấy thế mà có ngăn được việc Vú Vân luôn miệng truy hỏi. “Có đau không?” “Ai đánh con?”, “Vì sao con đánh bạn?” Là một trong hàng tá câu vú thường xuyên nhắc tới, nhiều đến nỗi đầu tôi muốn nứt ra.

Tôi ghét nhất bị làm phiền, nếu gặp phải người khác, dù có cạy miệng tôi cũng chẳng hé răng nửa lời. Đàng này Vú Vân một tay chăm sóc tôi từ nhỏ, đã thế bà lại dùng nước mắt và vẻ quan tâm đến dung túng làm tôi không sao tránh nổi.

Bốn tính khoe khoang sẵn có pha lẫn tự hào, tôi quên thương tích trên người nói rằng mình đã đánh rất nhiều đứa, lại còn đập vỡ đầu một thằng.

Vú Vân quay mặt đi, không nói câu gì.

Tôi nói: “Đau đón người khác gây ra, tôi phải trả lại chúng gấp bội, thậm chí khiến chúng không kịp hối hận!”

“Khi một người hành động vô phép tắc dẫn đến hậu quả đã thương người khác, con biết ai sẽ là người đau lòng nhất không?”

Tôi tỉnh bơ: “Thắng làm vua, thua làm giặc. Đương nhiên thằng Bình là đứa bị đòn đau nhất chứ ai”

“Con à, con sai rồi, người khổ sở nhất vẫn là cha mẹ của đứa trẻ ấy”

Tôi dĩ nhiên không tin, nhưng vì nể bà nên tôi chẳng thèm phản bác. Con người là loài động vật có trí não phát triển bậc nhất, cũng ích kỷ nhất. Mồm cứ leo lên yêu cái này, yêu cái kia, không màng tính mạng để bảo vệ một người,... kỳ thật thứ mà họ yêu thương trân trọng nhất không ai khác ngoài chính là bản thân họ đấy sao?

“Nếu một ngày con bị người ta đánh, con cảm thấy thế nào?”

“Có gan đánh người thì cũng gan chịu đòn, thôi vú ra ngoài đi, tôi mệt lắm rồi!”

Bà chần chừ chốc lát mới đứng dậy, nhẹ giọng.

“Sau này lớn lên con sẽ nhận ra một điều. Tổn thương con gây ra cho người khác, cả đời họ cũng không quên... và cả đời này con cũng không thể tha thứ cho bản thân mình”

Gì chứ? Tôi có điên đâu mà phải tự dằn vặt mình, lợi ích bản thân phải đặt lên hàng đầu, tôi đã muốn thì người khác đừng hòng xen vào. Sai thì sai đến cùng đi, tôi đây cũng chẳng lấy hơi đâu mà hối với cả hận.

Nằm bẹp dí trên giường, tôi nghiệm đi nghiệm lại đến chán ngấy với những câu triết lý vớ vẩn của Vú Vân, may cho bà ta là đã đi trước lúc tôi kịp nổi quạ lên.

Ba ngày sau, tôi dứt ruột từ bỏ phút giây tự do ngắn ngủi, nặng nề cắp sách đến trường.

Việc đầu tiên khiến tôi thoải mái là thằng Bình biến mất như bị bốc hơi.

Không ai nói gì về sự việc lần đó, bọn học sinh nhìn mặt tôi đều né dạt sang một bên, cũng chẳng ai nhắc gì về việc kia nữa. Hết như miệng bọn họ bị dán bởi một lớp băng dính, vừa định mở miệng đâu đó đành phải ngậm chặt vào. Mãi sau tôi mới biết ông bố kính yêu của tôi đã dùng tiền bịt miệng gia đình thằng Bình Gấu. Tiền là một thứ thật kỳ diệu, biến lương tri thành vô tri, cũng biến một người bình thường trở thành một người căm... Sau khi lĩnh hội điều này, tôi vẫn thường xuyên lạm dụng sức mạnh đáng kinh ngạc của nó để làm nhiều việc đáng xấu hổ.

Để chuẩn bị ngày sinh nhật sắp tới của tôi, cũng như mọi năm vú Vân là người duy nhất có mặt. Trẻ con hồi bấy giờ trước sinh nhật mấy ngày thường có một điều lệ là truyền qua tay những tấm thiệp mời nho nhỏ, bên trong ghi rõ địa điểm và thời gian tổ chức. Tôi ngồi một góc, nhìn chúng không chuyển thiệp mời cho nhau, từ đầu lớp xuống cuối lớp đứa nào cũng có, ngoại trừ tôi. Nếu nói chẳng quan tâm việc vật dầy hoàn toàn là đối trá. Tôi cũng là trẻ con, từng chờ mong có ai đó mời mình dự sinh nhật, hy vọng rồi tất yếu thất vọng, nhưng việc ấy theo thời gian dần pha nhạt. Lớn thêm chút nữa, nhận thấy bản thân dù gì cũng không hoàn toàn là một thành viên của lớp, và lại tính tôi trầm mặc, có phần u ám, bọn nó sợ chẳng dám lại gần.

Chỉ là mỗi lần đi qua tiệm bánh kem, nhìn người này người kia đưa con bọn họ đến mua bánh, bọn chúng khác nhau nhưng đứa nào đứa nấy đều chung một vẻ mặt vui mừng. Lòng tôi dâng lên một nỗi khát vọng mong manh, chợt đến chợt đi trong chớp mắt. Chúng kiến hết gia đình này rồi gia đình kia, hết năm này sang năm nọ họ quây quần bên nhau, hạnh phúc vui vẻ. Cái không khí áp áp ấy như lan tỏa ra không trung, tách biệt hẳn với thế giới của tôi. Tôi nhìn thấy, nghe thấy những lời họ nói nhưng không hề cảm nhận được. Có thể vì họ bên trong nhà, tôi ở ngoài trời, hay vì ngoài trời lạnh quá, ẩm áp thế nào đối với tôi cũng quá xa vời... Ngăn cách tôi với thế giới náo nhiệt này không phải qua lớp cửa kính trong suốt kia, mà là thật nhiều lớp vỏ tôi tự tạo ra để bao bọc mình tránh khỏi tổn thương. Năm tháng qua đi, tôi sống như một cái cây non yếu đuối từ gốc. Càng phát triển, diện tích nhiễm bệnh càng tăng. Nếu kịp thời phát hiện, khéo léo chặt lấy cành khỏe mạnh, chuyển giao sang một khu đất mới, cái cây lớn lên vẫn khỏe mạnh bình thường. Nếu biết mà vẫn bỏ mặc thì cái cây sẽ chết dần chết mòn với cái ruột rỗng tuếch. Tôi lớn lên với cái xấu xa ăn sâu xương tủy, chạy qua từng dây thần kinh. Khi có người phát hiện, muốn chữa trị nó thì bệnh dịch đã thấm tận tới tim rồi...

Tiết trời buổi giá, tay tôi đông cứng nắm chặt chiếc hộp mà năm nào bố mẹ cũng gửi đến tận trường, nói họ rồi việc cũng không sai bởi họ luôn khinh sáo, xa cách với tôi như vậy đấy... Đáng lẽ tôi nên cảm kích vì bố mẹ dành một khoảng thời gian quý báu của mình để nhớ đến tôi, nhớ đến cái ngày họ sinh ra tôi. Dù gì tôi cũng chỉ là một phế vật của tạo hóa, một đứa con ngoài ý muốn, họa có quăng ra đường cũng không có ma nào nỡ nhặt.

“Nếu đã không muốn tôi hiện diện một cách tử tế thì làm tôi biến mất mãi mãi còn hơn. Tôi chán ngấy cuộc đời vô vị này lắm rồi!” Tôi muốn hét vào mặt họ, vậy mà trở trêu thay, họ có bao giờ cho tôi quyền được nói tiếng lòng mình đâu.

“Con đã nhận được quà chưa?” Chưa bước chân vào nhà đã nghe thấy lời hỏi thăm ân cần của vú Vân.

“Có!” Quen với thói vô phép, tôi đáp cụt ngắn.

Vú Vân cũng không để ý, cười đầy bao dung. (Giờ nghĩ lại mới thấy vú chiều tôi quá, mỗi lần nhìn vào mắt bà tôi đều thấy một niềm yêu thương vô hạn, hết như tôi là con ruột của bà. Mà đúng vậy, bà coi tôi không khác gì người con trai đẻ chết từ lâu. Đáng tiếc khi đó tôi mới vài tuổi đầu, ngu xuẩn tưởng bà thương hại tôi, lại càng muốn tránh né bà...)

“Con cất đồ rồi mau xuống ăn cơm”

“Ồ á? Tôi đã sớm đi rồi!”

Vú Vân hoảng: “Tại sao vậy? Con không thích à?”

“Cái gì của họ, tôi đều không ưa!” Nén chua chất tràn lên tận họng, tôi thốt ra một câu chẳng phù hợp với tuổi. “Vú thấy rất buồn cười phải không? Máu thịt này là họ cho tôi, vậy mà tôi cũng khinh ghét. Mắt trắng bạc bèo, ăn cháo đá bát, vú nghĩ thế chứ gì?”

Vú Vân thở dài trở về phòng bếp.

“Con thay quần áo rồi xuống ngay nhé, vú làm nhiều món cho con lắm đấy!”

“Không cần rườm rà vậy đâu! Năm sau thím đừng có bày ra nữa!” Thả mình xuống sofa, đầu óc tôi quay quay “Tôi mệt rồi! Vú ăn một mình đi”

Ngọn lửa trong lò sưởi bập bùng đỏ hồng, thi thoảng lại phát ra những tiếng nổ tanh tách. Giữa cơn mê, cơ hồ còn vọng lại tiếng khóc của vú Vân. Tôi đâu ngờ năm sau và cả năm sau nữa chẳng còn ai làm một bàn đầy thức ăn chờ tôi, những món quà cũng theo đó mà biến mất... Sinh nhật của tôi cứ thế trôi vào quên lãng,

quay cuồng với vòng xoáy thời gian, nằm ở góc nhỏ trong hoài niệm, tôi chỉ mãi dừng lại ở sinh nhật lần thứ chín ấy mà thôi.

Tôi vẫn còn nhớ như in cái ngày vú Vân bỏ đi, hôm đó sau buổi học, vừamệt và chán, cũng chẳng để ý không khí kỳ dị đang bủa vây quanh mình,tôi lao đầu vào ăn cơm.

“Ăn ngon không?”

Việc tôi hài lòng nhất với vú Vân là tài nấu ăn siêu đẳng ở bà. Bởi vậy mỗi lần ăn ở bên ngoài, hay lúc ngay cả gói mì cũng không có tôi thường nhớ tới vú Vân, nhớ bàn thức ăn dậy mùi bốc hơi nghi ngút,... những lúcấy cổ họng tôi nghẹn đắng, nuốt mãi không trôi.

“Vào hè trời nóng, phải hạn chế nhai đá sẽ không tốt cho răng. Mỗi tốitrước nhớ lên giường ngủ sớm, đừng thức khuya quá, không tốt cho sứckhỏe,...”

“Vú lải nhải gì đấy!”

“Vú... sắp... con tự lo...”

“Cũng đến lúc vú được hưởng phúc rồi. Tôi đâu phải trẻ con, không cần vú chăm sóc.”

Đôi đũa bị ấn mạnh, tôi liên tục và cơm vào miệng. Nghe cuộc đối thoaimấy ngày gần đây của bố mẹ tôi đã biết phong phanh chút ít, nhưng lạikhông ngờ ngày này đến nhanh thế. Tôi... còn chưa kịp chuẩn bị...

“Con...”

“Vú im mồm! Tôi biết rồi, vú đi thì cứ đi, chả liên quan gì tới tôi!”

Vú đại ra, nước mắt không ngừng tuôn rơi, bà nhìn tôi thật lâu như thểtoàn bộ yêu thương tích lũy trong suốt quãng đời cô đọng trong giây phút ấy. Mãi sau vú mới bật ra một câu khiến cả đời tôi không sao quên nổi.

“Xin lỗi...m...má... xin lỗi...”

Không biết có nhầm lẫn gì mà tai tôi lúc đó như ù đi, miệng tê cứngkhông thể phục hồi. Có sắp xếp cảm xúc bất thường, tôi hỏi vú, muốn xácđịnh thêm lần nữa. Nhưng vú Vân vẫn đứng chết lặng, khiến bất an trongnháy mắt chuyển thành giận dữ. Nghiến răng, điên tiết gặt

bay đóng đồ ăn trên bàn, tôi gào lên.

“Vú muốn đi chứ gì? Vậy thì đi đi! Vú cút đi! Cút đi!”

Vú muốn tiến lại định giữ tôi nhưng vô ích, tôi hất văng tay bà ra, vùng vẫy hết một con thú bị thương.

“Tôi không cần sự thương hại của ai hết! Ngay cả bố mẹ cũng không có nghĩa vụ với tôi, vú

không cần phải làm khó mình. Tôi không trách!”

Dẫm đạp lên đồng đồ nát, đẩy bật cửa chạy ra ngoài.

Trên bậc cửa, Vân đứng chết lặng, chậm chậm lau nước mắt. Tôi là ngườihiểu hơn ai hết, chẳng những tôi trách vú, còn oán hận vú tới thấuxương. Vì nóng giận nhất thời, tôi quên mất điều quan trọng rằng vú Vânkông hề có con cái, người thân thì ở tận dưới quê, đột nhiên bà xinnghỉ việc, trừ phi... Bố tôi khám bệnh cho bà, hàng xóm ai cũng biết bà bị bệnh, thế mà chẳng ai nói cho tôi, họ nghĩ rằng trẻ con cần gì biết mấy việc ấy. Nhưng thiếu sót họ gây ra lại khiến một đứa trẻ dùng nổi tấcgiận để trưởng thành.

Con vật còn có tình cảm, hướng hồ vú Vân nuôi tôi nhiều năm, bà coi tôinhư con cháu trong nhà, dành tất cả tình yêu thương của một người mẹ đặt cả lên người tôi. Tôi đau bà khóc, tôi bỏ cơm bà dỗ dành đủ kiểu, tôi sai lầm bà dạy tôi cách đi đứng đắn... Tôi coi sự xuất hiện của bà là điều đương nhiên, bà thương tôi là điều tất yếu, rất nhiều năm sau cũng bởivì thói quen chết tiệt này mà tôi đánh mất đi rất nhiều thứ...

Đi hết con đường này nối tiếp con đường kia, qua từng dòng xe cộ đôngđúc, qua cả sân công viên vú thường gọi tôi về mỗi bữa cơm. Đến khi contim tôi đập mạnh như muốn bứt ra khỏi

lòng ngực, tan thành thành trăm mảnh, tôi khuyu ngã. Cả cánh đồng ngô vậy lấy tôi, nuốt trọn tôi trong nỗi đau thương và mệt mỏi tới lạ thường. Thở hồng hộc, tôi nằm dài đối diện với bầu trời xanh ngắt. Không có gì chảy ra ngoài vết thương trên tay đang rỉ máu, sự dính ứ và đau đớn rõ rệt chiếm trọn con người tôi. Tôi giống như bị người thân duy nhất trên cõi đời vứt bỏ, hoang mang suy sụp, tôi sợ mình lạc đường,...

Uất ức dồn nén nặng trĩu tâm hồn, tôi cố gắng bơm không khí căng đầy ngực, điều hòa hơi thở nhẹ nhõm mới dám chấp nhận sự thật. Vú Vân bỏ tôi rồi!

Ánh nắng bóng rầy chiếu rọi khiến mắt tôi đau nhức, bàn tay vừa nâng lên cũng là lúc mùi máu xộc tới, tanh tưởi phát buồn nôn. Đột trước tôi vẫn thích thú nhìn người khác bị thương, họ đổ máu-tôi thấy vui. Sao lúc này tôi lại cảm thấy đau buốt và ghê tởm thứ dung dịch đặc

quánh này thế vậy? Lẽ nào vú Vân nói đúng, tôi hối hận, tôi tự thấy tởm lợm chính bản thân mình?

Sai bét! Sai hoàn toàn! Nếu tôi không tự yêu mình thì còn ai thương xót cho tôi đây? Bố khinh ghét, mẹ bỏ mặc, vú Vân cũng rời đi... Còn có ai trên cõi đời thương xót tôi đâu.

Đang chú tâm suy nghĩ, đột nhiên đám ngô đồng bị rẽ ra, mắt tôi lần nữa bị mặt trời chói chang xuyên vào, buốt không mở được.

“Ăng làm gì đấy?” Âm thanh trong trẻo pha chút giọng lưỡi ngọng nghịu. Tôi buông bàn tay che trước mắt ra, cảnh tượng ngày hôm ấy như bám rễ vào ký ức. Chỉ cần nhắm mắt, hình ảnh ấy lại hiện về, hết một thước film cũ chậm chậm quay.

3. Chương 3 : Hy Vọng Cuối Con Đường

Giống như việc vứt một mẩu bánh cho người ăn mày, hy vọng bắt đầu từ những việc nhỏ bé nhất, và kết thúc khi chỗ thức ăn cuối cùng được tiêu hóa.

Bỏ ngoài tai mấy câu hỏi thăm của con bé xa lạ, tôi nhắm mắt đắm chìm vào thế giới của riêng tôi. Đến khi bị một bàn tay mềm nhẹ chạm vào mình. Tôi mới kinh hãi vùng ra.

“Làm gì?”

“Tay ăng bị chảy máu rồi!”

“Hả?” Mới đầu còn không hiểu, mãi sau mới nhận ra là nó bị ngọng nặng, không cách nào đánh vần chính xác được từ “anh”.

“Để em giúp ăng nhé!”

Nghiến răng đè nén đau đớn, tôi muốn thoát khỏi sự kìm hãm của con bé nhưng bàn tay còn đang bị thương, rút thế nào cũng không nổi, đành để mặc nó cầm nắm. Máu từ lòng bàn tay từng giọt chảy xuống, ứ đọng cả bàn tay nhỏ bé mũm mĩm kia... Đợi tới khi hoàn hồn, bàn tay tôi đã được buộc lại cẩn thận, máu cũng thôi rỉ ra. Tôi không biết nó lấy khăn tay từ đâu, cũng không rõ vì lý nào bản thân mình để nó toàn quyền quyết định mọi việc. Có lẽ bởi ngày hôm đó tôi mệt mỏi quá, trong đầu chẳng nghĩ gì hơn, hoặc bởi nụ cười trong sáng của nó thổi bớt một phần nhút nhát trong tôi...

”Ăng ơi! Ăng ăn bắng không?

” Hí hoáy lấy hộp bánh giấu trong chiếc túi hình mèo Kitty, nó đưa chiếc bánh ra trước mặt tôi, trùng hợp thay lại là loại bánh mà tôi ghét nhất.

”Không!

”

”Ăn đi ăng! Ngon lắm lắm!

” Khuôn mặt nó hết cái bánh bột gạo, tròn trịa trắng ngần. Tôi vừa định mở miệng nói rõ ràng, tức thì chiếc bánh ngọt ngay tức khắc đã nhét tọt vào họng. Trợn mắt nuốt xuống miếng bánh, mùi ôcôla ngọt ngấy xộc

thẳng tận yết hầu, chẳng hiểu sao chất chứa tư vị thương. Sống trên đời hơn chín năm, lần đầu tiên có người đút cho tôi ăn...

”Ngon mà phải không ăng?”

”

Tôi giả mù, cố tình phớt lờ ánh mắt chờ mong của Bánh Bột Gạo, hững hờ buông một câu.

”Chán ngắt!”

”

Nó ngốc không hiểu, vậy nên tôi đành biến thành người tốt bụng giảithích.

”Nếu lần sau mày mời người khác ăn cái này, có khi nó đập vào mặt cho đấy!”

”

Nó đơ mặt đơ trong 3giây rồi òa khóc ngon lành, hai tay nó dụi dụi mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm.

”Em thích ăn nhất... Em nhường cho ăng mà ăn còn chê... bắt đền... bắt đền...”

”

”Léo nhéo điếc tai! Câm ngay, có chịu nín không hả?”

”

Tiếng khóc càng lớn hơn.

“Kệ xác mày, tao đi đây!”

...

“Tao đi thật!”

...

Dừng bước, ngồi xổm xuống trước mặt nó hồi lâu, bỗng cảm giác tay mình chân rồi rầm thừa thãi. Tôi biết mình thua, đành thở dài bất lực với cái vòi nước máy này.

”Ăng nói thật chứ? Đấy chưa, em đã bảo ngon mà!”

”

Bánh Bột Gạo ngẩng đầu, cười đến thật vô tư. Ánh nắng lấp lánh ngập tràn khóe mắt, thậm chí trông còn dịu mát hơn cả bóng ngô đồng treo trên đầu nó. Trưởng thành lên tôi từng đi nhiều nơi, cũng gặp qua nhiều người,xinh đẹp có, dễ thương có nhưng không nụ cười nào thuần khiết bằng nụ cười của cô bé giữa cánh đồng ngô năm ấy...

Chúng tôi ngồi bên nhau, người ta hay nói “câm hay ngóng, ngọng hay nói” Bánh Bột Gạo lải nhải liên hồi, còn tôi chỉ im lặng lắng nghe, thithoảng sẽ chế nhạo vài từ ngọng nghịu của nó. Thường thì Bánh Bột Gạ sêxù mặt giận dữ, nhưng chưa đầy 3 giây sau nó lại cười rinh rích, híhửng kể về con búp bê hay chú gấu bông nào đó.

“Ăng biết không? Em ý có một cái váy màu xăng, đáng yêu lắm...”

“Ồ! ‘Xăng’ là màu khỉ gì? Tao chưa thấy cái màu chết tiệt đó bao giờ!”

“Bầu trời xăng, lá cây xăng,... nhiều nhiều xăng... ăng ngốc thế!”

Đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm, đã ngọng rồi còn nói tôi ngốc, con bé này làtôi muốn đánh lăm rồi đấy! Có vẻ như đứa bên cạnh tôi không hề hay biết, cứ nói liên hồi.

“...Ngày nào em cũng tắm cho em búp bê ý... em ý thích sạch sẽ mà... mùa hè nóng phải tắm mới mát...”

“Ừ sạch sẽ như mây phải không?” Nhìn từ cái váy trắng tinh bị máu rây loang lổ tới mái tóc tơ rối bù, tôi búng ngón tay chỉ vào nó. Bánh Bột Gạo gật gật đầu, chớp chớp mắt cười khanh khách.

“Vâng! Em sạch cực kỳ.”

Tôi bụm miệng nén cười.

“A... Ặng cười dễ thương hệt Bách Bách nhá...”

“Bách Bách?”

“Hi hi...” Nó lại cười típ mắt, tay chân múa máy phụ họa. “Bách Bách lông trắng này... cái tai cụp xuống này... suốt ngày sữa gâu gâu... rất...rất đáng yêu...”

Cmn, dám đánh đồng tôi với con chó! Tôi còn đang phân vân xem nên đâm hay đá nó thì Bánh Bột Gạo chợt đứng bật dậy, hốt hoảng nhìn đồng ngó tây, lưu luyến xin về. Tôi cũng đứng lên, mồm há hốc.

“Ê! Còn...” món nợ của tao thì sao?

“Á! Đúng rồi... còn cái khăn của em nữa... biết lấy gì lau mũi đây...??? Thôi mai em lại ra lấy...”

Hướng theo cái bóng nhỏ xíu khuất dưới hoàng hôn, tôi đứng hình nhìn chăm chăm vào tay mình. Chẳng lẽ ngày mai mình phải phẫu thuật tạm biệt cánh tay này ư??? Noooo!!!!!!!!!!

Thế là tôi tức, mặt sức hết to.

“Mày ra thật không?”

“...Thật mà...”

“Nhớ đấy!” Tao sẽ TRẢ THÙ!

Trên đường về, phần đi phần vội vã cởi cái khăn, tôi tìm hộp đựng dụng cụ y tế, sơ cứu vết thương ngon nghề xong tôi mới yên tâm ngồi nghỉ. Chạy mệt cả ngày, buổi trưa cũng chưa kịp ăn no, bụng tôi bắt đầu kêu réo. Còn đang định giục vú Vân, cần nhẫn vì sự chậm trễ của vú mới phát hiện ra rằng nhà tôi này giờ vẫn luôn im ắng. Nhìn qua phòng bếp đã được thu dọn, như thể trước đó vài tiếng đồng hồ không hề có xung đột nào xảy ra. Tôi thần thờ tiến đến chiếc bàn trống trơn, lại quay sang góc bếp, hình ảnh người đàn bà hì hụi đảo nấu thức ăn vương vấn đầu đây, quen thuộc đến nỗi tôi không cách nào xóa nổi.

Lấy chỗ thức ăn còn thừa trong tủ, tôi kéo bước chân nặng trĩu vô phòng. Bỗng một mảnh giấy nhỏ xíu lẫn giữa đồng truyện tranh thu hút ánh mắt tôi. Tờ giấy kẻ ô li bé bằng lòng bàn tay, rìa xung quanh nhám nhỏ dè vôi. Bức thư rất ngắn, chỉ vắn vắn có vài từ xiêu vẹo.

“Má đi rồi, nhớ dữ gìn sức khỏe nhe, con trai.”

Xưa con nhà nghèo thường không học đến nơi đến chốn, vú Vân chỉ học tới lớp hai, bà nói biết chữ đã là may mắn lắm rồi, dứt lời vẽ trên mặt vú luôn là một vẻ đầy tự hào.

Để tờ giấy lại vị trí cũ, tôi với tay bóc toàn bộ bút trong hộp, cắm cả bó lên, điên cuồng gạch xóa. Mực bút bị lẫn với bút máy, chì than xen lẫn màu xanh đỏ... tờ giấy trắng tinh ban đầu nát tươm.

Tôi co người trên giường, chăn đã kéo quá ngực vậy mà suốt đêm mùa hạ đó, thân thể tôi chưa phút nào tìm ra cảm giác ấm áp.

Khoảng thời gian không có vú Vân tôi dần tập làm quen với việc chăm sóc mình, từ việc ăn-uống-ngủ-nghỉ đến cân bằng giữa học và chơi. Ngày ngày ngoài trường học ra làm bạn với tôi chỉ có đồng truyện tranh, sống trong thế giới đó nhiều lúc tôi ảo tưởng mình là anh hùng cái thế có năng lực siêu nhiên hoặc nhân vật vĩ đại tài ba,... Nhưng khi trang sách khép lại, tôi lại trở về là một thằng nhóc không gia đình, bạn bè, cả đời tụt tụt trong bốn bức tường.

Lại nói về Bánh Bột Gạo, theo ước hẹn tôi đợi nó nguyên cả buổi chiều, vậy mà hai ba tiếng đồng hồ sau không thấy tăm hơi nó đâu. Tôi không bận tâm lắm, chỉ thấy hơi tức vì bị một con nhãi cho leo cây. Đến một hôm, trên cái xích đu nhà bên xuất hiện một bóng dáng quen quen, mới đầu tôi còn tưởng nhìn nhầm, đợi tới gần thì mới biết hoá ra là nó thật.

“Ăng! Ăng! ăng đi đâu về đây?”

Im lặng.

“Ồ, ăng ơi... ăng không trả lời em...”

IM LẶNG!!!!!!!!!!!!

“Ăng bị điếc rồi... ăng bị điếc rồi à???”

Tôi chịu hết nổi, quay phắt người gào tướng lên. “Điếc cái thằng bố mày!”

“ ‘Thằng bố’??? Thằng bố là gì vậy ăng...?” Bánh Bột Gạo mở to mắt tò mò, cả phân nửa người vươn ra khỏi hàng rào, hai tay chơi vơi. Tôi ngứa mắt, bắt đầu mất kiên nhẫn dùng đũa gõ gõ từ thô bỉ xía xói vào mặt nó. Ai ngờ nó vẫn mơ hồ, lắc đầu tỏ vẻ không rõ.

“Sing em à? Vậy thì phải là mẹ chứ... ”

Sau này tôi mới biết trước khi chuyển về sống với mẹ thì Bánh Bột Gạo ở dưới quê cùng ngoại suốt, trong ký ức của nó căn bản chưa từng có khái niệm “cha”, có lẽ bởi vì giống nhau, nên tôi mau chóng quên chuyện trăn trù kia, tha thứ cho nó. Khi đã chơi khá thân với nhau rồi, nó mới rụt rè đến bên tôi, muốn đòi lại chiếc khăn tay.

“Hơ? Khăn nào? Tao vứt đi tám kiếp rồi!”

Nghe xong Bánh Bột Gạo mặt mũi trắng bệch, chực khóc. “Em về nhà bị ốm...muốn đi... mẹ không cho em đi... huhu... sao ăn lại vất của em...?”

Tôi hả hê nói: “Mày ngu cho chết!”

Bánh Bột Gạo là người bạn đầu tiên của tôi, thuở ấy cây hòe sau nhà còn chưa bị chặt, tôi thường lén lút cùng con bé hàng xóm chạy ra công viên nhét một bao đầy cát treo lên cây hòe rèn luyện cơ thể.

Nói ra thật đáng xấu hổ, chín tuổi tôi chỉ cao 1m25, người lại rất gầy, nếu như chẳng may bị vứt giữa sân trường thì họa có dùng ống nhôm chườm chắc đã tìm ra. Vì thế muốn bảo vệ bản thân chỉ có cách là chăm chỉ rèn luyện, tìm tòi phương pháp bù đắp thiếu sót về mặt thể trọng.

Ngày thứ nhất: Tôi vung tay chân dậm có vài phát lên bao cát cứng nhắc, cái bao cứ đứng trơ ra còn lớp da trên tay đều bong tróc, máu rỉ liên hồi. Mỗi bận rửa tay hoặc thay áo đều phải rất cẩn thận, chỉ cần một sơ suất nhỏ sẽ khiến vết thương rách toạc ra đau xót khôn lường. Để khắc phục điều này, mỗi tối trước khi đi ngủ tôi đều bôi thuốc bôi truyền trộm được bên phòng cha, xoa xoa bóp bóp lên các đốt xương đến khi chúng nóng rất, đổ mồ hôi thì mới thôi.

Mới đầu Bánh Bột Gạo còn cổ vũ việc làm của tôi, nhưng càng ngày thương tích trên tay càng nặng, nó dậm ra cà kê khuyến bảo.

“Nghỉ đã nghỉ đã... ngày mai tiếp tục được không ăng?”

Bằng mọi cách vẫn không lay chuyển nổi ý chí sắt đá trong tôi, nó giận dữ giậm chân, quay người bỏ về. Tưởng nó đi thẳng luôn, ai ngờ lát sau đã thấy cái bóng vẩy trắng chạy lại, trên tay là một chiếc hộp trắng tinh kèm theo hình chữ thập màu đỏ tươi. Khi tôi còn chưa kịp phản ứng, nó đã nghiêng đầu, mày hơi nhíu lại rồi bất chợt giấu nhem về phía sau.

“Á quên, không ‘cho’ ăng, chỉ ‘cho ăng mượn’ thôi đấy!”

“Ai thèm! Nhà tao có đầy, một xe tải chở không hết!” Hừ một tiếng khinh bỉ, tôi vươn tay giật mạnh lấy hộp cứu thương. Oái oăm thay, loay hoay mãi cũng không mở ra được. Bánh Bột Gạo nhảy lên như cá giãy chết, vội vã giành lấy.

“A! Ăng đừng có đập, để em giúp...”

Nhìn cái hộp phút chốc được bật mở, để che lấp xấu hổ, tôi quát tướng lên hòe lấp liếm.

“Gì chứ! Chẳng qua tay tao đau thôi!”

“Ăng cứ nghịch cho lắm vào đi, đến khi không cầm nổi bát ăn cơm thì có mà lại khóc ra đấy!”

“Cái con bé chết tiệt này, mày ghẹo đòn à?”

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng dâng lên một nỗi xúc động mơ hồ. Tuy bố tôi làm bác sĩ, ngày ngày chữa bệnh cho thiên hạ nhưng lớn thênày rồi, ông ấy chưa từng một lần băng bó cho tôi. Vậy mà trong một buổi chiều mùa hạ, một con bé nhỏ hơn tôi vài tuổi, cúi đầu chăm chú quẩn từng vòng, lại từng vòng băng lên tay tôi... Lòng đột nhiên phát đau, dù động tác của nó rất nhẹ, chẳng hề đụng mạnh dù chỉ một vết thương ngoài da.

“Ăng! Ăng! Xong rồi!” Giơ tay tôi lên cao, hệt như vừa chế tạo xong một “tác phẩm nghệ thuật” nó vui sướng reo hò. Tôi đưa mắt nhìn vào bàn tay bọc trong bọc ngoài trắng xóa của mình, ngán ngẩm than thở.

“Xấu như ma, mày nghĩ tao vác cái này ra đường có khác gì quái vật không?”

“Xấu đâu? Em thấy đẹp mà!” Nó chu chu mỏ, hai má trắng trẻo vì nắng nóng mà hồng rực lên, bóng nắng loang lổ hắt lên chiếc má núm nhỏ xíu, nụ cười của nó ngọt ngào như kẹo. Chắc bởi đang nằm dưới bóng mát cây hòe, nên tâm tình tôi thanh tĩnh lạ kỳ, hướng mắt lẳng lẳng ngắm nhìn bầu trời trong xanh, tôi thần nhiên.

“Ừ được rồi, chỉ cần ngày nào mày cũng băng giúp tao, dần dần sẽ đẹp lên!”

“Thật không?”

“Tao từng nói dối chưa?”

“Ăng nhớ giữ lời đấy!”

Từ ngày đó, con bé suốt ngày quẩn quýt bên tôi. Nhờ có nó các vết thương do “tập luyện” và “thực hành” đều thuyên giảm, và tất nhiên nhờ có tôi trình độ băng bó của nó cũng được nâng cấp lên rất nhiều. Khi thể lực ngày một nâng cấp thì nhu cầu về kỹ thuật càng không thể bỏ qua. Và thế là tôi bắt đầu chuyển sang học kung fu, đào sâu nghiên cứu đủ loại tư thế trong sách vở và phim ảnh. Mới đầu chỉ cần chuẩn xác, càng đẹp mắt càng tốt, tự múa máy một mình. Sau đó nghĩ đĩnh lại thấy hầu hết các nhân vật “múa võ ra oai” trước mỗi trận quyết đấu đều rước lấy kết cục thất bại thảm hại. Vậy nên tôi lại chuyển sang chuyên tâm vào lực đánh mạnh nhẹ, áp dụng đúng nơi đúng người. Sau khi tập chán chê nhuần nhuyễn rồi lại nghĩ cách kiếm người phục vụ việc thực hành. Vì thế chỉ cần đưa nào va nhẹ vào tôi, có hành vi “nhìn đều” là đều được chọn làm “đối tượng” thực nghiệm. Mới đầu cũng bị ăn đòn như cơm bữa, nhưng dần già phản ứng nhanh lẹ, tay chân linh hoạt, hầu như chẳng đưa nào làm khó được tôi. Hồi đó chí tiến thủ và tính hiếu thắng tiềm ẩn trong tôi còn chưa bộc lộ rõ ràng, hoặc đúng hơn là nó vẫn nấp ở một nơi nào đó cần được khai quật và sử dụng nên danh tính của tôi chỉ dừng lại ở phạm vi lớp, chưa hề có ý định “mở rộng địa bàn” ra toàn khu vực.

Thời đấy những đứa nghịch ngợm thường dắt bên mình một con dao tự chế, thỉnh thoảng lại khoe với lũ bạn. Bắt kịp trào lưu, tối ngày tôi trốn ở một góc, lì hụi đập sắt rồi mài giũa. Nếu cái này chưa được sẽ làm tiếp cái thứ hai, thứ ba,... đợi đến khi nào đẹp nhất, hoàn mỹ nhất mới ngừng tay. Nhưng làm xong rồi tôi mới bàng hoàng nhận ra, việc quái gì phải khổ sở vậy, thả mình ra ngoài mua một con dao vừa đẹp vừa tốt còn hơn. Thế là tôi lại ngối tiếc rẻ quãng thời gian vô ích mà mình bỏ ra.

Phải nói một ít về bản thân tôi là một đứa làm việc thì lười biếng, “cả thèm chóng chán”, nhưng mấy trò tai hại lại được tôi coi trọng thì được làm rất cẩn thận, kiên trì tới cổ chấp. Trong đó chuyện tôi kiên trì nhất, cũng là chuyện tôi phiền muộn nhất phải kể đến hai chữ là tình cảm. Tôi cố chấp đến nỗi lặp đi lặp lại việc nhớ một người suốt nhiều năm, mãi ôm hình bóng người ấy trong mỗi giấc mơ, nhắc lại hàng trăm câu “I Love U” và đương nhiên, chỉ dám lẩm nhẩm ở trong bụng.

4. Chương 4 : Mối Tình Đầu

Tình yêu chỉ bắt đầu từ ba thứ ngẫu nhiên:

Ngẫu nhiên liếc mắt,

Ngẫu nhiên vương vấn,

Ngẫu nhiên tìm kiếm...

Tôi từng có những lần ngẫu nhiên này, những rung động từ tận con tim và khát vọng được chinh phục đối với một cô gái.

Liệu, đó có phải là “thích” không?

Trái tim tôi lần đầu loạn nhịp vào tiết văn của học kỳ một năm lớp bốn.

Cả lớp đang im lặng nghe cô giáo giảng bài thì bỗng có tiếng xôn xao từ lũ học sinh.

Tôi giụi giụi cặp mắt buồn ngủ, hơi ngẩng đầu lên, vẫn tưởng là sẽ gặp đầu ngủ tiếp như thói quen, ngờ đâu đầu óc tôi lúc đó đột nhiên thanh tỉnh.

Tia nắng dịu mát của buổi bình minh chiếu rọi qua ô cửa sổ, trải khắp phòng học, phủ lên thân hình cô ấy bởi một loại ánh sáng chói lòa. Đứa con gái đó dong dỏng cao, ước chừng gần cao bằng cô chủ nhiệm. Mái tóc đen dài thắt bím làm nổi lên gương mặt trái xoan trắng trẻo và cặp mắt to tròn.

Cô ấy đứng trên bục giảng, bộ dáng cao cao tại thượng, xinh đẹp khiến người khác phải hổ thẹn. Nếu nói Bánh Bọt Gạo là viên kẹo mềm mại ngọt ngào thì Lệ Mỹ hoàn toàn ngược lại, hết như loài khổng tước vừa kiêu kỳ vừa xa cách.

Lệ Mỹ học giỏi hát hay, lẽ đương nhiên là hầu hết bọn con trai cùng tuổi đều âm thầm thích cô ấy... Nhưng ngoại trừ cùng mấy thằng đầu to mắt cận trao đổi về học tập ra, cô ấy không hề tiếp chuyện với lũ bạn xung quanh mình, và tất nhiên có cả tôi.

Gần đây tôi thấy mình rất kỳ lạ, ánh mắt thay vì đọc truyện sẽ là dõi theo một người, thứ bảy-chủ nhật được nghỉ học thì lại thấy nhớ, nóng lòng muốn đến trường, muốn lướt qua dãy bàn đầu tiên của Lệ Mỹ. Nhưng nhìn cô ấy rồi thì sao? Đẳng nào tôi cũng phải trở về chiếc bàn nơi xó lớp của mình, khoảng cách giữa tôi và cô ấy lúc đó, không đơn thuần bị phân tuyến bởi không gian và chiều cao.

Sau một lần vất chân chữ ngũ xem truyền hình tôi mới biết, căn bệnh mà tôi đang mắc phải được định nghĩa bằng hai chữ “tình yêu”.

Tôi là thằng đã không biết thì thôi chứ xác định thứ gì rồi thì theo đuổi nó đến cùng, đối với tình cảm cũng vậy. Gần mười tuổi tôi nhận ra rằng nếu bạn muốn đến gần một đứa con gái ưu tú thì trước hết phải chứng minh một điều: Mình thông minh hơn cô ta.

Từ dạo đó trong lớp tôi có một việc kỳ lạ là cái thằng cá biệt nhất khối, suốt ngày nằm ngủ như chết lại quay sang chăm chú nghe giảng, chép bài như điên, thi thoảng còn giơ tay phát biểu nữa. Tôi cuồn cuộn lao vào việc học, tối ngày bận bịu với đồng sách cao ngất, đến nỗi mẹ còn tưởng con trai mình cố gắng là vì bố nó, tối nào cũng đặt một cốc sữa trên bàn học tôi.

“Àng ơi!”

Day day trán, tôi vứt quyển sách sang một bên, mở tung cửa sổ khiến cái đầu đang thò qua sổ kia kêu “Oái” ngay một tiếng, giật mình ngã nhào.

“Cái con bé này! Đi cửa trước không đi, cứ thập thà thập thò, ai không biết lại tưởng mày ăn trộm đánh cho bỏ mẹ!” Lầm bầm rửa, tôi nhảy từ bậc cửa xuống, đưa tay kéo nó dậy, một bên ra sức bẹo bẹo hai má phúng phính, nghiêm giọng trách mắng.

Bánh Bọt Gạo kêu oai oái, bưng mặt xoa xoa. “... Àng quên em... chẳng thèm chơi với em nữa... em chỉ muốn làm àng bất ngờ thôi...”

“Bất ngờ cái đầu! Tính dọa tao chứ gì?” Quả thật mấy ngày này vì sợ phân tâm, chỉ cần trông cái mặt Bánh Bột Gạo là tôi tỉnh bơ, thấy nó cứ đứng trước sân chạy đi chạy lại chẳng dám vào nhà, kể ra cũng tội nghiệp. Thôi thì trước khi bị gái làm cho bù đầu thì chí ít phải chi ra chút thời gian thư giãn thoải mái, học hành mới đạt hiệu quả cao. Suy tính lợi-hại xong, đáp sách vở một bên tôi liền theo Bánh Bột Gạo ra ngoài.

“Ăng xem này!”

Nó hớn hở chỉ vào chiếc xe đạp màu hồng phấn dựng ở góc hiên, thoát cái leo tốt lên, đạp mấy vòng quanh sân trông rất điêu luyện.

“Mẹ em vừa mới mua xong, đẹp không ăng?”

“Biết ngay là có ý đồ. Xi! lại khoe của chứ gì?”

“Sao ăng lại nói thế... ngoài ăng ra em biết kiếm ai chơi...”

Bánh Bột Gạo không có bạn, trừ tôi ra chả có đứa nào chịu chơi với “con hoang” là nó. Nghĩ đến đây tôi mới cười đều, ý muốn trêu chọc: “Vinh dự quá nhỉ, nếu mà có bạn thì làm gì đến lượt tao ha?”

“Đâu có, ăng có phải là bạn em đâu!”

Nghiến răng ken két, tôi định nghỉ chơi với nó. Tựa hồ nhận ra điều này Bánh Bột Gạo vung tay loạn xạ, nước mắt lưng tròng.

“Đương nhiên ăng không phải bạn em... Ăng... là ăng em...”

Tôi ngẩn người nhìn nó, biết trẻ con không nói dối, bỗng nhiên thấy vui vui. Bánh Bột Gạo đạp xe trên con đường lát bê tông nhấp nhô, chốc hốc lại quay đầu cười, còn tôi lèo đèo đi ở phía sau, ra sức chửi người. Không biết đi xe đạp là nhục thế đấy, nói dối là đau chân cũng không xong, lại còn phải theo đuôi con bé tí teo, nhìn nó cười vui mà chướng mắt!

Đột nhiên Bánh Bột Gạo đổ xích sát người tôi, vỗ vào cái yên xe.

“Ăng lên đây! Em chở cho!”

“Mày bị điên, muốn lai cũng phải là tao!” Tôi than trời, con ngốc này có biết nếu nó mà lai tôi thì bọn trẻ con ở xóm nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường thế nào không? Giành lại tay lái, tôi đành ngồi lên xe, tiện thể đuổi Bánh Bột Gạo ra, không cho nó ngồi sau.

Bàn chân vừa rời khỏi mặt đất, chiếc xe theo đà loạn choạng lao đi... được 2m lại nghiêng ngã đổ, được 2m lại đổ! Bánh Bột Gạo lo sốt vó, chạy loai choi định đỡ dậy nhưng tôi không cho, mắng: “Tao đang tập đi kiểu mới, đừng có mà làm phiền!”

Đánh vật từ giữa trưa đến xế chiều, chiếc xe mới miễn cưỡng đứng vững. Cái cảm giác lần đầu cầm lái ấy không khác gì việc chính tôi tự làm chủ cuộc sống của bản thân, không cần nương nhờ, bầu vúi ai... Thảo nào những bạn dùng xe đạp đến trường luôn có thể nói chuyện cười đùa, so với một quãng đường bộ phía sau vừa chậm, vừa mệt thì hạnh phúc hơn gấp vạn phần.

Từ trên dốc, chiếc xe lao đi vun vút, gió mát thổi khô mồ hôi trên người và xây xước do tập luyện, cảm giác thoải mái vô cùng. Bánh Bột Gạo ngồi sau lưng tôi, từ cái miệng nhỏ thi thoảng lại phát ra tiếng cười rinh rích, nghe rất vui tai...

Xa xa bỗng hiện ra một cái bóng quen thuộc, chỉ cần liếc mắt tôi nhận ra ngay là cô bạn ưu tú nhất lớp Lê Mỹ. Muốn tới gần chào hỏi cô ấy mấy câu mới đau khổ phát hiện hoàn ảnh của mình lúc bấy giờ, đường đường là một đẳng nam nhi đội trời đạp đất lại đi cái xe đạp màu hồng dành cho trẻ mẫu giáo, nhờ bị Lê Mỹ nhìn thấy, đời này còn gì nhọ hơn!

Thấy tôi rời khỏi vị trí cầm lái, Bánh Bột Gạo trợn mắt phản kháng.

“Ăng định đi đâu? Không về nhà nữa à?”

“Đổi ý rồi!”

Nó túm chặt áo tôi, hai tay như xúc tua mực quấn chặt khiến tôi không cách nào thoát thân. Mắt thấy “mục tiêu” ngày càng đến gần, tôi hoảng quá, thô bạo đẩy nó ra.

“Hỏi lắm thế, chỉ cần đi theo tao là được rồi!”

Nhỏ hơn bây giờ nhiều tuổi, vì để giữ sĩ diện trước mặt một cô bạn mình thích, tôi nhập vào đám trẻ con đương chơi bóng trên sân vận động, dùng nắm đấm uy hiếp và ép buộc bọn chúng ình vào đội. Mới đầu bọn nó dè chừng, thường cách xa tôi một khoảng, không dám nhào vô cướp bóng. Sau khoảng 20 phút lăn lộn gào thét, đứa nào đứa nấy mồ hôi đầm đìa, hôto quát nhỏ chỉ đạo lẫn nhau không chút kiêng nể.

Lúc bắt đầu chỉ là tìm một phương án thoát khỏi hoàn cảnh quần bách, ai ngờ đâu những giây sau bắt tri bất giác tôi sả thân chơi thật, hòa mình vào cái không khí sôi động này.

Lần đầu phát hiện ra mình có năng khiếu thể thao là khi tôi sút bóng vào gôn, bọn trẻ vốn xa cách nay bỗng sít gần lại, ôm vai bá cổ nhau ăn mừng. Tôi như người hùng giữa vòng vây ấy, người mệt lả và bết mồ hôi nhưng trong lòng rất phấn chấn.

Bánh Bọt Gạo ngồi đằng xa thỉnh thoảng lạ nhảy cẫng lên hoặc lằm bằm mắng, biểu tình thay đổi như chong chóng, phải nói là cực kỳ phong phú. Xung quanh sân không chỉ có con trai mà còn cả con gái, họ hò hét, vui giãn theo từng động tác của chúng tôi. Ở góc khuất dưới gốc cây cổ thụ, có lẽ vì khoảng cách quá xa nên bóng dáng của đứa con gái ấy chỉ như một chấm đỏ mờ mờ...

Từ đột phát hiện ra Lê Mỹ rất thích xem đá bóng, cứ bữa nào rảnh rỗi là tôi lại theo lũ bạn túm tụm hện nhau tại sân vận động, dốc sức chơi hết mình. Khi ấy con bé hàng xóm cứ sổng chết bám đuôi, hỏi sao không ở nhà học bài thì nó cãi: “Cô giáo vừa giao bài tập xong, em liền làm ở trên lớp phết rồi!”

Tôi nhú mày, lấy đại một lý do: “Rối việc về nhà mà xem phim!”

“Không! Em chỉ muốn chơi với ăng thôi!” Có đôi lúc, Bánh Bọt Gạo bướng ngang cưa, tôi đành nghĩ cách phân cho nó chân tạp vụ, chuyên về việc phụ trách khoản nước lon và đồ tiếp tế đội bóng đá.

“Nước đâu!”

Dứt lời, Bánh Bọt Gạo liền cầm chai nước, lon ton chạy ra. Không hiểu vì chân nó ngắn hay quãng đường dài quá mà nói chạy mãi vẫn chưa đến nơi. Tôi tức mình thúc giục.

“Không muốn tao ‘đuổi việc’ thì lẹ lẹ cái chân lên!”

“Đến ngay ... Á!” Kêu lên một tiếng, nó ngã sổng soài trên đất, mấy thằng ranh bên cạnh cười phá lên, thi nhau vỗ tay hoan hô. Đợi đến lúc phát kịp nhận ra thì tôi đã thấy mình đứng trước mặt bọn nó, nghiêng rắng quát.

“XIN LỖI!”

“Hả?” Thằng kia nhăn mặt, cái chân chẵn ngang đường bị tôi dồn toàn lực đè nghiêng, nó đau đớn thét gào ầm ĩ. Bỏ qua ánh mắt tò mò của mọi người, tôi thản nhiên nhắc: “Tao nói mày ‘xin lỗi’ ngay!”

“Khoan đã... buông trước... Á ôi!!!”

“Nói!”

Đám bạn nó hoàn hồn, bắt đầu lớn lối thị uy, có thằng hùng hổ xắn tay áo chỉ chực đánh nhau. Tôi tức mình đạp mấy phát vào chân nó, theo mỗi lần đá cẳng chân tong teo lại nảy lên. Nó oằn mình, rên rỉ xin tha.

Tôi chỉ vào Bánh Bọt Gạo, hạ thấp giọng: “Xin lỗi nó!”

“Á... được rồi... tao.. xin lỗi... xin lỗi...”

Chờ đến khi tôi vừa buông tha thằng kia cũng là lúc cả bọn nó xông vào. Tôi giờ đây không còn là thằng trẻ con đứa nào thích đánh là đánh, dùng mọi thủ pháp tránh né và chống trả quyết liệt. Sau một hồi đấm đá túi bụi, đám trẻ ranh đứa nào đứa nấy ngã lăn dưới đất.

“Hôm nay đến đây thôi, mai đá tiếp!” Hội đá bóng nhất loạt gật đầu. Tôi bỏ qua ánh mắt sợ hãi của Bánh Bọt Gạo, định kéo tay nó đi. Phản ứng đầu tiên của nó là giật mình rụt người về phía sau, ánh mắt lộ rõ vẻ hoang mang.

“Sợ à?” Không phải câu hỏi, mà là chắc chắn. Nó hơi nhìn tôi, lại cụp mắt, khẽ lắc đầu.

“Chê tay tao bắn?”

“Không... không...” Nó lắc đầu quầy quây, tôi bật cười, vỗ vỗ lên mái tóc ướt mà, khoanh khắc vừa hạ tay, một thứ lạnh lạnh lơ đãng rớt trên mubàn tay tôi. Nhìn kỹ lại hóa ra là nước mắt.

“Sao lại khóc?”

...

“Cầm lắc đầu, trả lời tao!”

“Họ nói... em là con hoang... suốt ngày theo đuôi cái thằng khùng... Con hoang với thằng điên là một đôi...”

Tôi quay người thực thi kế hoạch trả thù đợt hai, nhưng Bánh Bọt Gạo ngăn lại, cong môi cười, nụ cười sao mà gượng gạo.

“Em quen rồi, các bạn ở lớp vẫn gọi em vậy... em không hiểu ‘con hoang’ là gì, họ liền cười em, đánh em. Trên đường gặp ai em cũng hỏi ‘con hoang có nghĩa là gì?’ mấy bác ấy chỉ cười toáng... chứ em là đồ ngu...”

Tiếng nói bắt đầu đứt quãng, vì cố gắng kìm nén âm thanh nấc nghẹn làm mặt nó đỏ bừng.

“Em không ngu! Em muốn chứng tỏ rằng em không hề ngu... em hỏi mẹ. Mẹ lại đả đốn em... em không hiểu sao mẹ lại đả đốn em... có phải... vì em là ‘con hoang’ không ăng?”

Nó nhìn tôi bằng đôi mắt chờ mong. Hỏi một câu hỏi mà đến tận lúc đó tôi vẫn chẳng cách nào giải thích. “Bọn nó đã vậy lâu chưa? Tại sao lại nhấn tâm khiến một đứa bé suốt ngày chỉ biết cười ngốc nghếch trở nên trầm lặng?” Tôi muốn an ủi nó, nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Bánh Bọt Gạo ngày ngày theo sau tôi, vậy mà tôi chẳng thêm quan tâm xem lý do nó hay ngồi buồn phiền một mình, có bị người ta bắt nạt không.

“Tao đã nói rằng đi học chả vui chút nào, mà cứ không tin, bây giờ mới sượng!”

Bánh Bọt Gạo rút cuộc khóc ô ô, miệng méo mếu những từ vô nghĩa. Tôi chỉ mắng cho nó tỉnh táo, nhưng làm sai cách rồi chẳng?

...

“Đừng khóc nữa! Mày xấu sẽ không có ai chơi đâu.”

Định dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt nó, mới phát hiện ra thứ mình mặc là áo cộc tay. Bánh Bọt Gạo phì cười, cả mặt lấm lem như con mèo.

“Em chả cần ai, chỉ cần có ăng ngốc là đủ rồi!”

Tôi tỏ vẻ không vui, kéo tay nó, vừa bước một đoạn, tiếng than đằng sau khiến tôi dừng bước. Cẩn thận xem xét mới biết lớp da trên đầu gối nó bị tróc một mảng to hơn đồng xu, máu cũng theo đó mà chảy ra, nổi bật trên làn da trắng nõn bởi một màu đỏ tới ghê người.

Bánh bột gạo nhăn nhó không đi nổi, tôi cúi người, công nó lên lưng. Vừa đi vừa cầu nhàu ăn gì mà nặng như heo, lớn lên chẳng ma nào thêm lấy. Bánh Bọt Gạo sưng mặt giận dữ, đúng lúc đó một chiếc ô tô con vụt chạy qua, tâm trạng nó liền nâng cao, không ngừng reo lên:

“Xe đẹp quá nha ăng!”

“Có gì đẹp!” Tôi bĩu môi. “Sau này có tiền tao mua cái khác còn oách hơn nhiều!”

“Ăng nói thật chứ?” Bánh Bọt Gạo mắt sáng long lanh, nghĩ bụng cứ cái đà này chưa đợi lớn con bé đã bị người ta lừa mất sạch rồi. Đây nó tin ngày mà! T_T

“Nếu vậy ăng phải cho em ngồi kế nhá!”

“Ừ, ày ngồi ghế phụ luôn!”

Bánh Bột Gạo phì cười, nhưng rồi lại lặng im. Tôi không chịu nổi việc đưa suốt ngày lái nhải đột nhiên biến thành con câm, một bên bực dọc thầm nghĩ mai phải ấy thằng ranh kia một trận. Một bên nghĩ thế nào để dỗ Bánh Bột Gạo vui lên. Đúng lúc dừng trước quán hàng rong gần trường, gọi mua một cây kem.

“Ăn mua cho ai đấy?”

“Cứ cầm đi! Hỏi nhiều!”

“Sao có một que thôi?” Mặt nó bí xị, xem chừng thất vọng lắm. Ý xấu nổi lên, tôi hung hăng quát.

“Tao mua cho đã là phúc ba đời nhà mày, còn chê ít thì nghỉ luôn!”

Đọa được nó xong, lòng tôi cũng không có vui, chỉ thấy bất an.

“Bánh Bột Gạo, nếu có chuyện tương tự xảy ra một lần nữa, cứ nói với tao. Tao sẽ bảo vệ mày, đừng hòng đưa nào có ý định bắt nạt!”

Tôi thẳng mắt hướng về phía trước nên không nhìn ra biểu hiện trên gương mặt nó, lại nghĩ rằng nó chưa tin nên bồi thêm.

“Thú thật là toàn thể cái trường Nam Sơn này từ trên xuống dưới không ai xứng làm đối thủ của tao. Chỉ cần nói tên tao, bọn nó có mà chạy dút dép!”

“Ăn nói dối!”

Nó lớn giọng phản bác.

“Ăn suốt ngày bắt nạt em đấy thôi!”

“Xì! Được tao bắt nạt là cả một vinh dự đấy biết chưa, có phúc thì cứ từ từ hưởng đi kéo sau này có hối cũng chẳng kịp.”

Tôi cười hề hề, đợi lúc nó không chú ý há mồm thật to cắn hết nửa que kem. Nó tức lắm, liên tục vung nắm đấm thùm thụp đánh vào lưng tôi.

“Em mới không thềm đấy! Không thềm! Không thềm!... Trả lại kem cho em đây...!!!!”

Thằng tôi hơn chín tuổi, vừa thấp vừa ốm cồng theo một đứa nhỏ, nó bám chặt vào vai áo tôi, hai chân ngắn tũn đung đưa. Con bé chốc chốc ăn một miếng kem, lại đưa ra trước mặt tôi, vừa kêu lạnh vừa cười tít mắt. Trong ký ức của tôi từng có một chiều hè êm dịu như thế đấy...

Gần tới nhà trời đã sẩm tối, gặp đúng bố tôi đang đứng trước cửa. Ông ta nhìn tôi rồi lại nhìn sang Bánh Bột Gạo, lạnh lùng hỏi:

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Tôi biết bố muốn chửi tôi lắm, nhưng tính vốn sĩ diện, ông ta không muốn làm um lên. Bánh Bột Gạo nhanh nhẩu kể lại đầu đuôi câu chuyện, may mà nó còn khôn, chừa mấy đoạn đánh nhau ra.

“Mau vào nhà để bác xem!” Bố phần bỏ dụng cụ ra, gọn ghẽ sơ cứu cho nó. Bệnh nhân, lảng giềng ai có việc nhờ vả ông luôn hòa nhã giúp đỡ những người xung quanh, tính ra cũng là một người tốt. Nhưng hồi đó tôi lại không nghĩ vậy, thấy ông giả nhân giả nghĩa, chỉ biết dùng đòn roi để răn dạy con cái mình.

Mẹ Bánh Bột Gạo nghe tin con bị thương liền chạy vội vào nhà, vẻ mặt hốt hoảng. Sau khi được bố căn dặn kỹ càng về cách thay băng gạc. Hai mẹ con họ riu rít cảm ơn bố con tôi, nửa ôm nửa bế nhau về, bên tai vẫn vang vọng tiếng gọi của Bánh Bột Gạo.

“Ăn ơi, mai nhé!”

5. Chương 5 : Chưa Yêu Đã Thất Tình

Con gái thật kỳ lạ, khi bạn quá nhiệt tình thì họ nói chưa đủ chân thành, quá chân thành đến ngốc ngếch thì họ khinh bỉ bảo trẻ con, khi bạn thờ ơ lại nói không đủ quan tâm, khi quan tâm lại mắng phiền phức mà tránh xa bạn,... đợi đến khi tất cả mọi chuyện đều hoàn hảo rồi thì họ mới phán một câu: “Thật ra từ trước đến giờ tớ hoàn toàn không thích cậu!”

Điểm số của tôi tăng dần qua các bài kiểm tra, mấy lão thầy vốn ghét tôi càng tỏ ra hằm hè, nghi ngờ thủ thuật gian lận, nhiều lần gọi tôi lên bảng để kiểm tra lại lần hai. Một ngày bị gọi đến bốn năm lượt lên bảng thì con trâu cũng hóa thành con hổ chứ chưa nói tới người.

“Giải tiếp bài 3!”

Thầy giáo già nua ngồi trên ghế, chêm chệ ra lệnh. Tôi tức mình gập đôi quyển sách, tay phải nén viên phấn vỡ vụn, chỉ về nhìn cái bàn trống không cuối lớp.

“Tôi ngồi một mình kia, thầy nói xem chép được bài ai?”

“Tôi bảo em làm thì cứ làm, đâu ra lăm lỵ lỵ!”

Lão giáo già tức giận vừa đập tay xuống bàn liền bị một quyển sách bay tới sát chân, ông ta giật mình nhảy dựng lên, ú ớ không nói lên lời. Tôi cười chế giễu, đến gần lật mở bài kiểm tra trên bàn trước vẻ sững sờ của ông ta.

“Điểm số là do thầy chấm, nếu không tin tưởng thì để người khác làm thay. Thầy cũng chả trẻ trung gì, nghỉ hưu đi là vừa!”

“Cậu... cậu! Tôi sẽ báo về gia đình cậu! Trả về, tôi chịu không dạy được!”

“Đấy! là thầy tự nhận mình kém cỏi nhá! Tôi chưa nói gì đâu!”

Cả lớp cười ồ khiến các nếp nhăn trên mặt thầy càng tăng thêm. Mắt chạm tới người đòi bàn đầu tiên bên cửa chính, tôi bỗng sững lại, trong đầu trống rỗng.

Lệ Mỹ bày ra vẻ mặt lạnh tanh, ngay cả nhìn cũng không thèm đoái hoài tôi lấy một cái.

Trở về chỗ ngồi, niềm vui trong phút chốc tụt xuống còn dưới 0.

Tôi hạn chế làm việc theo cảm hứng, bắt đầu suy nghĩ biện pháp lấy thiện cảm từ người đẹp. Nhiều lần bắt gặp cảnh tượng vài thằng nhóc tặng quà, viết văn, làm thơ,... đều bị Lệ Mỹ từ chối không còn đường lui. Sau ngày trau dồi kiến thức, tôi rút ra kinh nghiệm nhớ đời là không nên theo đuổi con gái bằng những cách thông thường, phải độc đáo và lạ lùng thì mới tạo ấn tượng sâu sắc.

Thời ấy Nam Sơn rất rộng rãi chứ chưa nằm trong vùng quy hoạch bị thu hẹp như bây giờ, khuôn viên trường phong cảnh hữu tình, bốn mùa muôn hoa đều đua hương thơm sắc thắm. Thế là có một ngày nọ đầu tôi bỗng nảy ra ý tưởng, nếu hôm nào cũng dậy thật sớm, dành tặng một “món quà nho nhỏ” cho Lệ Mỹ thì sao nhỉ? Nghe nói bọn con gái thích nhất là hoa hoét. Nghĩ vậy tôi liền bắt tay vào việc luôn, trước khi tiếng chuông báo thức vừa vang lên, dùng bản tính kiên cường và máu nhiệt huyết đang dâng trào của cậu trai tiểu học, tôi cố sức vật lộn với cơn buồn ngủ bật dậy khỏi giường. Khi ngang qua khuôn viên thì liếc trước ngó sau, nếu không có người thì thuận tiện ngắt một bông hoa, còn trường hợp chẳng may gặp phải người quen thì đành giả ngu ngẩn trời ngẩn đất, mau chóng kết thúc mấy câu chào hỏi vớ vẩn rồi nhanh tay ngắt bừa một bông. Kết quả chả biết xấu đẹp ra sao, chỉ cần có vật đặt dưới ngăn bàn Lệ Mỹ là phúc rồi. Sau đó tôi sẽ dạo một vòng quanh trường, nhằm đúng thời điểm cô ấy vẫy tay tạm biệt ba đến lúc phát hiện “món quà bí ẩn” của mình. Ôm một đồng hy vọng nhìn nụ cười lan tràn trên gương mặt cô ấy, cho tới khi trong lòng tràn ngập hạnh phúc mới thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

Một hôm trời trong sương sớm, bắt gặp một đóa hồng tươi đẹp nổi bật giữa vườn hoa, trải qua một hồi gặt, đẩy, giày, xéo,... cuối cùng cũng ngắt được thành quả. Còn đang ấp đóa hoa trong lòng, tưởng tượng ra vẻ mặt của Lệ Mỹ thì một bàn tay đột nhiên túm chặt lấy áo tôi.

“Ăng làm gì đây?”

“Mẹ mày, làm tao sợ gần chết!” Thở phào nhẽ nhỡ, tôi trừng trừng lườm Bánh Bột Gạo. Nó coi như không thấy, chứ chăm chăm nhìn vào bông hoa hồng đỏ rực, chớp chớp mắt.

“Đẹp quá!”

“Có khiêu thẩm mỹ!” Tôi vênh mặt, ngạo mạn cười hênh hếch. “Tao mà ra tay thì có mà...”

“Ăng cho em nhá!”

“Hử?”

Bánh Bột Gạo xòe hai bàn tay, giọng nói nũng nịu lấy lòng. “Ăng ơi ăng, ăng cho em đi!!!!!!”

Da gà mọc đầy người, tôi cương quyết chặt bay ý định điên rồ của nó. Cho thế quái nào được, cái này là “lễ vật tình yêu” của tôi, thứ mà tôi dùng để tán gái đấy!

“Em về ép vào sách, tôi nào cũng mở ra ngắm...”

“Ăng ơi...”

“...”

Hai tai bùng nhùng, tôi bắt đầu mất kiên nhẫn, quát tướng. “Mày đòi nữa tao cho ăn đấm!”

“Em không biết...”

“Hu hu...”

Nó khóc, tôi chịu thua! Đành phải tạm biệt đóa hoa tươi xinh, đi tìm một đóa hoa mới. Còn chưa gặt hái thành quả, một bàn tay bỗng chạm vào vai tôi.

“Bố bảo mày biến mà con chưa biến hả? Ông lại ày...”

“Trò này! Lên văn phòng với tôi!”

“ĐM, đừng đến con Bánh Bột Gạo là đen hơn chó!” Suốt buổi sáng uống nước chè cùng thầy hiệu trưởng tôi nhắm đi nhắm lại câu này. Thầy hiệu trưởng rất tốt, còn sợ tôi ngồi lâu quá mỏi chân, bảo tôi ra ngoài sân vận động, chạy “mấy vòng cho khỏe người”, mà sân trường tôi có nhỏ bé gì đâu, diện tích hơn 1000 mét vuông. Sáng sớm còn chưa kịp ăn gì, vừa mệt vừa đói, lết gần chết mới được vòng thứ hai.

“A!!!! Hôm nay cũng học thể dục hả ăng?” Lại là nó! Tôi ghét nó, bớ lúc nào, cầm đầu chạy, mãi sau chắc sợ tôi kiệt sức ngổm giữa đường, được lão hiệu trưởng tạm tha đuổi về lớp học.

Theo lẽ thường tình, vào buổi sáng đầu tuần quạ bay đầy trời, tên tôi thay vì “vinh danh” dưới câu mở đầu: Những bạn học tốt nhất, thì lại là những trò yếu kém, phá hoại. Trước khi bước lên bục, tôi còn cố ý quay lại nhìn xem phản ứng của Lệ Mỹ. Cô ấy phát hiện ra “người tặng quà” sẽ coi tôi như thần tượng vô cùng ngưỡng mộ đây ngước nhìn hay ngượng ngùng, e thẹn? Ai ngờ hai chữ “hối hận” đầu tiên được viết ra trong từ điển của tôi lại xuất hiện trong hoàn cảnh đó, càng không ngờ “oai hùng” bất tri bất giác bị đập tan để thay bằng “ô nhục”.

“Lần sau muốn tặng quà cho người ta, ít nhất phải xem lại có phải là đồ ăn cắp không đã!”

Lệ Mỹ cùng nhóm bạn của cô ấy chụm đầu vào nhau cười trộm, động tác vuốt tóc vẫn duyên dáng đến cực điểm. Tôi đứng ngây ra, nếu là thường ngày thì nhất định “kẻ đó” ăn chắc luôn vài đấm, nhưng đáng buồn đấy lại chính là Lệ Mỹ, công chúa tỏa sáng làm điên đảo tâm hồn tôi.

Tôi từng bị chửi rửa, hạ nhục, không gì là không có, đợi tới khi tưởng mình mất mặt tai diếc, chạm tới cảnh giới cao nhất rồi. Ai ngờ khi bị người mình để ý quăng ra một câu khinh rẻ, một ánh mắt coi thường thôi, tưởng thành nhiều năm dày công xây dựng bỗng chốc sụp đổ, mọi chuyện bất ngờ đến nỗi tôi kịp chống đỡ.

Bấy giờ mặc kệ người khác nói gì tôi chỉ lẳng lặng cúi đầu, một giây cũng không dám ngẩng lên. Hàng tá những lời phê bình kia, tiếng nói chuyện, âm thanh xì xào của cỏ cây đang diễn ra xung quanh nhưng tôi không phân biệt được đâu với đâu, chỉ duy nhất giọng điệu khinh miệt luẩn quẩn quanh đầu.

Tôi phát hiện ra một điều người đứng ở vị trí cao, tuyệt nhiên không phải lúc nào cũng là cao quý nhất mà có đôi khi chỉ là một thứ bần thủ “được” trưng bày lên để bọn người bên dưới bêu nhọ và răn đe con em mình.

“ Ặng đứng trên đấy oai quá!” Bánh Bột Gạo chạy sang hành lang khối lớp bốn, như con chó nhỏ vẫy đuôi nhìn tôi, không hiểu sao gặp nó càng khiến ơn tức trong ngực tôi trào dâng.

“Oai cái con khỉ!”

“Ồ, làm sao trông Ặng không vui?”

Tôi chán nản với cái mặt ngô nghê của nó, chán tất cả!

“Mày hại tao chưa đủ à? Khôn hồn biến xa tao ra một chút!”

“Em không có hại Ặng mà.... Ặng ơi!”

Tôi đi ngang qua, bỏ mặc vẻ ngỡ ngàng của nó, không nói một câu. Đến khúc cuối hành lang chợt vài tiếng thì thầm vang lên khiến chân tôi đông cứng, một bước không nhích nổi.

“Dám chửi hiệu trưởng, đúng là chán sống!”

“Tao học với nó suốt... cái thằng đó á... từ hồi lớp một đã bỏ láo... còn ăn trộm đồng hồ nữa”

“Kinh nhỉ? Mấy tuổi ranh đã ăn trộm... sau này lớn lên chắc sớm đi làm giặc cướp!”

“Thế đã tốt, có mà chưa thó gì đã bị người ta đánh ục xác!”

...

“Họ nói ai vậy Ặng? Nghe ghê quá đi!”

Bánh Bột Gạo nói không lớn lắm nhưng thế cũng đủ khiến bọn con trai ngẩng đầu lên, khi đã phát hiện ra tôi, đứa nào đứa nào liền cúp đuôi chạy mất dạng. Đáng lẽ tôi phải không hề để tâm, nhưng chẳng hiểu sao lại bị câu nói của Bánh Bột Gạo đánh trúng, giận dữ nói lớn.

”Rất đáng khinh phải không? Vậy thì đừng lại gần đây. Tao- không đủ nhân phẩm để chơi với mày!

”

Cả ngày hôm ấy hết bị mấy thầy cô giáo bóng gió lại đến bọn học sinh xì xào bàn tán, tôi mở đi mở lại một môn học, vậy mà chút kiến thức ít ỏi cũng không chịu tiếp thu.

Tôi điên tiết đâm ra ghét lây sang Bánh Bột Gạo, nếu không có nó sẽ không sinh sôi mấy chuyện phiền phức này. Cả buổi từ ở trường tới sân vận động, Bánh Bột Gạo chạy lằng xằng trên sân, đến giờ nghỉ giải lao đều bưng nước hầu tới tận miệng nhưng tôi không nhận, thà chết khát cũng không thèm!

“Ặng uống nước nè!”

“Nước đây Ặng!”

...

“Ặng ơi, sao Ặng giận em?...” Đã một rã người lại còn bị một con nhãi bắm riết, tôi bực nay còn điên hơn, ra sức quát mắng.

“Thế quái gì, tức mày cho bực mình!”

“Vậy tại sao Ặng lại...” Nó cắn chặt môi, điệu bộ trông rất đáng thương.

“Em làm gì có lỗi đâu Ặng???”

“Chả liên quan gì đến mày, là do tao!” Tôi phát ngáy cái vẻ giả vờ của nó, chán cái cách nó lấy lòng tôi, và hơn thế là hận bản thân mình nghe theo lời dụ dỗ của nó.

“Tao không muốn thấy cái mặt mày, mày chỉ làm cho tao bức mình hơn!”

Mùa hè nắng gay gắt, cả người thấm đẫm mồ hôi, chiếc áo đồng phục ướt đẫm cứ dính chặt vào lưng khiến tôi nóng bức khó chịu. Đá thêm một hiệp, khi qua ra đã không thấy Bánh Bọt Gạo đâu. Xác định được nó không có ở đây, tôi vội vã lấy liền hai chai nước, nửa tu nửa uống ừng ực.

Khát đã hết khát, nóng cũng bớt nóng, vậy mà không hiểu sao suốt buổi tôi chẳng để ý gì, đã chệch goul cộng với mấy lần chuyển nhầm cho đối thủ,... Quanh đi quẩn lại, ngó qua chỗ thường ngày Bánh Bọt Gạo vẫn ngồi, đến tận xế chiều vẫn không thấy nó trở về.

“Mịa! Giờ này chắc nằm trương thầy dầy cốt ở nhà làm ấy giấc rồi, thời gian đâu mà ra đây dầy nắng cho khổ!”

“Thế mà con nói gì là: ‘Ăn về thì em mới về, em muốn đi cùng ăng,...’ chỉ được cái nói phét!”

Ôm cục tức to tướng, tôi dắt con xe màu đen ra khỏi bãi. Phải nói là từ lúc biết đi xe đạp suốt ngày tôi chạy sang nhà Bánh Bọt Gạo dùng chung xe với nó, chủ yếu là muốn khiêu khích ông già nhà tôi rằng: Thân làm bác sĩ mà không mua nổi một cái xe đạp cho con trai, keo kệt bậc nhất. Đúng dự đoán, bố sợ lời ra tiếng vào, mấy ngày sau liền mua cho tôi một chiếc xe mới công.

Đột nhiên một cái đầu từ dưới sườn dốc trời lên. Bánh Bọt Gạo nhể nhại mồ hôi, hai má phập phồng:

“Ăn ơ... em có...”

Mặc kệ nó gọi thế nào, tôi coi như điếc, tăng lờ đi.

“Đợi em với... em có cái này...”

Cắm đầu đạp.

“Ăn ơ! Chờ em! Nhặng quá... chờ em...”

Bóp phanh kít lại, tôi dừng xe, quay ngoắt người.

“Có cái gì thì mày nói mẹ nó đi rồi rút! Đừng làm phiền tao nữa!”

“Em... ăng xem này...” Bánh Bọt Gạo hí hục đạp tới nơi, tay ôm thắt lưng thở dốc, tay chỉ vào rọ xe.

“Ăn... có... thích không...?”

Ngó đi ngó lại ngoài cái mũ trắng chình ình trong lồng xe ra chẳng còn cái quái gì, tôi tức mình tưởng nó chơi tôi. Ai dè Bánh Bọt Gạo đẩy cái mũ sang bên, ở dưới là ba bắp ngô đều đặn chẵn chẵn, to chừng bằng cổ tay, vây quanh là tầng áo màu vàng nhạt, trên đỉnh còn nguyên cả những sợi tơ mảnh như sợi chỉ.

Tôi ngạc nhiên không nói lên lời.

Bánh Bọt Gạo cười rộ lên, dưới bóng hoàng hôn, núm đồng tiền sát mép như ẩn như hiện, đẹp đến không thực.

“Ăn từng nói muốn ăn ngô mà, em mãi mới hái được từng đây đây!”

Tôi chỉ tay về phía cánh đồng ngô phía đối diện, thốt. “Lấy ở kia?”

Gật đầu.

“Mày ăn trộm?”

“Suyt!!!!!!” Hốt hoảng đặt một ngón tay lên môi, mắt nó đảo vòng quanh.

“Ăn nói bé thôi, lỡ ai nghe thấy thì sao?”

“Mày ăn trộm thật hả?” Hỏi đến lần thứ hai có vẻ hơi ngu nhưng tôi vẫn muốn chắc chắn. Bánh Bọt Gạo thường ngày hiền lành, thích giảng đạo lý, sao nó có thể làm ra cái trò tà trời này!

“Người ta có nhiều vậy... lấy một ít cũng...”

“Ai dạy mày ăn cắp? Mày dám...” Nói đến nửa chừng mới nhớ ra mình là loại người gì. Chẳng phải tôi là một thằng trộm cắp sao? Bây giờ tôi còn làm một đứa bé lậy nhiễm thói xấu từ mình. Có phải chơi với tôi là một sai lầm? Tôi hăm hại Bánh Bột Gạo rồi ư?

Một nỗi giận vô cớ lan tràn, phá ra khỏi cổ họng, tôi thấy âm thanh răng mình nghiền chặt vào nhau.

“Sau này mày nên tránh xa tao.”

“Ồ, ăng nói gì thế!” Mắt mở to, Bánh Bột Gạo lắc đầu quầy quầy. “Em không muốn... hay là ăng không thích ăng... vậy em liền vứt đi!”

Tôi giữ tay nó, cười nhạt.

“Đơn giản tao ghét mày, chán cái mặt mày!”

“Ăng ghét em... em gây ra lỗi gì thì bảo em... đừng nghĩ chơi với em...”

Dùng bàn tay bé tẹo níu chặt ống tay áo tôi, tôi muốn dứt ra, nhưng lại không nỡ.

“Em ngoan lắm, sau này liền nghe lời ăng... ăng...”

Khẽ thở dài, tôi đành nói thực lòng mình.

“Mày ngoan vậy mà đi ăn cắp, mày ngoan thì không nên dính dáng đến tao!”

“Về sau em sẽ không lấy nữa... em hứa mà ...”

“Mày ngu thế, tao là người xấu, đừng chơi với tao!” Tôi phát hỏa, nó lại không tin, cả mái đầu lắc lư.

“Không đâu...”

“Sáng nay mà nghe thấy rồi đấy. Bọn nó nói không sai! Tao là thằng trộm! Là thằng ăn cắp!”

Phần uất bao năm qua dồn tới tận khi ấy, tôi hét to, muốn cả thế giới đều xa lánh, tách rời tôi. Bánh Bột Gạo một bên nhìn trôi, nước mắt dâng trào.

“Mặc kệ bọn nó, em thích chơi với ăng, ăng là tốt nhất, vĩ đại nhất!”

...

“Từ nhỏ ngoài bà ngoại ra không ai thương em, ông vẫn chửi em... nói em là nỗi sỉ nhục của ông... Em là thứ bỏ đi... chỉ có ăng tốt với em...”

“Mày đại lắm... tao chỉ lợi dụng mày, biến mày làm người hầu!” hà cớ gì phải quan tâm tao cơ chứ? Tôi định đẩy nó đi, nhưng nó lại cố chấp tiến tới, giằng co nhau tới một mỗi, cảm giác như trên đời này còn riêng mình nó ở bên cạnh, một đứa “con hoang” cùng chung cảnh ngộ với tôi, chẳng biết nên xót xa hay vẫn vui mừng.

“Bánh Bột Gạo... tao...” đáng sao?

Câu từ tiếp theo lại mắc nghẹn trong cổ họng, âm ứ hết bị người ta tống ột quyền, máu trào lên miệng. Cũng là đau đớn, lại là thanh thản...

“Tao nói gì mày cũng nghe theo?”

“Vâng!”

“Cấm làm việc tương tự!”

“Hứa rồi mà...”

Nói cú đầu, xoay xoay tay lái. “Em chỉ muốn ăng vui... ăng vui rồi sẽ hết giận em.. chơi với em...”

Tôi đưa tay xoa đầu nó, chẳng ý thức rằng động tác này có bao nhiêu dịu dàng, cười mắng:

“Trên đời này, chắc chẳng có đứa nào thiếu năng như mày!”

Thong thả hưởng thụ không khí mát lành, tốc độ đi cũng chậm chạp hơn. Bánh Bột Gạo lóc chóc đạp xe sau tôi, vừa đi vừa nói với: “Ăng, về nhà ăng ăng ăng nhé!”

Tôi đâu có ngờ, chỉ vài phút sau câu nói đó một sự kiện đột ngột xảy ra, lật mở đời tôi sang một trang mới toanh. Như quyển nhật ký cũ bị đốt đi thay bằng một cuốn sổ mới, bởi vì quá mới nên không có chủ đích, viết đi viết lại nhiều lần, xé đi xé lại đến nhàu nát. Dự kiến của chúng tôi, ý định của Bánh Bọt Gạo chẳng thể nào được hoàn thành.

...Nếu biết trước được sẽ có ngày này, tôi nguyện cả đời này ngồi trên chiếc xe ấy, mãi mãi đi trên con đường ấy,... và vĩnh viễn được nghe tiếng cười trong trẻo phía sau lưng...

6. Chương 6 : Tan Vỡ

Người ta cho tôi cây kẹo, sau đó cướp đi của tôi một đồng tiền. Vẫn biết ông Trời không cho không ai, cũng chẳng vô lý cướp đi của ai cái gì. Vậy mà có một loại người vừa muốn ăn kẹo lại không muốn trả giá, đến cuối cùng ngay cả đồng xu rách cũng không còn, mà tôi trong đêm ấy một chút hy vọng cũng bị người ta tàn nhẫn tước đoạt.

Vừa bước chân vào nhà, cảnh tượng trước mắt khiến tôi chết lặng.

Đôi guốc lạ ngoài cửa, sự thay đổi của bố, người đó thường xuyên sang nhà tôi... rất nhiều nghi vấn đều tìm được giải thích phù hợp, nhưng một khi sự thật được phơi bày kẻ ngoài cuộc như tôi không cách nào chấp nhận...

Thất thần lùi lại một bước cách khỏi căn phòng sát cầu thang, trái banh trên tay tôi mất kiểm soát mà ném mạnh về cánh cửa khép hờ, đôi nam nữ bên trong thất kinh, hô thành tiếng.

Không để cho họ kịp phản ứng, tôi vội vã bỏ ra ngoài.

“Ăng ơi! Cái này nướng ngon lắm...”

“Ăng đi đâu đấy?”

Nhìn thấy nụ cười này, cơn giận của tôi như trào ra, gần như ngay lập tức quăng cho nó một cái tát. Bánh Bọt Gạo ngã vật ra sân, từng bắp ngô trên tay rơi xuống, lăn lóc nhiễm đầy đất bẩn.

“Ăng...”

“Ngậm mồm! Không cho phép giống con hoang gọi tao!”

Ngỡ ngàng đan xen khó hiểu, định dùng nét mặt ngây thơ này để lừa tôi sao?

“Chả phải mày muốn biết con hoang là gì chứ, ‘con hoang’ nghĩa là mày không có bố, mẹ mày làm đi rồi đẻ ra mày đấy rõ chưa! Nhìn gì? Oan lắm đấy mà khóc!”

“Bốp” Một tiếng, trước vẻ hoảng hốt của Bánh Bọt Gạo và sự bất ngờ của tôi. Bàn tay to lớn chưa kịp thu về, trên trán người đàn ông nổi đầy gân xanh. Bốp tôi trợn trừng trừng, hai tay ông ta nắm chặt như thể kiềm chế khỏi việc tát tôi thêm một nhát nữa.

“Ai cho phép mày dám...”

“Tôi làm sao? Ông đang trách tôi phá hỏng việc tốt của ông à?” Tôi không phải là đứa trẻ ba tuổi, trong phim ảnh, sách báo chất đống những vụ việc tương tự, tôi biết cái gì là “ngoại tình”. Chẳng qua sức tưởng tượng của tôi có hạn, ngờ đâu bố tôi lại là một ông chồng có bồ nhí, còn vác hăm vào nhà. Dù biết không nên đặt hy vọng quá lớn, vậy chỉ ít ông ta phải để cho con cái mình giữ chút lòng tin...

“Tao... thẳng chết tiết mày...” Tôi nhìn ra sự phẫn nộ tận sâu trong con người ông ta, trên hết là chút gấp gáp biểu hiện mỗi khi gặp phải cạm bẫy thuật khó nhằn, tôi tiếp tục công kích.

“Ông tự nhìn lại mình xem! Có ai lại ngủ với hàng xóm không?”

“Bốp” tiếng nữa, một bên má đau đến tê dại, tôi kiên cường ngồi dậy, ngẩng đầu cười to.

“Ông nói ông là ai? Bố tôi? Bác sĩ? Là cái thá gì hả? Tôi khinh!”

“Tao hối hận có đứa con như mày!”

Ông ta gần điên lên rồi, tôi còn nổi khùng hơn, lúc ấy chẳng sợ mọi thứ, ngay cả chết luôn!

“Ông nói câu này hơi nhiều lần rồi nhá. Ai bảo ông muốn đẻ ra tôi chứ? Tôi ép ông bà à? Nói thật là tôi chẳng tha thiết gì với cái ra đình chết tiết này! Có trách thì trách mười tám đời nhà ông ăn ở thất đức nên mới nặn ra thứ rác rưởi là tôi đây này!!!”

“Mày căm thù...”

“Tôi cứ nói! Muốn nói to nữa cơ, cho cả thế giới này biết ông là một kẻ khốn nạn thế nào!” Tôi hét to, hét cho nát cái dáng vẻ đạo mạo giả dối của ông ta, tôi biết rằng qua ngày hôm nay ông ta không còn là bố tôi nữa.

“Tao đâm chết mày!”

Người phụ nữ từ trong nhà chạy ra giữ lấy tay bố tôi, liên tục xin tha.

“Anh đừng nóng, trẻ con nó...”

“Bà không phải giả tốt thế đâu! Con mẹ đi à!”

“Hôm nay tao không đánh chết mày, tao không xứng làm bố!”

“Ông còn nghĩ mình đáng làm bố tôi sao? Tôi thà không có bố hơn phải nhận cái loại súc sinh như ông!”

“Thằng mất dạy... tao sẽ...” Ông ta rút ngay cây chổi ngay sát tường, hùng hổ quát lên người tôi. Tôi không tránh, cũng không kháng cự, chỉ nghĩ rằng chịu đựng. Một đòn giữa lưng, bả vai, chân, mỗi lần cán chổi quét qua là nhân thêm một lần đau đớn. Tôi gồng mình chịu đựng, tự biến mình thành một cỗ máy, vậy mà bên tai vẫn vang vọng tiếng khóc quen thuộc.

“Bác ơi... bác đừng đánh nữa...”

“Cháu xin bác đừng...”

“Cháu lạy bác... bác đừng đánh nữa...”

Bánh Bột Gạo kéo ống quần bố, giương đôi mắt ngập nước dõi về phía tôi. Tôi nhắm chặt mắt, tránh thoát khỏi gương mặt nó. Những hình ảnh bố và con bé hàng xóm, mẹ nó và bố tôi,... tất cả đồng loạt xâm chiếm tâm trí, lấp đầy khiến đầu tôi rạn nứt, đứng cũng không vững.

Không biết trải qua bao nhiêu đòn roi, bố tôi được mẹ đàn bà kia dùng lời ngon tiếng ngọt lôi kéo nhà, chỉ còn mình tôi đứng lặng lẽ với những cảm xúc tê dại.

“Ăng ơi!”

“Người ăn chảy máu... ăn có đau không?”

“Đừng gọi tao!” Hất mạnh Bánh Bột Gạo mới phát giác toàn thân kêu gào đau nhức, sức lực bị rút cạn sau trận đòn. Nó từ trên đất ngồi dậy vội vàng đỡ tôi, dù trên mặt tái mét nhưng vẫn cương quyết giữ lấy ống tay áo tôi hết trước đây, nước mắt to bằng hạt đậu nặng trĩu đua nhau tràn ra.

“...Cẩn thận ngã... Ăng.. ăng ơi...”

“Cút đi! Đừng có về nhà tao!”

Nâng mắt nhìn người đang ông qua ô cửa kính, tôi bật cười như một thằng điên.

“Muốn đuổi cũng không tới phiên ông!”

“Đừng cười nữa... động đến vết thương... đau lắm! Đau đó ăng ơi...”

Ăng? Tôi sực tỉnh, hóa ra từ trước đến giờ từ “ăng” này không có nghĩa là “anh hàng xóm” hay “anh bạn” mà lại là “anh trai”. Trái tim kịch liệt đau đớn, gờ từng ngón, từng ngón bé xiu ra khỏi tay mình, tôi

loangchoạng bám vào cánh cổng che kín cây dâm bụt. Sắc tối tồ đậm cảnh lá xanh thẫm xen kẽ nhau, búng bít nổi bật sắc hoa nở rộ. Còn nhớ có haidứa bé cuối buổi học nào cũng ngồi ở đây, đua nhau hút mật hoa. Dứa con gái cười thật tươi giắt hoa vào tóc mai, vẽ mặt rạng ngời hơn ánh mặt trời...

Tôi ngắt một đoá hoa, tức thì xé nó làm đôi, cánh hoa lả tả rơi trên nền đất, dưới đôi chân thường theo sau lưng tôi.

Chạng vạng sắc chiều, từng đoá dâm bụt toả ra một thứ màu sắc chói loá, hết đốm lửa tận tình cháy rực vào lần cuối cùng.

“Đừng bao giờ theo tao!”

Thời tiết đầu thu thay đổi thất thường, vừa nắng đã mưa được ngay. Tòingồi trên triền cỏ dưới sườn dốc, đưa mắt về dòng sông trùm đặc bởi khilạnh và mưa bụi. Một chú chim lạc đàn chao đảo từ cuối chân trời, cánhchim bị gió táp nghiêng đi, yếu ớt chỉ đợi rơi. Đáy lòng bỗng dấy lêncảm giác ưu thương vô hạn...

Đã mất bao nhiêu lâu, có lẽ là rất lâu... khi bóng đêm dè bẹp hoàng hôn tím, tôi lảo đảo đứng dậy, cố gắng giữ bản thân đứng thật vững mới dám bước đi. Con đường nhỏ hẹp tự nhiên trở lên tăm tối không lối về, tôimang chút sợ hãi một chút mỏng lung, bước đi như người mộng du.

Mưa lạnh ngắt dầm thẳng vào mặt, vào cổ, dưới cơn mưa mù mịt không phân biệt được đâu là nước mưa đâu là nước mắt, chỉ có hương vị mặt đất đọng lại trên môi. Tôi là ai? Trên đời này liệu còn có người đáng để tôi tin tưởng hay sao?

Dừng chân trước hàng tạp hóa đầu phố, ngăn người hồi lâu, phải tới khi bà chủ quán bực bội thúc giục. Tôi mới móc tay vào túi, dốc sạch chõ tiền ướt nhẹp, vấy khô rồi trải phẳng trên mặt bàn.

“Cho cháu bao thuốc!”

Bà chủ quán dáng người phốp pháp, đơn đả hỏi tôi mua cho bố à. Thấy tôikhông trả lời bà ta càng nghi ngờ, hỏi đi hỏi lại xem có đúng là mua cho bố không. Tôi thẳm chửi đồ đàn bà điên lảm mồm lại dè chừng bà tasinh khí, chuyện bé xé to.

“Mua về tự dùng”

“Hử?” Quét mắt đánh giá tôi một lượt bà ta cẩn thận đem bao thuốc rút về.

“Này nhãi, bao nhiêu tuổi?”

“Tóm lại là có bán không để còn sang hàng khác.” Tôi cúi, bà ta vội vã vắt bao thuốc, cười cười.

“Có gì chú mày cứ đến chỗ cô nhé!”

Rất nhiều sau khi đã là khách quen, quan hệ mật thiết với quán. Bà chủnói với tôi rằng năm đó gặp một thằng bé gãy tong teo bước chân vệt vờ, sắc mặt âm trầm như đội mồ chui lên làm bà ta lầm tưởng tôi định mua thuốc giết người.

Chạy một mạch về nhà, đứng trước sân do dự một lúc mới bước vào. Quaphòng khách im ắng, ánh đèn phòng bếp lơ mờ khiến tiếng nói mẹ tôi nghe càng nhỏ hơn.

“Tối muộn rồi con còn đi đâu?”

“Mua đồ!”

Bà dặn tôi buổi tối không nên ra đường, trời mưa gió, rất nguy hiểm. Tôi nói tôi không phải trẻ con, bà nghĩ ngợi một lát sau, gọi tôi ngồi ăn cơm.

“Con không đói!”

“Con lại đây đi!” Cảm giác được bà có điều muốn nói, không tiện từ chối nhiều liền ngồi xuống. Bà đặt vài món ăn trên mặt bàn, sắp một bát cơm đặt vào tay tôi.

“Con gầy quá, ăn nhiều vào mới lớn được!”

“Mẹ biết rồi phải không?” Khi thốt ra câu này, ánh mắt bà trở nên biểndối trong chốc lát, nhưng chỉ rất nhanh nét mặt bà quay về nguyên trạng, nhợt nhạt mỉm cười.

“Làm gì có chuyện...”

“Con biết cả rồi, mẹ không phải giấu.”

Bà im bật, ngón tay miết theo đường hoa văn trên mặt bàn, chần chừ...

“Con không hiểu đâu.”

“Mẹ đừng coi con là trẻ con, nếu mẹ tức giận cứ nói ra, hà có gì phải chịu...”

“Tao mới là người phải chịu đựng hai mẹ con mày!” Nói rồi ông ta hằm hằm phi người từ cầu thang xuống, nếu không có mẹ che chắn đằng trước rấtcó thể tôi chả còn giữ nổi cái mạng này.

“Cô giỏi lắm, dám bao che cơ à?”

“Anh ghét em cũng được, anh ghét cũng không sao, đằng nào nó là con chúng ta cơ mà... anh... vì sao đối xử với nó...”

“Con tôi?” Ông ta bật cười chế nhạo, cười đến nổi bờ vai gầy còm của mẹtrở nên run rẩy. “Người muốn đẻ nó là cô, là một mình cô muốn sinh nó!Cô lúc nào cũng vậy, làm việc gì đã từng hỏi qua ý kiến của tôi chưa?”

“... em biết ai sai rồi... em cũng trả giá đến bây giờ... anh đừng trút giận lên con nữa.”

“Cô cũng biết sai? Cầm sử dụng cái vẻ yếu đuối tội nghiệp này trước mặttôi, nên nhớ tôi đâu phải là thằng thanh niên ngu xuẩn bị cô đánh lừa!”

Mẹ khóc, khóc như mưa,...

Bố dùng vẻ mặt ngạo nghễ ngó xuống người phụ nữ quỳ phục dưới chân mìnhnhư thể đang thưởng thức vở diễn của con hát thấp hèn. Đầu óc tôi mùmịt... chuyện gì vậy? Tôi không hiểu, chỉ biết giữa họ luôn có một rào cản vô hình, ngăn cách thế giới của người đàn ông kia với mẹ con tôi.

“Mẹ, tại sao?”

“Đấy, con trai cô đang hỏi cô này, trả lời đi chứ!”

Ông ta chỉ thẳng tay vào mặt mẹ, dần từng chữ một, mỗi chữ lại khiến đầu bà càng cúi thấp hơn. Nhận được sự phục tùng từ bà, ông ta trở nên đắc ý.

“Biết điều là tốt, bằng không đừng trách tôi vô tình!”

Môi mím chặt vào nhau tưởng chừng chảy máu, tôi hết một con thú lao vào kẻ đồn mạt kia, mặc sức gào thét:

“Mẹ tôi sai ở đâu? Rốt cuộc là ở đâu mà ông hành hạ bà đến thế! Ông không xứng mặt làm đàn ông. Một chút cũng không!”

“Thằng nghiệt chủng!” Vung cánh tay lên, thay vì hứng trọn một cú đấngthời giáng tôi chỉ thấy một bóng người đẩy tôi ra, mở mắt phát hiện mệnnằm trên sàn đá lạnh lẽo, cả người co quắp lấy bối, tay khum khum ôm một bên má sưng vù.

Mắt tôi mở trừng trừng, không chớp mắt nhìn thẳng vào ông ta. Sau khiđánh người, theo thói quen bố tôi cuộn chặt tay mình, quay người quănglại một câu.

“Tất cả là tự cô gây nên!”

Thay quần áo tắm rửa xong xuôi, tôi nằm lên giường, lại không cách nàochợp mắt, trong đầu quẩn quanh đoạn đối thoại trước cửa phòng mẹ.

“Ông ta ghét mẹ, mẹ cần gì ở bên ông ta nhiều năm vậy?”

Mẹ cười, trong trí nhớ tôi mẹ luôn luôn mang một vẻ mỏng manh u sầu, tôi từng trông tấm ảnh hồi trẻ của bà giấu dưới ngăn bàn, hồi đó bà đứng trên bục cao nhận thưởng, nụ cười rất rạng ngời, chẳng lẽ vì sinh tôi nên bà mới chuốc lấy khổ đau?

“Con đừng hận cha con, ông ấy rất tốt, đang tiếc là... ông ấy không yêu mẹ...”

Yêu? Yêu là giống mẹ ư? Là bị bố giày xéo đến chết vẫn cười như mẹ?

Lật người, tôi sức nhớ ra bao thuốc còn trong túi quần, nhanh lấy ra một điếu. Căn phòng tôi om chỉ còn ánh lửa bật bùng, hít một hơi sâu, chất nicotin choáng ngợp tâm thần. Khói bay mù mịt bay lượn trong khoảng không ngược lại làm đầu óc tôi tỉnh táo ra vài phần.

Tôi cứ nghĩ cuộc đời này thật đơn giản, ai làm sai người ấy sẽ chịu, biết đâu rằng thế giới người lớn phức tạp như thế. Với trẻ con chỉ cần mày cho tao một đấm, tao trả mày một tát. Mai gặp nhau, cùng ăn chung cây kẹo, lại cùng bật cười xí xóa. Người lớn hoàn toàn khác, anh có lỗi với tôi, tôi bằng mọi giá trả lại anh gấp bội, đến chết vẫn còn dần vặt nhau. Từ một đứa trẻ bị ép trưởng thành lên trong vòng một đêm là điều không tưởng, vậy mà suốt đêm này không biết bằng cách nào tôi không thể trở về y nguyên đứa trẻ của buổi ban đầu.

Từ đó tôi luyện mình suy nghĩ, trước mặt không có tương lai, sau lưng chẳng có đường lui. Hậu quả của việc dồn một con thú cùng đường là bị nó cắn cho tới tấp, sau đó dù có đánh chết nó, dịch bệnh cũng đã lây nhiễm toàn thân.

Bị đánh, thức suốt đêm và dầm mưa dẫn đến hậu quả là tôi bị ốm liệt giường!

Đang nằm mơ màng bỗng có tiếng gõ cửa, tiếng động càng ngày càng lớn, tôi khiên cưỡng thức dậy mới thấy bên cạnh ô cửa sổ có một khuôn mặt quen thuộc. Sáng đã dạn mẹ chỉ cần Bánh Bọt Gạo đến là đuổi nó đi ngay, có biết được là nó dai thế, tìm ra cách này nữa. Tôi trở mình nằm nghiêng sang một bên, vùi đầu vào gối.

“Ăng ơi... ăng bị ốm có nặng không?”

“À, hôm nay em được điểm mười môn toán đấy!”

“Em giỏi không ăng???”

“Ăng nói đi... Ăng ơi...”

...

Tôi bật người dậy, đẩy tung cửa sổ.

“Im mồm!”

“Em chỉ muốn...”

“Mày dai thế! Chẳng lẽ giống dĩ đều dai dẳng hết sao?” Từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy đỉnh đầu cúi thật thấp, chơi với nó bấy lâu tôi thừa hiểu tính cách của Bánh Bọt Gạo, một khi chưa đạt mục đích thì sẽ chưa đi.

“Mày giống hệt con mẹ mày, làm việc không từ thủ đoạn. Bám bố tao còn chưa đủ qua đây lấy lòng tao nữa! Mày cút!!!! Cút xéo ngay khỏi tầm mắt tao!”

“Ăng cũng giống mấy bạn ở lớp...” Rõ ràng nó hỏi tôi, lại như tự nói với mình, chợt ngẩng mặt lên, đôi mắt trong veo xoáy sâu vào người đối diện.

“Ăng ơi em đáng ghét lắm ư...”

Tim hơi thất lại, lòng bàn tay rịn ướt mồ hôi, vậy mà tôi nghe được giọng mình thản nhiên như không.

“Cả nhà mày đều là giống dĩ, chơi với mày chỉ chuốc nhục nhã. Đi đi, tao không bao giờ muốn nói chuyện với mày!”

Nó đi, Bánh Bột Gạo đi thật! Suốt cả quãng đường hầu như không một lần nó ngẩng đầu lên, đuôi váy trắng hơi lấm bầm vì bụi đường hay vẫn là bị đánh? Bên bàn tay trái loáng thoáng một bọc nhỏ, màu nâu sẫm lại dưới bóng cây hoè già.

“Mẹ bảo nếu được mười điểm toán mẹ sẽ thưởng quà... ăng thích ăn ô mai không...?”

“Chắc chết già tao cũng chẳng có vinh hạnh ăn đồ của mày!”

“Ăng đợi đấy đi, em sẽ cố mà!”

Đóng sập lại cửa kính. Đúng là cả đời này, tôi với nó không còn cơ hội ngồi cười nói vô tư thêm một lần nào...

7. Chương 7 : Chỗ Chọi

Vạn vật trên đời này thứ gì được sinh ra cũng có lý riêng của nó, con nhím cũng chỉ vì thân thể quá mềm yếu nên mới mọc gai nhọn đâm mình để bảo vệ bản thân khỏi tác động bên ngoài.

Ở nhà đối diện với không khí nặng nề giữa bố mẹ, đến trường lại nghe mấy lời bàn tán về việc tôi bị đem lên trước cờ. Bọn nó nói nhiều, có đôi khi còn đem đặt mấy tình tiết tăng tính bất ngờ cho câu chuyện. Nghenhiều thành quen, tôi chẳng thừa hơi mà đáp trả vậy mà bọn nó vẫn không chịu buông tha, tỉ như hôm này-vào giờ nghỉ lao:

“Lệ Mỹ, hoa đâu hoa đâu?”

“Này nhé, sao tớ không thấy hoa trong ngăn bàn cậu nữa nhỉ?”

“Chep chep, hay thằng đó chán cái trò lãng mạn rẻ tiền rồi!”

Lệ Mỹ bật cười, ánh mắt khinh miệt quét về phía tôi.

“Có người ăn trộm bị hiệu trưởng bắt quả tang, sợ quá hổng dám làm nữa!”

Bọn chúng cười ầm lên, tôi ghì chặt tay xuống bàn rồi chạy vọt khỏi lớp. Lúc quay lại mang theo một bông hoa trên tay, tiến sát lại chiếc bàn của Lệ Mỹ. Bọn trẻ con cười khẩy rề rề, tôi càng bực mình cầm hoa đập mạnh xuống đất trước kinh ngạc của Lệ Mỹ.

“Với cỡ như cậu, chỉ xứng nhận được nó thôi!”

“Cậu dám!!!”

“Cậu là cái thá gì mà tôi không dám. Học giỏi, nhà giàu à? Nhân phẩm cậu chả bằng một đĩa ăn mày!”

Lệ Mỹ vẫn thế, kiêu kỳ như công chúa. Tôi từng rất mê mẩn cái vẻ hất cằm của cậu ta, đáng tiếc giờ phút này thì không, chỉ thấy cậu ta là một đứa con gái vừa kênh kiệu vừa chấp nhặt một cách đáng ghét. Nhắc với các bạn nữ rằng, nếu một người con trai theo đuổi bạn, bạn có thể từ chối họ nhưng ít nhất đừng có đụng đến lòng tự trọng của họ! Bởi chuyện yêu thành hận là sở trường của con trai!

Mấy thằng ranh thâm thích Lệ Mỹ thấy vậy tức lắm, mồm năm miệng mười công kích.

“Cái thằng chết tiệt! Mày là chó gì dám nói Lệ Mỹ!”

“Đúng đấy, cái loại trộm cắp, bố làm lang băm!”

“Haha... có con chó nhà tao được bố nó chữa, khỏi chẳng thấy đâu lại bị què một chân...”

Tôi chẳng nói chẳng rằng xông vào đánh, không biết trời đất gì đánh nhau...

Buổi trưa học về, ngang qua đầu phố nghe được mấy lời bàn tán. Rằng ở khu tôi có một gia đình nhà kia, ông bố là bác sĩ, ông con là côn đồ. Trái với việc ông bố cứu người, ông con mới mọc mắt đã thích gây sự, suốt ngày đánh lộn, tội nghiệp ông bố ở phía sau thu dọn tàn cuộc ông con bày ra.

Mới đầu tôi còn không quan tâm đến cái nhà thất đức đó. Mãi đến khi này, tôi mang cơ thể thương tích cũ mới trên đường về gặp phải ánh mắt của mấy bà thím chuyên buôn chuyện. Nhìn ngắc chán chê, bà chủ quán tạp hoảng giữa hội, hai ông quần xắn cao quá gối, lân la đến gần tôi hỏi:

“Ái chà, cu cậu này trông quen quá nhỉ? Có phải bữa nọ mua thuốc nhà cô không?”

Tôi không đáp, bà ta hiển nhiên chưa dễ dàng bỏ qua.

“Cậu bé, cái nhà hai tầng kia là nhà cháu phải không?”

Theo tay bà ta chỉ, tôi nghĩ nghĩ.

“Có nhiều nhà lắm, cô hỏi thế cháu biết là nhà nào.”

Phía sau rộ lên tiếng cười, bà béo quay đầu liếc xéo, lại cười cười với tôi.

“Nhà màu trắng đấy!”

Liếc liếc nhận ra ngoài nhà tôi chẳng nhà ai sơn màu trắng, liền gật đầu. Bàn tay hộ pháp của bà ta xoa xoa vào nhau, hai mắt toả sáng.

“Bố cháu mới lên chức phó khoa à?”

Tôi mệt mỏi, gật đầu lấy lệ.

Có người từng nói muốn mỗi chuyện phải bắt đầu từ sơ đến thân, từ bao quát đến cụ thể, bây giờ thì tôi hiểu đạo lý này rồi.

“Con hơn cha là nhà có phúc, thế trong trường cháu đã được lên chức Nhị ca chưa?” Đôi mắt bé tí được gắn trên khuôn mặt bánh bao của bà ta trông càng kình cõm hơn. Tôi rất lễ độ mà trả lời.

“Còn đánh thắng mỗi con cô nữa là cháu lên Đại ca”

Bà béo đứng hình, trước con mắt hả hê khi thấy người gặp chuyện của mấy bà hàng xóm. Lặng nề nâng đôi giò heo mập mạp, chiếc dép dẫm lên đất tạo thành chuỗi âm thanh bành bịch, bà ta chạy thẳng vào nhà. Chốc lát sau, căn nhà vang vọng tiếng chửi bới đầy trời, những phát chửi đập lên dathịt và tiếng la thất thanh của một thằng bé.

Mấy bà tám ôm nhau cười nghiêng ngả. Tôi rút ra kết luận, làm người tốt nhất không nên tọc mạch nhiều chuyện, lấy việc nhà người ta ra là thú vui kéo có ngày bạn sẽ là người kế tiếp góp mặt trong câu chuyện cười ấy.

Học hành nhàm chán, sáng đã học chính thức, buổi chiều lại phải học thêm ở trường. Về nhà ăn uống xong là mau chóng xếp sách vở tới trường. Vào lớp còn chưa kịp ngồi ấm chỗ đã thấy mấy cái mồm ồm ồm thông tin có thằng Đại ca nào đấy đang định xử lý học sinh lớp này. Tôi không để ý, cúi gục xuống bàn.

Tiếng ồn ào ngoài cửa yên tĩnh, bên tai bị một tiếng hét to, tôi khó chịu ngẩng đầu.

Mấy thằng lạ hoặc đàn hàng trước mắt tôi, chỉ trỏ. “Là thằng này nè anh!”

“Thằng ranh! Sang nay mày mách gì với mẹ tao?” Một thằng to béo rẽ đám người, bậm môi trợn mắt xông vào lớp, mấy đứa xung quanh tôi nhanh chóng sắp xếp đồ dùng, cấp môn chạy dạt sang một bên, động

tác còn nhanh hơn lính đặc công. Tôi cầm cây thước kẻ gõ xuống bàn cạnh cách, bắt chước bộ dáng thầy giáo.

“Trật từ nào, bố có điếc đâu mà con nói to vậy!”

“Thằng chó, mày muốn làm Đại ca chứ gì??? Có ngon thì đánh được tao cái đã!”

Thằng Béo cao hơn tôi hẳn một cái đầu, cân nặng hiển nhiên gấp đôi tôi, nó lắc mình, bất ngờ vung cánh tay hộ pháp vào người tôi.

“Tét!” Bị thước kẻ trên tay tôi đập trúng mặt, nó găm lên, ra lệnh cho mấy thằng đàn em xông tới, còn mình bảo toàn lực lượng lùi về hậu phương. Đợi cho thằng cuối cùng nằm xuống, người tôi thấm mệt, nó mới chính thức xắn tay áo, khí thế lao vào trận đối kháng 1:1

“Mày chết chắc rồi con ơi!!!!”

Đến khi tiếng chuông báo vang lên chiếc áo trắng của tôi đã lấm lem bùn đất, tay chân toan đau. Thằng Béo mặt mũi tím bầm, chân thấp chân cao rời khỏi lớp học, khi đi vẫn không quên quát.

“Còn chưa xong với tao đâu! Tiết sau lại chơi!”

Cô giáo đã sớm quen với cảnh này nên chỉ bình ổn lớp học, giảng bài mới. Ngồi nghỉ một lát tôi cáo ốm ra ngoài, chạy xuống căng tin ăn uống nonê mới lên lớp làm một giấc, chuẩn bị sức lực đón hiệp đấu thứ hai.

Theo như đã hẹn, tiếng chuông còn chưa kịp dứt Thằng Béo đã có mặt.

Chúng tôi quần nhau đến tận tiết cuối cùng.

Ánh chiều tà rót lên ô cửa sổ, đổ bóng xuống nền gạch che kín bởi hoavăn ngang dọc. Giờ này học sinh đã về hết, chỉ tiếng ve mùa hạ giao hoà với cái không khí cô liêu. Tôi nằm một góc, cả người lấm lem bụi bảncùng máu, mồ hôi ướt đầm dính sát trên da thịt, vừa đau vừa xót nhưng vẫn chống mình đứng dậy. Khi đi lướt qua đối thủ, thấy nó nằm bẹp dưới đất, cả người che kín bởi những vết thương lớn nhỏ, coi bộ còn thảm hại hơn tôi.

“Hựm!” Nó cười cười, giơ tay lên. “Kéo tao dậy!”

“Kéo mày thà kéo con lợn còn hơn!”

Chúng tôi nhìn nhau trong ba giây, người mở miệng trước là Thằng Béo. Nó quả quyết: “Từ mai chúng ta là anh em”.

Tôi khẳng định: “Tao không có anh em, chỉ có đàn em thôi!”

Thằng Béo lưỡng lự trong phút chốc, rồi lại bật cười, có vẻ những người xung quanh tôi đều rất thích cười.

“Tao gọi mày một tiếng Đại ca, tao là ‘thuộc hạ’ của mày!”

Nghe thấy vậy, tôi vỗ nhẹ vào bàn ý bảo dựa vào đây để đứng dậy, loayhoay lúc lâu mới vác thân mình nặng nề của nó ngồi trên cái bái bé xíu, tôi mới cầm chiếc cặp sách đập vào ngực nó:

“Cầm cho chắc, mất cái gì tao bảo.”

“Ế, tao...”

“Quên mất, đã làm đệ tử thì cầm có xưng ‘tao’ ”

“Mày... à anh” Nó gãi đầu, có vẻ không quen. “Anh học mấy thứ này ở đâu đấy?”

Tôi cười cười. “Có thấy quen không? Tao học từ mày đấy!”

Không đánh không quen, thế là tôi và thằng Béo trở thành huynh đệ thân thiết của nhau. Tôi không đi xe đạp, bắt nó chở tôi về, ngặt nỗi xe nó không có yên, tôi phải đặt chân lên bàn đạp, vừa túm tóc nó vừa quát: “Đạp nhanh lên!”

Chân nó xoay nhanh, gắng sức tăng tốc, chốc chốc lại lấy tay lau mồ hôi trán ướt đầm. Tôi không buông tha, lấy thước kẻ đập vào bờ vai đầy thịt của nó:

“Chậm như rùa! Có nhanh không thì bảo!”

“Đánh nhau với anh mệt gần chết, bây giờ bắt đi nhanh bố ai mà chịu nổi!” Nó lăm lăm kháng nghị, tôi bật cười nham nhở: “Thắng làm vua thua làm hầu. Tao bảo gì chỉ được nghe, cầm cãi lời!”

Thằng Béo ngậm mồm, gần đến đầu phố nó thả tôi xuống. Tôi hỏi sao, nó chỉ vào Bà Béo đang ngồi vắt chân trong cửa hàng tạp hoá, nói thì thào:

“Bà già mà thấy tao... à em lai người khác thì bà đánh chết!”

“Bà ấy dở người à?”

“Sao anh biết, cái bà này là kẹt sĩ lắm, mấy hôm trước em mới ột thằng mượn xe làm xẹt lớp. Bà ấy cú điên, chửi nguyên một buổi!”

“Vậy tao về đây!” Còn chưa đi được đoạn nào đã bị Thằng Béo túm lại, điệu bộ úp úp mở mở của nó làm tôi phát bực, gắt. “Gi?”

“Nhà anh... có băng cứu thương không?” Như thể sợ tôi từ chối nó vội vàng tiếp. “Người em thế này mà về bà già đánh chết!”

Trông nó toe tua lếch thếch, tôi rủ lòng thương bắt nó dèo về nhà. Vừa dựng xe bên hàng rào kín hoa râm bụt đã thấy gấu vấy trắng quen quen, tôi không muốn nhìn nhưng sự vật lại đập thẳng vào mắt, muốn tránh cũng không kịp.

Bánh Bột Gạo ngồi trong sân nhà nó, dùng than cặm cùi di trên mặt đất những hình kỳ quái.

Giây phút nó ngẩng đầu, tôi theo phản xạ liền quay đi. Suốt lúc dẫn Thằng Béo vào nhà tôi còn cảm giác ở sau lưng có một ánh mắt vẫn luôn dõi theo.

“Huầy huầy, Đại ca làm cái gì mà ngẩn tò te vậy, nhanh lấy thuốc ra để em còn biến, về nhà muộn là không xong với bà già đâu...”

Buổi tối thầy giáo gọi đến mời phụ huynh lên gặp, bố lấy lý do là công việc bẽ bộn, phiền thầy nói rõ ràng qua điện thoại. Khoảng mười năm hai mươi phút gì đó, chuông cửa ting tong mấy nhíp.

Tôi đang đà chạy ngang qua phòng khách, còn chưa chạm đến cánh cửa WC đã bị ánh mắt nghiêm khắc của bố trói chặt, ngằm ám chỉ. “Mày có qua đây chào hỏi người ta không?”

Mẹ tôi ngồi một bên, vầy vầy tôi, thấp thỏm: “Con trai qua đây!”

“Có việc gấp! Đợi con *ái xong cái đã!”

Giải quyết nhu cầu xong lại nhìn thấy cái mặt tím thâm tím bầm của thằng bạn học, tôi bằng bộ mặt trêu tức liếc sang vẻ giận dữ của bố. Ngồi chán chê tê dít, nghịch đủ trò thì gia đình nhà kia cũng ra về. Lợi dụng thời gian bố mẹ tiễn khách tôi liền chui vọt vào phòng, đóng chặt cửa lại. Nhưng chẳng được bao lâu cánh cửa gỗ đáng thương bị đập tung, đầu óc tôi chưa kịp thanh tỉnh, còn nhõn nhõn nằm trên giường đọc truyện, hoàn toàn làm ngơ trước sự tức giận của bố.

“Hôm nay đi học mày đã làm những gì?”

“Anh, con nó còn nhỏ anh nên...”

“Tôi không hỏi cô! Cút ra chỗ khác” Bố nổi quạu, giận lây sang mẹ tôi. Bà cúi đầu đứng im một góc như thể người làm sai không phải tôi mà chính là bà. Phải đến lần thứ ba bố hỏi tôi mới trả lời.

“Xem đã... cấp sách, mở sách, kéo cặp về nhà!”

“Tao nói là giờ ra chơi! Khôn hồn khai thật ra!”

“Nhà nó chậm quá thể, đánh từ sáng tới giờ mới đi ăn ạ!”

“Mày đánh con người ta ra nông nổi nào mà nó phải đi bệnh viện hả?”

Bố giận dữ xốc tôi khỏi ổ chăn, cảm tưởng như chỉ cần tôi mở miệng trái với ý ông ta thì ngay lập tức sẽ bị một quyền giáng chết. Nhưng tôi ăn đòn quen rồi, càng áp bức tôi càng thản nhiên.

“Con đánh vào mặt nó, tất nhiên là sưng tưng lên rồi.” Lắc đầu ngán ngẩm. “Mà thằng đó chán quá, trông thì trí thức, hơi động tí là kêu ầm lên như lợn cắt tiết, nó ý à...” thật không có tiền đồ! Câu này tôi chưa kịp hoàn đã bị ăn một bạt tai, tiếng kêu thật giòn giã, má cũng thật là đau.

Ngoài cười mà trong chua xót, tôi nói: “Con cũng chỉ học tập bố thôi, còn trách ai được nữa!”

“Thằng bất hiếu, mày cãi giỏi lắm, nhiều lý luận sao không áp dụng vào việc học đi! Chỉ giỏi gây chuyện, mày bôi tro trát châu vào mặt tao chưa đủ hay sao?” Không biết ông ấy còn nhớ tên tôi không? Gọi tôi là “thằng bất hiếu này”, “thằng bất hiếu nọ”, ông ta có biết rằng ba từ này nghe chói tai tới mức nào?

Tôi đã làm tất cả ngay cả lao đầu vào học chỉ mong một điều ông ấy quay đầu nhìn lại mẹ con tôi nhưng ngoài việc coi thường xa lánh ra thì ông ta đã làm được gì? Mấu chốt ở đây không phải là ông ấy đánh tôi, giày xéo thân xác tôi mà ông ấy chưa từng tin tưởng tôi, chưa một lần thử! Bố tôi căm ghét tôi đến cực

điểm, cảm ghét đến lỗi tưởng chừng bản thân mình thật kinh tởm, không đáng có được sự yêu thương từ người cha!

“Ông chỉ biết đổ lỗi cho tôi, sao bố không hỏi xem tại sao tôi phải đánh nó, là nó chửi bố tôi là lão lang băm, chữa người sống thành người chết, chữa chó chó què đấy!” Lời này còn chưa kịp nói, cánh cửa đã đóng sập, đồng thời nụ cười trên môi tự động tắt ngấm bởi câu nói cuối của ông.

“Đáng lẽ tao không nên sinh ra mày!”

Vú Vân từng nói tôi sinh ra vào một ngày rét căm của tháng 11, đêm ấy mẹ tôi trở dạ, không cách nào khác bố tôi đành phải là người đỡ đẻ. Bà nói gì cũng đúng, riêng chuyện này tôi nghĩ là sai!

Cuộc hôn nhân giữa cha và mẹ tôi chấm dứt vào một ngày cuối năm, cũng cắt đứt hết thấy hy vọng về một cuộc sống bình lặng của mẹ tôi vào thời khắc ông ta đưa tờ đơn ly dị ra trước mặt bà.

Mẹ tôi là một người đàn bà nhu nhược răm rắp nghe lời chồng vậy mà lần này bà làm một chuyện động trời đối đầu với cha tôi.

Mấy tháng ròng bà chạy vạy xin quyền nuôi con nhưng không thành, cuối phiên tòa đối lập với nụ cười đắc thắng của bố tôi là hình ảnh bà luôn cúi đầu, nét mặt xanh xao tiêu tụy hết một hồn ma.

Ngày bà dọn đồ chuyển ra ngoài tôi nằm im trong phòng, cố gắng quên đi thế giới quanh mình, nhấn chìm vào giấc ngủ,... Nhưng khi cấp sách về thấy bà ngồi trên bậc thềm, tim tôi dường như bị ai đó bóp nghẹt, thở cũng không nổi.

“Con đi đâu mà giờ mới về, mẹ đợi mãi...”

“Mẹ định đi đâu?” Biết thừa câu trả lời nhưng tôi vẫn muốn hỏi, bà rũ mi cười nhàn nhạt.

“Nhà này không cần có mẹ, sau này con phải chăm sóc tốt...”

“Mẹ xin lỗi, xin lỗi con...”

Mẹ tôi đây sao? Người phụ nữ dám chống lại cả ông trời của mình để cứu lại tôi... hoá ra tôi có ý nghĩa với bà như vậy, ra là không phải bà ghét bỏ tôi mà chỉ là không dám bộc lộ tình yêu ấy trước mặt bố tôi thôi.

Bà bước đi, bả vai gầy yếu cổ sức mang hai túi đồ.

“Sống tốt nhé, con trai!”

“Mẹ!” Tôi dùng toàn bộ sức lực gào lên, muốn nhào vào lòng bà, muốn giữ chân bà lại. Nhưng bởi khoảng cách đã hình thành từ lâu, phút chốc tôi không cách nào vượt qua cái rào cản đấy, chỉ biết trơ mắt dõi theo bóng bà...

Lúc chuẩn bị hành lý xong xuôi, bà nhìn tôi thật lâu, đầu mày chất đầy ưu tư.

“Mẹ ơi, mẹ đừng đi!” Bật ra câu này mới phát hiện mẹ tôi đã lên xe từ lâu, tôi thề với lòng rằng mình sẽ ở cái nhà này, khiến cho bọn họ từng người một phải hối hận!

8. Chương 8 : Thích Ứng

Con người là động vật có sức sống thật mãnh liệt, dù bị dồn đến bất kỳ hoàn cảnh khắc nghiệt nào, bất cứ nơi đâu, chỉ cần nắm vững niềm tin và mục tiêu sống họ luôn vững vàng tồn tại.

Học kỳ cuối năm tiểu học cô giáo Văn nghỉ đẻ, nhà trường thu xếp ông giáo già nổi tiếng khó tính nhất trường dạy thay. Lũ học sinh lo lắng, chỉ cần ngủ gật nói chuyện trong giờ liền bị ông ấy trừng trừng tay ngay.

Tiết học đầu tiên tôi đã bị ông ấy cho vào tầm ngắm.

Thiệt hại một đồng nước bọt và phần ném để đánh thức tôi dậy. Ông ta đập cây thước kẻ lên bàn, tay đẩy đẩy gọng kính bắt tôi đọc tiếp đoạn văn bạn đang đọc dở.

Xung quanh chả đứa nào dám nhắc, tôi lật mở một trang đọc to.

“Thằng này ngu quá, đọc đoạn nào mà cũng không biết phải đánh thức ông đây dậy để đọc ày nghe!”

Thầy già đen mặt, thẳng tay đuổi cổ tôi ra ngoài. Tôi nghênh ngang đi trên hành lang, vô tình lọt vào một đôi mắt trong suốt từ dãy phòng học đối diện, tôi bẻ cổ áo, làm như không thấy bước vào phòng về sinh nam rửa sạch mặt mũi. Xui xẻo thế nào vừa ra ngoài đã gặp phải con bé đó ở ngã rẽ, cả quãng hành lang dài im ắng, chúng tôi đi ngang qua nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhà tôi từ ba người xuống còn hai, lại từ con số hai ấy hoá thành bốn. Bằng cách nào đó bố tôi đã thuyết phục bên nội nghiêm khắc cho cưới Hoa- người đã từng là cô hàng xóm thân thiện và dịu dàng thường mời bánh mỗi đợt tôi sang chơi. Họ bên nhau, làm đám cưới,... tôi đều chẳng quan tâm, ngay cả việc hai nhà nhập vào một cũng vậy, tôi chỉ tăng lờ, còn về phía họ coi tôi như người đã chết.

Tối hôm nay phòng khách rôm rả lạ thường, chắc cả nhà họ dự định ăn tối với nhau ở bên ngoài.

“Chuẩn bị xong chưa con gái! Ra đây bố xem nào!” Qua song lan can trải dài trên hành lang, người đàn ông với nét mặt nhu hoà đang tay ôm cô con gái bé nhỏ, nét mặt tràn đầy thoả mãn.

“Con gái xinh nhất, lên đường thôi!”

Mấy tháng nay đối mặt với biểu cảm khác lạ của ông ta tôi tưởng bản thân đã quen rồi, vậy mà giờ gặp phải vẫn nén không nổi cảm giác khó thở, sống từng ấy năm trời ông ta đã bao giờ bày ra bộ mặt này với mẹ con tôi đâu.

“Đợi đã, còn thằng bé? Bánh Bột Gạo lên gọi anh đi con!”

Nó rời khỏi vòng tay người đàn ông đã từng làm bố tôi, lưỡng lự đi lên bậc thang.

“Ai bắt tội mày vậy?”

Bánh Bột Gạo hơi sững sờ, muốn tiến thêm bước nữa. Tôi đọc được sự khó xử trong mắt nó, liền lướt qua cười nhạt. “Nếu không muốn gọi thì thôi, không phải làm cái bộ mặt đưa đám đó đâu!”

“Không phải... em...”

“Im!”

Tôi nhanh hơn một bước chặn luôn lời biện hộ giả dối.

“Tao nghe nhiều rồi, không muốn nghe nữa, mày có thể cút rồi!”

“Ăng...”

“Mày nên nhớ tao không phải anh mày, bây giờ không, sau này không, mãi mãi không!” Máu nóng dồn lên, tôi ôm bụng lửa, hậm hực bỏ vào phòng. Cánh cửa đóng lưnh chùng đột ngột bị một bàn tay nho nhỏ chặn ngang. Tôi giật mình, giật ngược tay nắm, chỉ thấy Bánh Bột Gạo mím môi, ôm chặt lấy mu bàn tay.

“Em biết em rất đáng ghét... nhưng ă... xuống nhà được không?”

“Nhà à? Nhà của ai?” Tôi muốn cười, phỉ nhổ vào mặt chúng. “Từ khi mẹ mày và mày chuyển vào đây, căn nhà này sớm đã không còn là nhà tao rồi!”

“Tại sao? Em không hiểu...”

“Mày không hiểu, lúc nào cũng ngờ ngác tỏ ra vô tội.” Dừng lại một lát.

“Mày đừng có giả ngu chứ! Giống con hoang mẹ điểm nhà mày ranh ma giỏi bịp bợm lắm mà!”

“Tại sao ăng không thương em...?”

Nước mắt trong suốt nối tiếp nhau, chồng chất khiến cổ tôi tắc nghẽn. Lời nó nói tựa hồ một tảng đá to đè nặng lên lồng ngực tôi, tuy đau nhưng lại không chết hẳn, cứ giày vò đến tận tâm liệt phế.

“... em muốn ở cùng nhà với ăng... là sai ư?”

“Khốn nạn, từ lâu mày đã có ý này!”

Nỗi uất hận từ lúc mẹ chuyển đi bỗng nhiên bộc phát. Chúng tôi tuy chung một nhà nhưng không hề chuyện trò thậm chí là đối diện trực tiếp với nhau. Tôi cho rằng mình có đủ năng lực kiểm soát, biến họ thành không khí nhưng đã nhầm. Tôi luôn để ý tiếng cười hạnh phúc dưới nhà, vẻ mặt vui vẻ của họ và không thể chối từ rằng tôi ghen tị, ghen tị phát điên lên! Ông trời thật bất công, những kẻ phá hoại gia đình người khác thì được hạnh phúc, đổi lại mẹ tôi được gì, cả đời không kiếm nổi chút tình yêu từ chồng mình. Ngay cả quyền nuôi con cũng không được!

“Ăng hiểu nhầm... bình thường... em rất quý bố...”

“Bố! Bố! Bố! Gọi hay lắm! Mày có thêm một người bố, tao vừa hay mất đi cả một gia đình. Mẹ mày- mày chắc mãi nguyện lắm, phá hoại, chia rẽ nhà người khác là mục tiêu của lũ đi mà!”

“...em...”

“Câm ngay! Tao không muốn nghe bất kỳ từ ngữ nào trong mồm mày!”

Ánh đèn cam từ phòng tôi hắt trên gương mặt trẻ con, mi mắt mỏng manh run run, nó mở miệng định nói gì thì tiếng gọi dưới nhà vọng lên dập tắt bầu không khí ngưng đọng trong phòng, cũng cắt đứt luôn những ngôn từ chưa kịp chuyển thành lời. Liếc mắt qua Bánh Bột Gạo rồi nghĩ đến tiếng cười giòn giã, đầu tôi bỗng vụt lên ý tưởng quái gở. Hình ảnh tôi lững thững xuống nhà khiến nụ cười trên mặt bố tôi đóng băng, khẽ bật cười, tôi không còn nhận ra âm thanh bình tĩnh của mình:

“Chúng ta đi được rồi chứ? Bố!”

Còn nhớ hồi lâu lắm, khi đó bố mẹ vẫn còn bên nhau, hiếm hoi cả nhà tôi lại ra tiệm ăn một lần, coi như là đổi gió. Thi thoảng sẽ gặp người quen ở bệnh viện, bố tôi khi thì tay bắt mặt mừng, khi thì khách khứa chào hỏi họ. Nhưng dù họ già hay trẻ, quyền hành lớn hoặc nhỏ hơn, ông đều đứng thẳng lưng, bộ dáng cao cao tại tại. Nhiều năm rồi ông tảo tần thế, thay đổi ở chỗ xuất hiện thêm hai thành viên.

Đồ ăn vừa kịp dọn lên thì một ông chú tự xưng là bệnh nhân của bố xuất hiện, nhanh nhẹn vác thân hình quá khổ của mình khỏi chiếc bàn kê bên, tự nhiên như ruồi kéo ghế sát tới gần bố. Chuyện trò cả kẻ đôi câu về bệnh tình, ông ta hết tám tác ca ngợi tài năng và ý đức của bố (?), một bên hâm mộ ông lấy được người vợ vừa đẹp vừa dịu dàng. Thỉnh thoảng lại cười ngất ngưỡng, cái đầu trọc lóc lác qua lác lại hết trái bóng bay.

“Bác sĩ có hai cô con gái xinh quá nhỉ? Lớn lên ắt hẳn là đại mỹ nhân”

Hết đề tài tán phét, ông ta lại quay ra nhìn ngắm tôi một hồi, phán:

“Cô em có vẻ giống mẹ hơn!”

Bố tôi khoé môi run rẩy, bà Hoa xấu hổ không nói được gì.

“Chú là bệnh nhân của bố cháu?” Hỏi xong câu này, bốn cặp mắt liền đổ dồn về phía tôi, tôi vốn không quen bị người khác chú ý, hơi mất tự nhiên e hèm một tiếng. Ông ta bưng tỉnh, tỏ ra phong độ mà trả lời câu hỏi của một thằng nhãi.

“À tất nhiên, mấy tháng trước chú lên cơn đau ruột thừa, may mắn được bố cháu ...”

Tôi cúi đầu phần nhai đồ, phần cười cợt.

“Thế thì lạ thật, cháu còn tưởng chú mới đi mổ mắt?”

“Ồ! Mắt chú có hơi kém...”

“Không phải chỉ ‘hơi kém’ thôi đâu, con mắt của nào thấy cháu giống hai người này vậy?” Tôi chỉ tay mẹ con bà Hoa, nhếch mép.

“Hai người họ mới sắp nhập vào nhà cháu chưa đầy hai tháng thôi!”

Tôi nghe thấy tiếng khớp tay bố kêu răng rắc, bà Hoa mặt trắng bệch trong khi Bánh Bột Gạo vẫn cúi gằm đầu, khăn trải bàn sáng màu càng làm nổi bật vạch dài tím thẫm trên mu bàn tay trắng nõn. Tôi hơi thất thần, rõ ràng tôi đã kéo cửa lại rồi, vậy mà nó vẫn để kẹp vào tay...

“Thật à?” Một tia nhìn sắc nhọn khiến ông ta rùng mình, thu lại tính tò mò, xoa xoa tay trên cái đầu bóng loáng.

“Cu cậu nhà anh vui tính quá!”

“Cháu không nói đùa!” Thái độ của tôi khiến bố nhú mày.

“Họ là người ngoài, không có tí huyết thống nào với cháu!”

“M...”

“Con nói vậy đúng không bố?”

“Thả...”

Nếu mà ở nhà chắc tôi bị đánh banh xác rồi, nhưng xin lỗi đây là bên ngoài, tôi biết ông ta không đại gì mà đề cổ tôi ra đánh. Hít một hơi sâu để trấn tĩnh bản thân, bố tôi nở một nụ cười chuyên nghiệp:

“Chúng ta uống tiếp thôi, anh đừng quan tâm đến lời nói của bọn trẻ con.”

Những giây sau bố tôi đề cổ tình lái đề tài theo hướng khác còn ông chú béo cũng biết thời cuộc tận tình phối hợp, tránh dấn động về chuyện bà Hoa. Giọt rượu cuối cùng đã cạn cũng là lúc bữa tối khó nhằn kết thúc, chẳng biết là vô tình hay cố tình ông chú hơi đánh giá từ chân tới đầu, cười nháy mắt:

“Công nhận nhìn kỹ mới thấy giống bố, sau này á.. chắc chắn rất đẹp trai!”

Tôi nhìn ông ta một hồi lâu, nghiêng đầu suy ngẫm:

“Cháu khuyên chú sớm chữa mắt đi kéo để lâu bệnh nặng khó chữa lắm!”

Bố nhanh chóng tắt máy, chấm dứt cuộc điện thoại dai dẳng từ lúc ra khỏi nhà hàng, vừa lúc tiến lại nghe được câu nói của tôi làm sắc mặt ông ta càng xấu hơn, chưa bao giờ tôi thấy bố có ước vọng muốn về nhà mình đến thế.

“Thằng ranh con, hết đánh nhau lại vô lễ với thầy giáo, mày muốn hại chết tao à?”

Sắp xếp mấy sự kiện trong ngày, tôi mới nhớ ra vụ trên lớp học sáng nay.

“Còn tưởng bố nghe điện thoại của ai, ra là lão già ấy đã nhanh mồm hót leo rồi à? Đúng là dạy văn có khác, chắc nói nhiều lắm nhỉ?”

“Anh bình tĩnh nào! Có gì từ từ nói chuyện.” Bà Hoa dùng vẻ mềm mỏng xoa dịu cục tức của bố tôi, nhưng lại không làm giảm sự căm ghét của tôi đối với bà ta, người phụ nữ rất cuộc có gì hơn mẹ tôi để cho ông mê mẩn. Nếu so về nhan sắc mẹ tôi tuyệt nhiên không kém, nghe nói hồi trẻ bà từng được chọn là hoa khôi ở trường, có chăng là về tuổi tác, mẹ tôi thậm chí còn hơn tuổi bố. Hai tuổi, khoảng cách quá xa để bố chấp nhận mẹ tôi ư?

“Mau xin lỗi bố đi con!”

“Việc nhà tôi, bà có quyền tha gì chen vào!” Bố tôi bật nhanh khỏi ghế, đảo mắt định tìm dụng cụ để đập tôi?

“Mày dám to mồm hơn cả tao à? Mày coi tao là cái gì?”

Phòng khách như rộng ra, tôi có cảm giác mình là một cái chấm nhỏ, thật nhỏ bé.

“Là gì cũng được, miễn không phải bố tôi!”

“Thằng mất dạy!” Ông ta lăm lăm cầm chiếc cốc, trà sánh ra miệng chén, men sứt mỏng như muốn vỡ vụn ra. Tôi nhìn tấm kính sát tường phản chiếu một khuôn mặt, nụ cười của nó còn còn méo mó hơn cả khóc. Thì ra tôi cười khó coi tới mức này sao?

“Tôi mất dạy vì có ai dạy tôi đâu, bố à, ông thấy một bác sĩ để ra thằng lưu manh chưa?”

Ông ta im bật.

Từ dạo đấy mỗi đợt ra ngoài bố luôn để tôi ở nhà, như đã nói ở trên, tôi là đứa con đáng xấu hổ của ông, nỗi nhục nhã của dòng họ. Ông nói tôi là đồ bỏ đi, ngu toàn diện. Hồi đó tôi lằm lì, chả phản bác, chỉ âm thầm mắng tổ tông mười tám đời nhà bố. Những lúc xem bảng điểm của tôi, ông thường lôi một cây roi để lên mặt bàn, hết nhìn dãy số trên bảng điểm, lại sang ngắm cây roi, lâu thật lâu...

9. Chương 9 : Cuộc Sống Mới

Cuộc sống bị ai nhất không phải cỗi chết mà là sống không bằng chết, thay vì than vãn hãy học cách vượt mọi trở ngại, vũng lầy tìm ra lối thoát khi cái chết đang cận kề. Vì ngay cả nơi tăm tối và khô cằn nhất, xương rồng cũng mọc lên.

Mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng đã xác định. Tôi chuyên tâm vào việc đánh nhau, đi học vẫn ngủ gật và bắt nạt những đứa yếu đuối,... Thầy cô không quản được tôi, chửi bới không tiếc lời. Ừ thì ngu dốt hơn trâu chó, mất dạy chẳng ai bằng,... tôi đón nhận như một niềm vinh dự khó người nào sánh kịp. Ngày ngày tôi cùng với Thằng Béo và đồng bọn của nó nghiễm pháp làm cho băng chiến tích rực rỡ huy hoàng hơn.

Thế nên dù từng có một thời cố gắng học hành thì thành tích học của tôi vẫn sần sần ở mức trung bình. Buổi liên hoan cuối cùng của năm tiểu học đã tới gần, thay vì ở nhà nằm tôi cũng đến nơi góp vui. Trong cái lớp học chật chội chưa đầy bốn mươi đứa, con gái tập nập bụng bê đồ ăn, con trai thì đắm đuối việc dịch chuyển bàn ghế. Tôi ngồi một góc lớp, lặng lẽ nhìn bọn trẻ trêu đùa cười cợt, quả là chả mấy dạo con trai với con gái được hoà bình.

“Vui phải không em.” Cô chủ nhiệm với nét mặt hiền dịu nở một nụ cười, tiếp: “Nếu năm nào em cũng tham gia thì còn vui nữa”

Ngón tay di di trên mặt bàn, mắt đưa về phía một cô bé đang bận bịu trên bục giảng, trở tay hết bên này sang bên nọ chỉ đạo trang trí.

“Em lên kia giúp Lệ Mỹ đi!”

“Em thì có thể làm gì.” Tự nhiên tôi thấy mình nhỏ bé và vô dụng, chỉ muốn rút lui.

“Cô biết em vẽ rất khá, mau lên đi em.”

Cô nói xong câu ấy, tôi muốn kháng cự, muốn lắc đầu, bỗng có một tấm lưng va vào người tôi, tận bấy giờ mới phát hiện mình đã đứng sau Lệ Mỹ từ lúc nào. Cậu ấy hơi bất ngờ nhưng rất nhanh chóng liến rời ánh nhìn sang hô hò mấy bạn, không chút để tâm tới tôi, nếu cô chủ nhiệm không giao công việc chắc tôi đã sớm nản chí ra về.

Nhiệm vụ hoàn tất, lũ học trò bù đầu với việc phá cỗ, có đứa phần ăn phần để dành, chốc chốc lại vươn tay giấu một nắm to bánh kẹo vào túi quần. Giữa buổi cô giáo yêu cầu Lệ Mỹ lên hát, tụi nhỏ háo hức vỗ tay khen ngợi, trông bên ngoài có vẻ tôi cảm cú chuyên tâm ăn uống nhưng thực chất hai tai cứ vểnh lên, chỉ nghe lọt duy nhất giọng hát mềm mại kia.

Hết mẫu bánh cuối cùng thì trời đã chuyển chiều, cô chủ nhiệm tụ tập cả lớp xếp thành hai hàng thuận tiện chụp hình, bối cảnh là trước cửa lớp, ai cao đứng dưới, thấp lên trên. Tuy không chút hứng thú chụp ảnh nhưng khi thấy bím tóc của Lệ Mỹ không hiểu sao tôi vẫn ngoan ngoãn để mặc cô chủ nhiệm xếp chỗ.

“Cười lên!”

Tức thời ánh đèn flash bật sáng chói loà trong phút chốc, như hạnh phúc thoáng vụt khỏi tay, chôn vùi năm tháng tuổi thơ tôi, chấm dứt hết thảy chuyển giao sang một trang sử mới.

“Đại ca!!!!!!” Tiếng hét lớn cắt đứt giấc ngủ trưa hiếm hoi, không đợi tôi ra mở cổng, cánh tay lực lưỡng đã thò vào trong. “Đại ca! Ảnh lấy về rồi đây!”

“Mấy giờ mà đã sang rồi, ông nội mày chưa nằm nổi 15 phút!” Coi nhẹ sự khó chịu của tôi, Thành Béo phe phẩy tấm ảnh trên tay, không sợ chết to hòng hét toáng:

“Nóng hổi vừa ra lò luôn, chậm trễ sợ anh trách phạt!”

“Nhanh nhanh rồi rút!”

“Ế... đâu có dễ vậy!” Thành Béo cười toe, hai mắt nó híp lại thành một đường thẳng nhỏ xíu.

“Em phải khó khăn lắm mới lấy được đây, anh định thưởng cho em cái gì nào?”

Tôi trừng nó, lạnh giọng đe dọa:

“Tao đếm đến ba, mày có đưa không?”

Thành Béo chỉ vào tấm ảnh, cứ ôm bụng cười sằng sặc.

“Cái mặt kia, trông tức cười lắm nhá!”

“Một!”

“Lúc đây anh đang nhìn đi đâu mà chú tâm vậy hả?”

“Hai!”

“Ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như hồn lìa khỏi xác ý nhỉ?”

“Ba!” Bàn tay nhằm trúng cái mồm ba hoa của Thành Béo, vả liên tiếp mấy phát, nó không ngờ bị tôi đánh, lông mày dựng ngược đầy vẻ bất mãn.

“Thưởng cho rồi, có muốn chuyển sang ăn cháo ngay không?”

“Hừm!” Thành Béo lăm lăm lét nhìn trộm tôi, rất không bằng lòng mà trả lại bức hình.

“Đại ca đánh hơi đâu đây, lần sau thì...”

“Đừng trách tao nặng tay!” Giằng lấy tấm ảnh rồi nhét luôn vào túi, sẵn tiện đập tay vào cái cổ ngắn mở rồi vuốt một đường lên cái má sưng vù của nó.

“Ngoan, cầm cái tao!”

“Biết rồi!”

Nó trề môi.

“Không xem ảnh à... Ờ còn đi đâu vậy Đại ca?”

“Liên quan mày không?”

“Tất nhiên là...” Xoa hai tay vào nhau, nó trưng ra một mặt chuyên nghiệp của một kẻ nịnh thần.

“Trời nóng vậy, anh định không mời em vào nhà uống nước sao...”

Thường ngày sau mỗi buổi học tôi và nó đều vào nhà nhau chơi, nhưng hôm nay cả người khó chịu, tôi đuổi tổng cổ nó ra ngoài. Một mình trở lại phòng, kéo ngăn khoá tủ hí hoáy bới móc, đến khi đặt quyển sổ da dày cộp lên mặt bàn, tôi tần ngần hồi lâu.

Đó là một quyển album ảnh, bên trong chỉ có duy ba tấm, một trong ba tấm ảnh ấy đang nằm trong túi quần tôi.

Tôi lấy vật Thành Béo vừa đưa ỉnh xong, liếc mắt một cái liền nhận ra cô bé cao ráo với bím tóc xinh xắn. Lệ Mỹ lúc nào cũng mang vẻ mặt kiêu hãnh toả sáng, tựa hồ bẩm sinh đã có cái vẻ cao quý này. Dịch

mắt chuyển về phía cuối dãy học sinh hàng thứ hai, có một thằng bé đầu cúi thấp, không rõ vẻ mặt của nó ra sao. Ánh chiều mờ nhạt phủ lên lớp đầy không gian, một người đứng đầu hàng, một người đứng cuối, tôi và Lê Mỹ chưa bao giờ có thể chung đường,...

Nặng nề kẹp nó vào giữa trang, đang định đóng vào thì một tấm ảnh vô tình rơi ra, hút hết khí lực trên người tôi.

Tấm ảnh đen trắng cũ kỹ chụp cảnh một gia đình, hình ảnh người đàn ông đứng phía sau bị nhoè hơn nửa, màu sắc vẫn vền loang lổ không cách nào nhận dạng, bên cạnh là người thiếu phụ ôm một đứa con, rõ ràng bà đang tươi cười nhưng đầu mày luôn ẩn chứa nét ưu thương vô hạn.

“Ă... có người đưa cho... cái này...” Tiếng đẩy cửa gián đoạn dòng hồi tưởng, bình ổn tâm trạng, khi quay ra chỉ thấy cái bóng màu trắng đã khuất xa. Nhặt tấm ảnh để trên nền nhà, mặt sau còn lưu mấy dòng chữ: “Đại ca, quên mất còn tấm này! Hi hi!”

Thế nào thấy thiếu, ra là lớp tôi chụp không phải có một tấm thôi. Lật lại nhìn bức hình, óc tôi như bị đung vào một vật sắc bén, từng câu nói không ngừng vang dội.

“Mày đừng dùng ánh mắt ấy để nhìn tao!”

“Cút đi, tao không muốn thấy cái mặt mày!”

“Đừng bao giờ để tao phải thấy mày!”

Quyển album rơi xuống nền nhà tạo nên một tiếng động lạ lùng, tôi gấp người, lòng bỗng quặn lại, nỗi đau đón này còn hơn cơn đau bao tử gấp nhiều lần... Giờ tôi mới biết được lý do bố không muốn nhìn mặt tôi, có lẽ nào chỉ vì mẹ và tôi trông thực giống nhau...

Lên cấp hai tôi và Thăng Béo may mắn thế nào lại cùng chung lớp, tôi không còn ngồi một mình, cô độc một mình và bị phạt một mình... Bên cạnh tôi lúc nào cũng đầy ắp tiếng nói cười và lũ bạn của nó, từ học đến chơi, sáng đến chiều... không khí xung quanh tôi luôn rộn rã.

Năm lớp chín đội bóng của lớp được vào đến vòng bán kết, trước khi thi đấu đã chuẩn bị tốt cả về thể chất lẫn tinh thần, mang theo sự cổ vũ nhiệt tình và kỳ vọng của bọn đàn em, lăn lộn gần hai giờ vậy mà cuối cùng đội tôi vẫn thua nhọc nhằn với kết quả 2:0.

“Địch mịa! Đá như con c*c!”

“Mày chửi ai đấy?” Thăng Béo bị cái lườm của tôi quét xém cháy áo, gãi đầu cười ngượng: “Em nói...”

“Hừm?”

“Anh đá vẫn đỉnh như ngày nào, có điều là bọn kia ngu quá, phối hợp như lol!” Hậm hực chửi bới một hồi, từng ngấm mỡ trên mặt đề lên nhau trông rất dữ. “Mấy thằng chó, đợi tí ông mày tấn ột trận!”

“Đúng đấy! Đập chết luôn!” Bọn lâu nhâu chõ mồm vào phụ hoạ càng làm ý chiến đấu trong người Thăng Béo bùng nổ, nó nắm chặt tay làm động tác dữ dòn. “Nếu không bị đau chân thì chắc chắn...”

“Có mày sẽ thắng?” Vì tiết hè nóng nực, cả giọng nói lẫn người tôi có phần uể oải theo.

“Thêm mười mày cũng chẳng giúp gì!”

“Anh khinh em à?” Thăng Béo bức xúc cãi lại, nhưng khi nhìn vẻ mặt muốn giết người của tôi nó đành im re, ngồi một bên suy tư.

“Công nhận là tụi nó mạnh thật!”

“Đại ca, anh sao vậy?”

“Đá cả buổi chắc mệt lắm, anh uống gì cho lại sức!”

Chai nước đưa ra tôi chẳng buồn đón, hẩy tay Thăng Béo ra. Nó ngây người, lát sau tỏ ra đồng tình mà an ủi.

“Đại ca đừng buồn, còn có lần sau mà!”

Tôi không nói, nó càng ra sức trấn an: “Tương lai anh tươi sáng, nay mai là đòi lại được vinh dự thôi!”

Tương lai tươi sáng? Tôi có chút tự giễu, nếu con đường phía trước mà tươi sáng chắc chẳng có nơi nào đen tối hơn.

“Anh đừng im lặng nữa, anh mà vậy....” Thăng Béo ngẫm nghĩ, vẫn không bỏ cuộc dụ giọng khuyên nhủ.

“Em buồn lắm!”

Trông cái bộ mặt chảy xệ của nó, tôi bật cười hỏi: “Mày xem tao giống thằng sắp chết lắm à?”

Nó lắc đầu, nói: “Không phải sắp chết, mà đã chết rồi!”

Tôi giơ chân đạp cái thân hình quá khổ của nó mấy phát, chỉ đánh nó thật đau lại chẳng dư sức mạnh tay nổi. Nó nói đúng, từ khi sinh ra tới nay tôi sống không bằng chết, chả người thân, thậm chí những người đối tốt với tôi thì cũng lại...

Thua liên tục, ngay cả trên sân cỏ cũng thất bại, tôi không thấy buồn lắm chỉ thất vọng thôi!

“Đại ca định đi đâu?” Thăng Béo vội vàng đứng dậy, như thể sợ tôi tự tử không bằng. Tôi giơ một ngón tay cảnh báo.

“Mày thử đi theo xem!”

Một góc kín đáo sau trường, những lúc căng thẳng tôi thường ra đây chuyển để tránh thoát mở tập âm ồn ào từ lũ Thăng Béo, dĩ nhiên tôi chỉ đến một mình.

“Êu, trốn học à?” Trên đầu truyền xuống tiếng nói, ngẩng lên thấy một cô gái đầu tóc vàng hoe, ăn mặc thời thượng, bởi mặt trát đầy son phấn nên khó nhận biết tuổi.

Khẽ buông mi, tôi vờ không thấy tiếp tục ngâm điều thuốc trên môi.

Bên cạnh bỗng có động, quay ra đã thấy chị ta ngồi kế rồi.

“Sao hử, lạ lắm mà nhìn!”

Ngữ điệu the thé, dáng vẻ nửa trâng tráo nửa vênh váo khiến người taphát ghét. Thường khi đối với những thứ mình không thích tôi luôn không thừa hơi đối chất.

“Hèy!”

Chị ta căn bản chả bận tâm người ta thích hay ghét mình, thoải mái chìa tay.

“Cho xin điều thuốc!”

Tôi hơi nhúu mày, cũng không trả lời.

“Này điếc, nói cho xin điều thuốc!” Chị ta sấn đến gần, mùi nước hoanong nặc lán át bầu không khí trong lành, tôi quay đầu né khỏi việc bị mái tóc vàng chói loe kia chọc vào mặt.

“Ế lạ nha, không điếc nhưng câm!”

Lúc đó tôi đã rất chán, không muốn lãng nhằng dành quãng cho cả bao. Chị ta vẫn chưa chịu buông tha, xoè tay cố tình làm khó.

“Thuốc không hút kiểu gì?”

Động tác đập bật lửa của tôi có hơi mạnh, đoán chừng chỉ cần chậm một giây nghênh tiếp tin chắc lớp vỏ nhựa mỏng sẽ đập vào đá nổ tan tành.

“Muốn làm khó chị sao cưng?” Bằng cái nhếch môi đầy chế nhạo, chị ta bắt đầu châm thuốc, hít một hơi sâu rồi nhả một đám khói phả vào mặt tôi. Theo bản năng tôi nghiêng người tránh né, chút tức giận trào ngập đáy lòng, lập tức muốn đánh người cho hả giận.

“Đàn ông con trai ít ra biết kiềm chế chứ, mới thế đã cáu rồi!”

“Ngửa mặt thì đánh, chị ý kiến à?” Gặp phải đứa con gái như chị ta máu du côn chốc lát bốc cao, tôi quắc mắt chống lại vẻ bất cần kia.

“Nếu muốn yên thân, tốt nhất là ít mồm đi!”

“Mấy tuổi?”

“Mười bốn!” Thốt xong câu này tôi cũng tự bàng hoàng, khỉ nào lại trả lời nhỉ?

Tôi nắm chặt tay tận lực kiềm chế, ánh mắt thậm chí không thèm đặt lên người chị ta. Người bên cạnh tôi thoáng chốc giật mình, kỹ lưỡng xem xét.

“Sao hả? Không tin?” Thấy chị ta cứ như con ngố, tôi nhếch mép cười mỉa. “Tôi già thế cơ à?”

“Bề ngoài thì giống, nhưng lại không đúng”

Tôi bắt giắc cười to, còn tưởng đầu óc chị ta có vấn đề. Chị rít thuốc, tiếp lời:

“Trông cậu có vẻ trưởng thành hơn tuổi rất nhiều!”

Một tâm hồn già nua nấp trong cái vỏ bọc của một thiếu niên, điều đó ngoài cô gái này ra chưa từng ai có thể chỉ nhìn thấu. Bí mật bị phát hiện ác cảm ban đầu với chị dần tiêu tan, tôi thật tự nhiên cười nhạo lại.

“Chị cũng vậy, chỉ có điều là ngược lại mà thôi!”

“Cậu trông tôi già thế à?”

Trong góc khuất sân trường, giữa ranh giới của cấp hai và cấp ba có hai người thi nhau hút thuốc, tàn tro hình thành trên mặt cỏ những đốm màu xám trắng, một điếu lại một điếu, mây trên bầu trời xanh vẫn trôi.

“Chán học à?”

“Không, đá bóng thua!”

“Con người đâu phải vạn năng, muốn thứ nào là sẽ có được ngay!”

“Nếu tôi muốn có một thứ, có nghĩa là tôi muốn nó ngay bây giờ!”

“Vậy cậu mới thất vọng?”

“Không có kỳ vọng, thất vọng lấy đâu ra?”

....

Tới khi buổi học kết thúc cũng là lúc điếu thuốc cuối cùng cháy sạch, chị ta đứng dậy, cười cười.

“Hút thuốc với chú em thú vị lắm, lần sau chị lại đến!”

Nói đoạn bóng dáng mất hút sau bờ thành.

10. Chương 10 : Thân Thuộc

Có những thứ càng muốn rời xa nó càng in đậm hơn, hằn sâu thành một vết sẹo, tựa như một thói quen xấu, dù biết là xấu nhưng mãi chẳng thể diệt trừ.

Kể từ dạo thân nhau Thăng Béo ngày nào cũng qua đón tôi đi học, thế là chẳng những thu nhận thêm thằng đệ tử lại còn kiêm luôn cả chân tài xế. Phanh gấp ngay trước cổng nhà rồi chạy biến với lý do “em đau bụng quá!”, nó bỏ lại tôi với nụ đón gió xuân gắn trên khuôn mặt bị thịt của Bà Béo.

“Thằng này ăn lắm ** nhiều, kệ xác nó đi! Mà đánh bóng đá banh thế nào?”

Tôi tiện tay lấy chai nước lọc, còn chưa mở nắp đã nghe tiếng Bà Béo oang oang:

“Thằng này hay nhỉ? Người lớn hỏi sao không trả lời?”

“Đá rất tốt!” Ưc một ngụm to. “Ăn chắc giải rút rồi!”

“Láo! Nhắc bao nhiêu lần vẫn quen thói nói trống” Bà Béo cầm chiếc vỏ nhựa định ném vào người tôi, đưa mắt nhìn, tôi tốt bụng cảnh tỉnh.

“Cháu không phải con bác, xảy ra việc gì hậu quả tự bác gánh chịu!”

“Ồi giờ Thăng Béo đâu? Mày kết bạn thế đấy à?” Có trời biết từ “béo” trong mồm bà ta được áp đặt lên cả hai mẹ con mình. Bà Béo ngoác cái miệng rộng đến nỗi có thể nuốt quả trứng gà, gân cổ tru tréo.

“Thằng ăn hại, mày làm tao tức chết mất, ** nhanh ra tao bảo!”

“Bác vặn bé cái đài thôi, hàng xóm mà tới thì...”

Bị một câu của tôi nói trúng, bà ta im bật, ngóc đầu khỏi quán xem có mục bạn già nào hóng hớt không, xác định không có người mới yên chí quayquay nguýt.

“Cái thằng ranh này nữa, gọi tao là “cô”, cô hiểu chưa?”

Hơi gật đầu nhưng chẳng tiếp thu, bắt tôi phải gọi một bà thím hơn bốn mươi tuổi này là “cô” á? Thà chọc mù tôi đi còn hơn.

“À, nghe thằng con cô ca ngợi mày đá giỏi lắm, thế cũng thua được hả?”

Tôi trầm ngâm, bà ta càng hứng khởi hơn: “Nhìn mày là cô biết kết quả rồi!” Đoạn thốc họng vào trong: “Lần này chết chưa! Nghỉ một tuần ănsáng nhe con!”

“Mẹ!” Không biết từ lúc nào Thăng Béo đã đứng cạnh mẹ mình, dùng sức lực cơ bắp đùn đẩy tổng gợn bà Béo xuống dưới nhà. “Đi nấu cơm, để contrông cho!”

“Một tuần cấm xin tiền tao rõ chưa!”

Dưới bộ mặt cứng đờ của thằng Béo, một bàn tay vỗ nhẹ vào nó, mà bàn tay này không ai khác chính là tôi. Thế nào phản ứng của nó về việc thuacuộc lại thái quá vậy, ra là cá cược với mẹ Béo!

“To gan! Cả tao mày cũng đánh cược!”

“Đại ca hiểu nhầm!” Nó lăm bấp, nhanh tay lẹ chân vớ chai nước đổ đầy cốc thủy tinh ẩn về phía tôi, nước đá lạnh phủ một tầng hơi mỏng khiến lòng bàn tay tôi ầm ướt, nó cố cười lấy lòng:

“Em đặt trọn niềm tin lên người anh,... đáng tiếc là...”

“Bị cắt tiền tiêu vặt?” Cười gằn. “Tao làm mày thất vọng? Tóm lại là muốn bồi thường?”

“Không! Anh biết tính em mà... em đâu có chó đến mức ấy”

“Mới lợn thôi chưa chó!”

Đầu nó gật như bả củi. “Đúng đúng, anh nói gì cũng phải... Ngày mai anh có tập bóng nữa không?”

Mẹ con nhà này ngoài cái tên ra còn có một đặc điểm chung là chuyển đề tài nhanh xoàn xoạt. Tôi nhấp một ngụm, cái lạnh khiến cổ hơi tê tê.

“Tao muốn nghỉ ngơi.”

Thằng Béo tưởng tôi nản chí bỏ luôn đá bóng, cuống cuống tìm cớ thuyết phục.

Tôi phát chán với mớ ngôn ngữ lộn xộn của nó, gắt. “Tao đợi mày bình phục!”

Thằng Béo ngậy người, khễ động vào cái chân tàn tật chưa lành, vết thương này do tập xe máy mà ra. Tôi còn nhớ khi ấy mặt nó tái xanh, đứarà tuyên thệ thà đi xe đạp chứ cả đời này không thềm động vào xe máy!

Thằng Béo trông bề ngoài to khỏe thế thôi chứ thực chất rất nhát chết, có lần tôi chế nhạo cái dạng mày thế mà cấp một cũng được làm Đại ca!

Nó thú nhận: “Việc em sợ hãi nhất là khi cơn điên qua đi, máu hăng tụt dốc, mỗi lần phải đối mặt với vết thương em chỉ biết hối hận!”

Đang mãi miết đàm luận thì ánh mắt tôi chợt ngừng lại, gần như trong tích tắc đứng vụt dậy, mặc kệ Thăng Béo có réo gọi thế nào.

“Đại ca, đợi em lai về!”

“Ranh con đi đâu, chưa trả tiền đã phui dít rồi!”

“Mẹ nói vớ vẩn gì vậy, đảng nào đó cũng là bạn con mà...”

Tôi ngoảnh lại cho bà Béo một đáp án thích đáng:

“Theo lệ cũ, cháu uống nước đệ tử sẽ trả tiền!”

“Á à!!! Mọi ngày mày vẫn trả tiền cho nó à????”

“Thằng ngu này, dầu mày chứa cái gì vậy... Tao uống công nuôi cơm mày bao nhiêu năm nay!!!!”

“Mẹ biết gì! Ngoài tiền ra mẹ còn biết thứ gì nữa không hả??? Đồ bunn xin keo kiết!!!”

“Dám cãi lời!!!!”

...

Hai mẹ con cãi vã um trời, ở một nơi khác lại hoàn toàn đối lập, sự imắng tới dị thường. Ráng chiều đổ lên hàng cây ven đường, nhuộm tối bở một màu âm u. Trên lối nhỏ tôi đã từng đi hàng trăm vạn lần, một đám trẻ con bầu quanh vào một đứa con gái. Đứa bé gái bước chân chênh choáng không ngừng lùi lại, lùi sát chân tường, cảm tưởng như nó muốn hoà tan vào không khí.

“Con này nôn tiền ngay!”

“Tớ đã nói là...”

“Không có? Mày không có thì ai có hử! Khôn hồn nộp ra tao tha!”

“Còn lì lợm! Chả phải bố mày làm bác sĩ rất có tiền!”

“Tớ không có thật!”

“Keo kẹt thế! Hưởng phúc rồi quên ngay bạn bè!!!”

”Tớ đã nói không có! Tin hay không tùy các cậu!

Một thằng giựt ba lô trên lưng nó lại, con bé ngửa người về phía sau, té ngã.

“Để tao kiểm tra, ông mày thấy thì xong đời!”

“Nói nhiều éo gì, xông vào đánh chết mẹ nó đi!”

”Các cậu quá đáng lắm!

” Đứa con gái ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút sợ hãi.

”Để yên tôi về!

”

“Giờ bố người ta làm bác sĩ rồi, có là đứa con hoang nữa đâu!”

“Con chó! Sinh ra làm con hoang đến chết vẫn làm con hoang, đừng có ở đây mà vênh váo với các ông!”

Khi bàn tay thằng con trai còn cách mặt con bé 20cm thì bỗng nhiên dừng lại. Thằng bé đau đón kêu gào: “Đứa chó nào!!!! Đâu!!!”

Tôi chẳng nói chẳng rằng hất mạnh khiến nó ngã nhào, bọn trẻ con xanh mặt, riêng thằng bé kia vẫn trừng mắt không phục.

“CẬY LỚN BẮT NẠT BÉ, ĐÚNG LÀ KHÔNG BIẾT NHỤC!”

“Mày nói lại xem!” Mấy thằng trẻ con bị tôi dọa sợ quá chạy biến đi, còn một mình thằng này ngồi bệt trên đất, dụi mắt cho nước khỏi chảy ra.

“Tôi nói anh lớn bắt nạt bé, không xứng làm đàn ông!”

Bắt giắc nhớ tới mình hồi bé, tôi không khỏi bật cười.

“Tao lớn bắt nạt bé, mày trai bắt nạt gái, không biết đứa nào hạ tiện hơn!”

“Nó không phải con gái! Nó là con hoang!” Thằng bé gân cổ cãi, giây phút thích thú bỗng chốc biến mất, mí mắt dưới giàn giụa.

“ ‘Con hoang’ không phải từ tùy tiện mày được phép nói ra!”

“Tôi cứ nói!” Thằng bé đứng bật dậy, hai tay nắm thành quyền. “Anh là cái thá gì mà có quyền cấm tôi!”

“Tao là con trai của ông bác sĩ bọn mày vừa nói đến đấy! Nhóc à!”

Nó khựng người, có vẻ không thể ngờ rằng Bánh Bột Gạo có một người anh... à không hẳn ‘anh’.

Phía sau còn nghe tiếng gào

“Anh đợi đấy, có ngày tôi lớn lên sẽ làm Đại ca, sẽ đánh bại anh!”

Hồi ấy tôi bỏ qua câu nói này, thiết nghĩ đằng nào nó cũng chỉ là một đứa trẻ con, không ngờ nhiều năm sau, thằng bé này lại làm những việc tôi không thể ngờ...

Bánh Bột Gạo cầm cúi nhặt đồng sách vở rơi đầy trên đất, hai tay trắng nõn vì cát đất mà trở nên nhem nhuốc, cả gấu váy do cú đẩy lúc trước cũng đen đúa theo.

Quãng đường dài ngập tiếng ve kêu, âm thanh rả rích kéo dài vô tận, như than như oán xen lẫn tiếng bước chân dẫm đạp lên mặt đường cồm cộp tạo thành một bản nhạc vô cùng thê lương.

Cách chưa đầy 2m, tôi đi trước, nó theo sau nhưng chúng tôi vĩnh viễn chẳng nói nổi câu nào, đúng hơn là không có gì để nói.

“Sao không để bọn nó đánh em đi! Tạo sao lại cứu em?”

Đứng trước cửa nhà Bánh Bột Gạo với đôi mắt trong trẻo nhìn tôi, cả nó và tôi đều rõ chỉ cần thêm một bước chân nữa vào ngôi nhà này, chúng tôi càng không thể trực tiếp đối thoại bình thường.

“Tao đánh mày thì được, đứa khác đừng hòng đụng tới!” Suýt nữa tôi đã bật ra câu này, may mắn thế nào lại ngăn kịp. Nhớ lại năm đó có một thằng bé dốc lòng bảo vệ đứa bé gái... nó với con bé hàng xóm thân thiết... mà bây giờ thì không!

Mím chặt môi, tôi xoay người vào nhà.

Khoảng khắc lên cầu thang nhìn xuống, có bé vẫn đứng im dưới mái hiên, bờ vai bé nhỏ hơi run run. Bóng tối và ô cửa kính màu hổ phách khiến tôi không biết được, nó rút cuộc là đang khóc hay đang cười...

“Con đi này! Mày thích lén phét với người yêu bà không?”

“Á! Còn già mồm! Bọn mày đâu! Đánh nát cái mặt lol nó ra!”

“Rũ đầu nó!!!”

Chưa đến trường đã thấy tiếng chửi nhau. Thằng Béo tay thì dắt xe, mồm thì chửi rửa:

“Lại đánh ghen, cấp ba là cái bọn vô văn hoá, vô giáo dục! Thế giới hỗn loạn cả rồi!”

Vào sáng thứ hai toàn thể giáo viên học sinh tụ tập đầy đủ trong sân trường, riêng tôi theo thói quen cũ tìm nơi kín đáo sau khuôn viên nằm nghỉ. Từ trên cao, một có cái bóng che khuất tầm nhìn, tôi khẽ nhú mày, chống mình ngồi dậy.

“Xin điều thuốc!” Cái chất giọng chanh chua và động tác nhảy tường như phim chưởng, chị ta đón điều thuốc tôi quăng cho, cười khinh khỉnh.

“Trẻ con trẻ cái, suốt ngày trốn học thế à!”

Nâng đồng hồ lên xem, tôi đồng dạng tuyên bố: “Vẫn trong phạm vi cho phép! Còn 20 phút nữa mới vào tiết chính.”

Chị thở một hơi dài thườn thượt, gõ đầu: “Thứ hai. Quên bég mắt, còn tưởng học.”

Giờ mới phát giác trên mặt chị ta chằng chịt những vết thương, phấn trộn lẫn son nhoè nhoẹt cấu thành một bộ dạng lem nhem thể không tả.

“Chưa thấy người đẹp bao giờ chắc mà nhìn ghê vậy?”

“Chuyện lạ, ma cũng xuất hiện vào ban ngày, còn tự xưng là ‘mỹ nữ’ ”

“Cái gì?”

Đưa tay sờ lên mặt, mắt chị trợn trừng: “Mấy con chó kia, đánh đâu không đánh, cứ nhằm mặt đẹp của bà! Ghét nhất là cái loại ghen ăn tức ở!”

Cạnh mép chị có một vết thương tím bầm, lòng chọt khó chịu, tôi đưa tay vào cặp lấy ra một vật. Sau một hồi chú tâm soi xét nó, chị đột nhiên bật cười hô hố.

“Con trai mà lại đem băng cá nhân bên người, đúng là cái loại...”

“Làm sao? Không cần thì thôi!”

Tôi thường xuyên bị thương nên lúc nào trong cặp cũng dự trữ mấy đồ y tế tiện dụng, đằng này chả được lời cảm ơn chị ta còn quay ra xoáy đểu mình, đời xưa có câu “làm phúc phải tội” quả đúng 100%. Tôi còn chưa kịp cất đồ, chị ta vội vã ngăn chặn, bĩu môi.

“Mới thế đã rồi, làm gì mà gớm vậy!”

“Đồ điên!” Lúc đấy chị ta đang loay hoay với cái băng cá nhân bé xíu lên chả bỏ câu nói của tôi vô đầu, được lát sau nghe thấy tiếng than vãn bên tai.

“Không có gương soi bằng cách nào? Chú định đánh đổ chị đấy hả?”

“Dùng hay đập đi là quyền của chị!”

“Làm phúc phải làm đến cùng, tiền phạt tiền đến tây thiên chứ!”

Chị ta lảm nhảm điếc tai, tôi nhận lại tấm băng cẩn thận dán lên. Vết dài vết ngắn, chủ yếu là do cào cấu, cần bản một cái không thể che hết. Tôi bóc sạch số băng còn lại, xong việc mặt chị ta chỉ chít những băng là băng, trông rất nực cười.

“Ngậm miệng! Ai cho cười mà cười!” Hai tay chống nạnh, nghe răng trợn mắt rống to đúng tiêu chuẩn mấy mụ đàn bà đánh đả. Tôi đưa ra kết luận.

“Chẩn Tinh!”

Chị ra vẻ không vui, lắc lắc đầu. “Không phải chẩn tinh, mà là hồ ly tinh!”

Tôi ngưng mắt ngó chị ta một lượt, khẳng khái phủ định: “Tôi chưa từng thấy con hồ ly tinh nào xấu như chị!”

”Chị có thể thôi tăng bốc bản thân đi được không?”

”Bất ngờ chị ta sát tới, tôi nhanh chóng bắt kịp lấy bàn tay gồm năm móng đồ chót trào lên đầu mình.

”Hóm thế! Ngoan! Cho chị sờ đầu cái nào!

”

”Bệnh!

”

“Người khoẻ mạnh ngon nghề thế này... Mà đoán chị giá bao nhiêu?” Bất thành chị đưa ra câu này, tôi nhất thời tung trả luôn đáp án.

“Không đáng một xu!”

“Mở to mắt nhìn kỹ lại đi! Một xu mà lắm đũa nhăm nhe huỷ dung chị lắm đấy!”

Chị cứ làm như việc mình quyến rũ đàn ông là hay ho lắm, vênh vao vỗ ngực, nhưng chưa đầy năm giây sau vẻ tự mãn giảm bớt còn phân nửa, chĩa cúi đầu, mái tóc vàng loà xoà che kín một bên mặt tựa hồ ẩn giấu cất tâm tư con người.

“Đi thì sao chứ! Làm nghề nào cũng có cái giá của nó hết!”

Chẳng rõ chị ta đang nói với tôi hoặc tự nói với chính mình, khi còn đang bận bịu phân tích, chị đã ngừng đầu cười, sau lớp phấn son dày cộm thoáng lộ ra một chút bi ai.

“Cậu ghét đi không?”

“Mẹ kể hiện giờ của tôi là một con dãi, chị xem tôi có nên hận bà không?” Đúng thật là tôi có ác cảm với từ “dãi”, nhưng cảm giác này không tồn tại trên người chị ta, phải chăng tận lúc đó tôi chưa từng gặp một con điểm nào dám dùng cảm nhận mình là điểm hay chăng?

“Tôi kể cho cậu một câu truyện...” Biết tôi chuẩn bị phản đối, chị ta liền cướp lời.

“Muốn nghe cũng được, không muốn nghe cũng bắt buộc phải nghe. Ngày xưa ở một khu rừng nọ, có một cô bé mồ côi cả cha lẫn mẹ, một hôm có một người đàn ông tốt bụng hỏi cô rằng “bằng lòng đi theo ta không?” Cô bé luôn ấp ủ hy vọng thoát khỏi chốn rừng sâu hiu quạnh, nay lại có người muốn đưa cô ra ngoài, cô vui sướng tột độ, ngoan ngoãn nhận lời. Ai ngờ người đàn ông cô vẫn gọi là cha ấy lại là một tên buôn người chính thống, ông ta bán cô lấy tiền ăn chơi. Cô gái nhỏ sống trong đau khổ, chịu đựng sự dày vò cả thể xác lẫn tinh thần. Vào một ngày kia sau nhiều lần suy nghĩ, cô quyết định tự kết liễu cuộc sống mười chín năm gần gũi của mình... Lại nói về người đàn ông nọ, khi đã tiêu sạch tiền mới nhận ra bên mình thiếu đi một tiếng gọi ‘cha’, một cô bé ngày ngày quần quýt nói cười với ông ta... Người đàn ông hối hận trở về chốn xưa nhưng thứ ông thấy chỉ là một ngôi mộ trống trải, trên đó có nở ra một cây hoa màu đỏ rực...”

“Các em chú ý! Sau đây là danh sách học sinh yếu em trong tuần!”

Tiếng loa từ phía trường cao trung vang vọng, phá vỡ một góc nhỏ yên tĩnh giữa tôi và chị, hàng loạt những cái tên được nêu lên, trong đó có duy có một cái tên bị nhắc đi nhắc lại liên miên, từ việc nghỉ học đến hành xử vô lễ, chửi trên mạng dưới,...

Cách một bức tường, cô gái với mái tóc vàng khè bật cười tươi rói, lớp băng dán lộn xộn trên mặt chị làm nổi lên một vẻ nhu hoà.

“Nghe gì không? Tường Vi là tên chị đấy!”

11. Chương 11 : Thoáng Qua

Cuộc sống là một vòng tròn rộng lớn, giây trước có thể làm bạn bè, chớp mắt sau trở mặt thành kẻ thù. Bạn bè và kẻ thù chỉ cách nhau bằng một ranh giới hết sức mong manh, nó mỏng đến nỗi con người ta thường lầm tưởng đã vượt qua giới hạn cho phép nhưng thực chất, họ vẫn an ổn ở bờ bên kia.

Cứ lúc rảnh rỗi tôi thường đi ra sân sau trường ngồi cùng Tường Vi, thời gian chủ yếu là hút thuốc, thi thoảng chúng tôi cũng chuyện trò đôi ba câu. Tường Vi quen nhiều cũng yêu nhiều, bất kể già hay trẻ, tầm vóc và địa vị, đặc điểm chung duy nhất của những mối quan hệ chóng vánh đó là sớm nở tối tàn, y hệt cá tính thời tiết của chị ta.

“Vừa cười đấy, có thể sừng cò thành một con hổ cái được ngay!” Ngày đầu tiếp xúc với Tường Vi, Thăng Béo đã dùng câu này để khái quát con người kỳ quặc ấy.

“Lại đang ngẩn ngơ mơ đến cô nào vậy?”

Cầm giắc một bàn tay định chạm vào tóc tôi liền bị hất ra, Thăng Béo Tường Vi với vẻ mặt không mấy thiện chí.

“Đánh chết cái tay chị mới chừa cái thói sờ soạng lung tung!”

“Chị đây sờ cậu ấy chứ sờ mày à mà giãy nảy nên! Hay ghen tị, muốn chị sờ cho này!” Vò đến khi quả đầu của Thăng Béo rơi ngang giữa cái tổ quạ, chị mới quay lại, tiếp tục đề tài.

“Đang nhớ ai đấy?”

“Đại ca thì biết nhớ ai... áááá!!!!” Một bên tai Thăng Béo bị kéo giãn, nó giữa đầu thét giờ thét đất, Tường Vi tăng lực đạo trên tay, nghe răng cưa rắc rắc.

“Chừa này! Cho chết! Hết cái tội nói leo!”

“Này, có người yêu chưa?” Tường Vi đánh mắt về phía tôi, còn chưa kịp mở lời thì Thăng Béo đã nhanh chóng thoát khỏi móng vuốt sắc nhọn, sấn sổ che chắn trước người.

“Có hay chưa liên quan gì chị! Đừng nghĩ nhúng chàm Đại ca!”

Cả hội không ai bảo ai ôm bụng cười ngặt nghẽo, Tường Vi dùng ánh mắt lạnh lùng quét mắt lừ Thăng Béo, khiến người nó hơi rung rung, ắt hẳn da gà đang đua nhau nổi loạn.

“Nhờ có Béo giờ chị mới được tận mắt chứng kiến cảnh ‘gà mái già sải cánh che chở cho đàn con’!”

Thăng Béo ngượng quá hoá giận, giật ra mấy từ. “Chị! Đồ chết tiệt!”

“Này giận à? Chị nghi ngờ người mày chiếm 50% là máu đàn bà!”

“Chị!”

“Thôi xin, chị có cái này hay lắm! Em trai lại đây chị xem cho!” Tường Vi giơ quyển sách ra trước mắt Thăng Béo, điệu bộ tràn đầy vẻ tự nhủ. Thăng Béo vùng vằng, giận dữ như trẻ con.

“Không thèm!”

“Sinh tháng mấy?” Mỗi khi nghiêm túc, câu hỏi của chị như một thứ ma lực ép bằng được câu trả lời. Thăng Béo không thoát khỏi cách hỏi đột xuất này, tiện lợi đáp lại.

“Tháng tám!”

Trang giấy cọ xát nhau phát ra tiếng kêu xoàn xoạt, chị rà ngón tay lên từng dòng, rất nhanh phát biểu.

“Chờm sao Sư Tử nóng tính nhiệt tình,... sống hết mình vì anh em, đôi lúc hành vi lẩn át lý trí dẫn đến thiệt hại bản thân...”

“Đâu đưa xem!” Đoán trước được hành động của Thăng Béo, Tường Vi giấu quyển sách ra sau lưng lại sơ hở làm rơi xuống đất, Thăng Béo vội vồ lấy, hí hửng như bắt được vàng, nó tung quyển sách vừa mới chồm lên cao, hỏi tôi sinh ngày bao nhiêu, tháng mấy.

Tôi thuận miệng trả lời. Tường Vi bụm miệng cười trộm, lắm bả.

“Biết ngay mà!”

Thăng Béo đọc xong không nói gì, lát sau trả quyển sách về vị trí cũ. Kể từ đó nó ngoan như cún, tôi sai gì cũng làm. Bảo một không bao giờ dám cãi hai.

Nắng oi bức. Sân vận động hồi trước giờ đã được bỏ đi, thay bằng một sân thể thao mới rộng rãi và thoải mái. Hội Thăng Béo và Tường Vi tránh nắng dưới gốc cổ thụ, hò hét âm ỹ. Vừa đá bóng xong, trời nắng gắt tôi ngoắc tay ra hiệu Thăng Béo đem nước đến, nó bới móc một hồi, ấp úng mãi mới nói:

“Em là huynh đệ tốt của anh chứ?”

Không cho ý kiến, gật đầu. “Tốt, nước đâu?”

“Nếu em làm sai việc gì, anh liệu có tha thứ cho em?” Tôi biết có chuyện, nhưng chẳng chấp nhận, vẫn rất nhẹ nhàng.

“Tất nhiên! Mà chết rồi tha thứ hay không có còn quan trọng?”

Tôi chỉ thuận miệng nói đùa, ai ngờ nó tưởng thật, quay ra lắc lắc ổng tay áo Tường Vi, làm đủ trò xu nịnh. Chị ta lạnh lùng hất bay cái móngheo béo mằm, lừ mắt.

“Mày uống hết nước của chú ấy là sai rồi, mau xin lỗi còn kịp!”

“Hết nước?” Tôi gần như không tin vào tai mình, nửa già thùng nước, thằng này kiếp trước là trâu chắc mà uống hết hơn chục chai!

Mặc lời cầu xin của nó, tức mình đập nó một cước trúng bụng chương phình, nó lăn trên cỏ mấy vòng, miệng meo mếu.

“Khát quá em mới uống, sao anh khắc nghiệt với em thế?”

“Sông suối đầy ra, mà không biết kiếm chỗ à?”

“Em biết lỗi rồi, anh tha cho em!”

“Tha mà? Mà nghĩ tao là loại nào!”

Thằng Béo tỏ ra cam chịu đáp. “Bọ Cạp!”

Từ thời khắc đó cụm từ này gắn chặt với cuộc đời tôi, thay vì nêu họ tên, họ dùng cách gọi một chòm sao để nhận ra tôi giữa một đám người.

Mãi sau mới biết cung Bọ Cạp nổi tiếng thâm nho ngoan độc, thảo nào bọn nó lại sợ tôi vậy. Tôi cười xòa với Thằng Béo không cần phải lo lắng. Tính tôi rất thẳng thắn, thù ra thù bạn ra bạn. Chẳng qua theo lời đám đàn em nói là những ngày tiếp theo tôi đối với thằng Thằng Béo ngoài mặt không có phản ứng gì, mỗi ngày làm việc nặng gấp đôi lần trước, cũng bị sai khiến, bắt bẻ đủ đường. Chẳng mấy chốc thằng béo giảm được mấy cân thật, nó cười hi hi với tôi.

“Chỉ có dưới ách đô hộ của anh, em mới mơ một ngày kiếm được bạn gái!”

Tôi cũng cười đáp trả. “Cố tìm đứa nào chiều cao bằng nửa nhưng cân nặng gấp đôi mày nhá!”

Quay lại thực tại, bấy giờ tôi trợn mắt chả hiểu gì. Tường Vi cứ cười khúc khích như trúng tà, tôi có cảm giác mình là thằng ngốc trong vở hài kịch của bọn Thằng Béo cố ý dựng lên, vớ được thằng nào là ra sức trút giận lên thằng ấy.

Từ hướng ngược lại hiện ra một bóng người đi xe đạp, nền trời màu cam nhạt nhuộm vàng chiếc váy trắng tinh, sườn dốc chao nghiêng không cần nổi tia nắng mặt trời bóng rầy, càng cố gắng nhìn kỹ đồng tử càng trở nên đau nhức. Chiếc xe chậm chậm lướt qua trên đầu tôi, vì ở quá xa nên tôi không nhìn ra biểu tình trên gương mặt đó, chỉ có mái tóc dài và bộ váy mỏng như cánh bướm tung bay...

Cuối thu nước sông càng trở nên xanh thẫm, thổi bay khí nóng bằng cơn gió lạnh lẽo vô cùng. Cảnh vật xẹt qua trước mắt, đua nhau ồ ạt chảy về, trong không gian xưa cũ tâm hồn ta co quắp lại, đè nén thành nỗi bé đến đáng thương...

“Không ngờ chú mày có sở thích này!”

“Thích gì?”

“Hội chứng cuồng trẻ con!” Giọng nói lạnh lạnh thổi vào bên tai. “Bé vậy mà cũng không tha, chú thật hết thuốc chữa!”

Giật mình quay ra nhìn Tường Vi, tôi vờ như không hiểu chị ta nói gì, nhưng vừa định trở về chỗ Thằng Béo, một cánh tay đã chặn ngang giữa đường. Hai tay chống nạnh, nụ cười chị chứa đầy vẻ chế giễu.

“Ai vậy? Khai ra mau!”

Lách người bước qua, Tường Vi đầu đơn giản thế, tính tò mò của chị tước chừng có thể nhiều gấp bốn Thăng Béo gộp lại, chưa đạt được mục đích, tất nhiên Tường Vi đầu chịu buông tha.

“Xem ra chú cũng có mắt nhìn người đấy nhỉ, tuy hơi bé!”

...

“Chắc chắc, là học sinh cấp một? Không, nó khi mẫu giáo cũng nên!”

...

“Lolita của lòng chú đấy à?”

Lần này tôi không tự chủ mà quay người lại, chỉ thẳng tay vào mặt chị ta.

“Chị cắt ngay cái lối hình dung bệnh hoạn của mình đi!”

Công kích thành công, chị ta càng cười tươi hơn, lời lẽ cũng càng sắc bén.

“Hiếm thấy cậu nổi giận, đáng tiếc tôi là người thẳng thắn dễ thương, chỉ trung thành với sự thật mà nói thôi!”

Cảm thấy từng mạch máu dưới da đập mạnh như muốn sôi trào, răng tôi cắn chặt đến nỗi hai bên khớp hàm phát đau.

“Nhắc lại lần nữa, nó không phải là Lolita!” Chữ cuối cùng là sản phẩm hai hàm răng nghiền vào nhau mà tạo thành. Tường Vi giữ nguyên vẻ bốn cột, trước khi bỏ về còn không quên bỏ vào tai tôi một câu.

“Nhưng trong mắt cậu cô bé chẳng khác nào Lolita.”

Đêm ấy tôi quên hết trời đất, nhốt chặt mình trong phòng đơn độc uống rượu. Hương rượu nồng nặc mê say, xuống đến cổ lại cay xè như muốn xé tan cổ họng, đảo lộn lục phủ ngũ tạng. Càng uống càng không say, càng uống càng tỉnh táo, càng uống bụng lại càng thắt chặt từng cơn...

12. Chương 12 : Mảnh Ghép

Cảm xúc là những mảnh vỡ muôn hình được ráp lại, có to có nhỏ, ngọt ngào và chua xót, vậy nên dù chỉ lạc mất một mảnh, con người ta cũng không bao giờ biến mình trở nên hoàn thiện.

Ôm cái đầu nặng trĩu hậu quả buổi tối qua nhậu nhẹt cùng lũ Thăng Béo.

Vừa xuống nhà đã ngửi được mùi thức ăn bay ra, bước chân tôi gấp gáp đi vào phòng bếp.

Trên bàn ăn đặt một bát mì màu sắc phong phú, hơi nóng bốc lên trắng xóa, mùi thơm vây lấy căn bếp.

Nhà vắng lặng chắc mọi người đã đi làm hết cả. Kể từ khi vú Vân bỏ đi, lâu lắm rồi tôi mới nhắm nháp, tưởng quên bồng đi cái vị mì trường thọ trong trí nhớ... Cầm đũa đưa lên, chậm rãi đưa một miếng vào miệng, còn chưa kịp thưởng thụ hương vị truyền đến đầu lưỡi, một cơn buồn nôn từ dạ dày trào dâng, tôi quăng bát mì lao vào bồn rửa, chỗ thức ăn tức khắc tống hết khỏi miệng. Một tay ôm tay ôm bụng, một tay chống vào thành bồn, cơn bồng rập từ thượng vị trào dâng, cơn đau chiếm trọn đầu óc, phá hủy tâm trí tôi. Trong làn sóng bồng bềnh quay cuồng, bên tai vang vọng tiếng gọi hoảng hốt. Người đỡ lấy tôi cơ hồ chịu không được sức nặng nên cả hai cùng ngã xuống, trước khi ngất đi trên môi tôi còn đọng lại vị mặn mòi của nước mắt.

Tỉnh dậy đập vào mắt tôi là trần nhà sơn trắng, trần ngập cái không gian trống vắng bởi một mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt.

Sau khi được y tá trần thuật lại tôi mới biết mình vừa trải qua ca phẫu thuật về dạ dày, tạm thời vết khâu khá tốt chỉ có điều vượt sức tưởng tượng: người tiến hành phẫu thuật không ai khác lại chính là bố tôi.

Như một con cá sống bị đập vào chảo dầu sôi sùng sục, vừa bật dậy haythay vùng bụng bị tác động mạnh quặn lên đau tức. Nằm bẹp dí lưng vào giường, từ chối sự giúp đỡ của cô y tá.

“Ông ta... chị không nhầm chứ?”

“Đường nhiên là...”

“Tôi là người phụ trách!”

Người đàn ông tiến vào, vẽ đỉnh đặc trên người ông ta làm tôi muốn cười một trận, mà tôi đúng đang cười.

“Bệnh viện thiếu bác sĩ rồi nên mới phiên đến phó khoa ngài ra tay?”

Bố tôi chả phản ứng, giống kiểu nghe những thứ vô bổ, chỉ thấy tay rảnh cô y tá ra ngoài, còn một mình ông ta đối diện với tôi. Điều chỉnh lại chiếc gối vào vị trí thoải mái nhất, tôi mĩa mai.

“Lại còn sợ người khác nghe được chuyện xấu của ông chắc!”

“Mày!” Ông ta nhắm mắt kìm nén cơn giận.

“Yên phận chút đi!”

“Từ khi sinh ra ông đã ghét tôi, kém nước hặn mình không thể giết chết tôi sao?”

“Mày tạm thời chưa thể chết được!”

“Sinh diệt là do tôi lựa chọn, ông không có quyền gì quyết định!”

“Tao là người đem sự sống đến ày! Có chết cũng phải chết trong tay tao!”

Rầm! Kết thúc cuộc cãi vã giữa tôi và bố luôn luôn bởi tiếng cánh cửa gỗ mạnh mẽ va chạm.

“Chả lẽ ngay cả cơ hội được chết tôi cũng không có sao?”

Gào lên như một thằng lên cơn dại, tôi với lấy lọ hoa đặt trên bàn quảng thẳng vào cánh cửa đã đóng chặt. Âm thanh vỡ vụn xen lẫn tiếng người hô nhỏ hoà tan vào nhau, tim tôi đập chậm một nhịp, lật nhanh người lại.

Cái người mà tôi cứ tưởng là ông bố tôi kia lại đang chết trân tại chỗ, trên má rỉ ra một dòng máu đỏ tươi, dưới đôi môi trắng tinh là ngàn vạn những mảnh thủy tinh vụn vỡ.

Bánh Bột Gạo dường như không cảm giác rằng mình bị thương, nó cúi đầu nhặt nhanh từng mảnh nhỏ trong suốt, đáng ngồi phẳng phất nét cam chịu của mẹ tôi.

Tay nắm chặt ga giường, gần giọng đến không thể thấp hơn.

“Đề đấy!”

Nó vẫn làm như điếc, tiếp tục công việc thu lượm.

“Dừng lại ngay!”

“Tao nói mày dừng...”

Một chân vừa chạm đất liền vô lực ngã khuỵu, chưa bao giờ tôi thấy mình vô dụng và bất lực đến mức này.

“Anh ơi!”

“Anh có sao không?” Cảm giác hụt hẫng y hệt tôi không phải vừa ngã từ chiếc giường xuống mà là đứng từ trên cầu thang mục nát, vừa chạm vào đã bước hụt ngã ngửa. Đau đớn từ trong cốt tuỷ cùng lúc nhân lên khiến phổi bị hút cạn không khí. Hệt như bị người ta cầm con rựa rỉ sét từ từ đâm vào bụng, từng chút một xuyên vào đến ngập cán, máu chảy đầm đìa, chẳng chết luôn mà đợi máu cạn khô đến chết!

“Anh ơi!” Nước mắt rơi đầm đìa, tôi muốn hỏi nó “từ lúc nào mày đã không còn ngọng nữa rồi, sao tao lại không biết vậy?”

Môi cắn chặt, chặt đến đau buốt, còn đau hơn cả cơn đau dạ dày ngự trị bao năm qua, đau hơn cả mảnh vỡ đang đâm chọc trên da thịt tôi. Bánh Bột Gạo đâu còn là con bé nói ngọng mà tôi quen, nó là đứa con gái mà bố tôi còn coi trọng hơn cả con đẻ của mình.

“Tao không phải anh mày!”

Nó ngẩn người, cúi thấp đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

“Em biết... em không xứng... từ nay sẽ... Không gọi nữa!”

“Biết. Thế là tốt!”

Tôi muốn đứng dậy, một bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt khuỷu tay tôi, tôi muốn hất nó ra, chẳng hiểu sao lại lau đi vết máu loang nỗ trên mặt, nó khẽ nhú mào, tôi nổi quạu lên.

“Lần sau trước khi vào phòng người khác phải biết gõ cửa!”

“Em gõ rồi...”

“Lại còn còi!”

Tôi buồn bực thở hắt.

“Biết đau chưa? Đau thì phải kêu ra chứ!”

Nó lắc đầu, đảm bảo định chối còi, tôi chặn luôn.

“Không đau thì khóc làm gì!”

Bánh Bột Gạo ngẩng đầu, dùng ánh mắt không nên sở hữu ở một đứa trẻ nhìn tôi, môi mấp máy.

“Em sợ lắm... an..h ngã ở bếp... mặt trắng bệch... em tưởng...a... chết...”

“Mày điên rồi.”

Chỉ cách một giây trước khi tay tôi kịp chạm vào mái tóc nó, cánh cửa phòng đột ngột mở ra, một đôi guốc cao gót và túi đồ chen vào.

“Chú em bệnh...”

“Khoẻ chưa Đại ca, mụ Chấn Tinh, còn đứng chắn lối hả? Mau lui ra nào!”

Mái đầu màu vàng và khuôn mặt bị phấn, tôi thu tay lại, chặt vật đứng dậy.

“Rất khoẻ!”

“Sắp chết còn sĩ diện!” Tường Vi kéo tôi nằm trở lại giường, động tác rất thô lỗ, tin chắc chị ta lấy lý do để trả thù.

“Chị cố ý?”

“Biết rồi còn hỏi.”

Tường Vi cười nhếch nhếch liền bị Thăng Béo từ phía sau đẩy ra, gờ tay muốn đắm.

“Ai cho chị đánh anh ấy!”

Tường Vi bóp chặt mũi Thăng Béo khiến mặt nó nhúm lại một chỗ, miệng la oai oái như lợn bị hoạn.

“Chị buông ngay...!”

“Cho mày chết! Còn dám gọi chị là Chấn Tinh không? Dám không?”

”Never!

”

...

“Dạ... em xin lỗi chị...”

...

Tiếp đó cả lũ đàn em bầu vào hỏi chuyện, mỗi thằng một câu nhón nháo cả phòng bệnh. Lúc liếc mắt ra đã không thấy bóng trắng đứng cạnh cửa đầu, chắc là thu dọn xong nó liền đi rồi...

“Đại ca ới!”

“Gi?”

“Hồn anh treo đầu vậy?”

Tôi khó chịu đập một quả cam vào đầu nó, nó chậm tay chậm chân bắt huyệt, bóp một tiếng ôm cái mũi xoa xoa.

“Sao anh không nói cho em biết bệnh tình, nếu cô chủ nhiệm không báo thì...”

“...vĩnh biệt lần cuối!”

Thằng Béo hung tợn quát Tường Vi. “Chị im mồm!”

“Á, hôm nay mày ăn gan hùm mật báo hả?”

Lại một cuộc hỗn chiến quen thuộc, đến khi cả bọn ngồi yên xuống giường, Thằng Béo ra vẻ ăn năn.

“Biết bệnh tình của anh... em bằng giá nào cũng ngăn cản anh uống rượu.”

“Thằng này hâm, sinh nhật không uống rượu thì uống gì? Chẳng lẽ uống nước đ*ì!”

“Đã bảo im mà, cút ngay!”

“Kệ xác mày, trưa rồi chị đi ăn đây, mày cứ ở đây mà tâm sự với Đại ca mày!”

Chị hất tóc, liếc xéo mấy thằng thủ hạ vây quanh.

“Chúng mày đi không?”

Cả lũ đưa mắt nhìn tôi lại nhìn xuống bụng mình, cuối cùng bị vẻ hung dữ của Thằng Béo dọa nạt đành ngoan ngoãn ngồi cả lại. Tường Vi hừ lạnh, gót giày nện mạnh xuống nền đánh chan chất, vung vẩy bỏ đi.

“Tí nữa chết đói tao mới cười!”

Bọn lau nhau cúi thấp đầu, vẫn ôm cái bụng kêu òng ọc cổ trụ, phải nói thật là tôi rất thích cảnh bọn đàn em của mình bắt hoà với nhau.

“Anh bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Tốt!”

“Lát nữa em phải hậu ta bác sĩ phụ trách phẫu thuật cho anh” Đối lại sự trêu đùa của nó là sự bực bội ở tôi, tôi rít lên.

“Vậy thì đến mà cảm ơn bố tao!”

Thằng Béo sưng người, nó thường xuyên sang nhà chơi đâu phải không biết về mối quan hệ giữa các thành viên trong gia đình tôi, đặc biệt giữa tôi và bố. Thằng Béo nhiều lần thắc mắc, nó chả cách nào lý giải được tôi tại sao luôn hận ông ta.

“Anh mở lòng cho bác một cơ hội, cũng là cho anh...”

“Không phải tao chưa thử, mà kết quả đã rõ rồi!” Tôi ngừng lại.

“Một việc mày đã biết trước kết quả thì dù có cố gắng thế nào, dùng mọi cách có thay đổi được nữa không?”

Thằng Béo im lặng, có vẻ đang cặm cụi suy nghĩ vấn đề này.

“Em không hiểu... Như em và bà già em. Bố em công tác suốt, trong nhà chỉ có hai mẹ con, nếu một ngày không thấy tiếng cười bối điếc tai của bà ấy lại nhớ nhớ thế nào ấy...”

“Có một đợt em đi chơi tới khuya mới về, nhà tối om, thậm chí món ‘cámlợn’ ghê tởm cũng không có, em tức quá ra ngoài ăn. Đến tối về mới phát hiện bà ấy bị bệnh nằm bẹp một chỗ, không rên rỉ, không quất mắng... bầy cứ nằm im thế thôi. Em hoảng quá đưa bà ấy đi bệnh viện, đến khi về nhà thấy cửa hàng đóng chặt bà ấy lại rút roi đánh em, chửi: ‘Mấy ngày nay hàng à? Ế trương ế thối lấy gì ăn!’ Em bảo: ‘Trông bà thì lấy thời gian đâu!’ Bà ấy không biết điều cầm chổi đánh em, mịa mụ già chết tiệt!”

Sâu trong cổ họng tôi đắng chát, lưỡi cứng đờ, một câu cũng không bật nổi. Sao gia đình tôi không như nhà nó, có thể mắng chửi lại quay racười đùa. Như mẹ từng nói tôi và bố tính cách quái dị cố chấp hết nhau. Có thể hình dung tương tự việc hai con dê đi trên một chiếc cầu, dù cả hai có cùng rơi xuống nước cũng không chịu nhượng bộ đối phương. Năm đó tôi nói mình sẽ không rơi xuống, vì trước đó tôi đã kịp húc chết ông ta rồi!

Bọn nó ngồi chơi một lúc lờ lững lướt kéo nhau về, chuẩn bị tiết học cho buổi chiều.

Cửa vừa đóng chốc lát lại mở ra, Tường Vi đem ga-men đầy cháo đặt lên bàn, tôi nói không đói, chị cũng không ép. Bỏ táo ra gọt, gọt đến nổi táo chuyển thâm mà chưa xong.

Tường Vi bực bội đập quả táo nham nhở vào sọt rác, chán chê quay ravuốt ve lưỡi dao loang loáng ánh thép, tôi nhú mồm, thấy hơi khói chịu.

“Sợ chị cắt vào tay à?”

“Không, tôi ghét những vật sáng loá!”

Mặt chị ta sa sầm, có vẻ cáu.

“Nói phét tí thì chết ai!”

“Ai nói là không chết!”

Chị ta im lặng không nói chuyện một hồi lâu, mãi sau mới mở lời.

“Cậu biết bệnh trạng mình lâu chưa?”

Tôi không đáp.

“Biết rõ mà không chịu khám lại còn nốc rượu như trâu, đúng là muốn chết sớm!”

Câu này làm tôi nhớ lại cuộc đối thoại vào lúc sáng với bố, đáp nhạt thếch.

“Muốn chết cũng khó!”

Tường Vi là người biết áp chế cơn tò mò, đây là lý do chính tôi không kiên nhẫn gì nói chuyện với chị.

“Con bé có vẻ hiền nhỉ?”

“Ai?” Bất ngờ chuyển đề tài làm tôi giật mình, phản ứng cũng chậm gấp đôi bình thường.

“Lolita, em gái cậu đấy!”

“Chị đừng nghĩ ai cũng đã thoải giống mình, nó cũng không phải là em gái tôi!”

Bị câu nói của tôi đập trúng, trên mặt chị ta hiện lên một chút tổn thương nhưng rất nhanh lại bình phục tan biến chưa từng xuất hiện. Tường Vi nhe răng cười nhả nhỏ.

“Cám ơn về lời khen của cậu, nhưng tôi nói này, dù cậu có trăm lần phủ định thì nó vẫn là em gái trên giấy tờ với cậu!”

“Chuyện của tôi không cần người ngoài là chị tham gia!”

Ngày hôm nay cánh cửa phòng bệnh đặc biệt không biết bị đập mạnh bao nhiêu lần.

Tôi gơ bàn tay bị mình nắm chặt đến mức trắng bệch, bỗng thấy cuộc đời thật nực cười.

Cuối thu tiết trời lạnh lẽo thổi bay tấm rèm mỏng, qua khung cửa kính trong suốt được dán lên bởi một khoảng trời cao xanh ngắt. Cây cối thảnh thơi chuyển thành một màu từ đỏ rực tới vàng úa, dưới khuôn viên trường một cái bóng nhỏ xíu chậm rãi bước đi, cỏ mượt như nhung, gió khẽ thổi làm lay động tà váy. Trắng đến loá mắt...

13. Chương 13 : Đêm Tối

Đêm không phải là bóng tối mà là sự chờ đợi của ánh sáng, là hy vọng khởi đầu một ngày mới tốt đẹp hơn ngày hôm qua.

Ở trong phòng bệnh ba ngày liền, quay đi quẩn lại chỉ có ăn rồi ngủ, thi thoảng bọn Thăng Béo vẫn thăm hỏi, tán gẫu chán chê lại trở về lớp. Từ lúc tôi nghỉ học Thăng Béo vẫn chăm chỉ chép bài giúp tôi, ngật nổi chữmó quá xấu ngoại từ bản thân ra không ai dịch nổi. Tôi nhắc nó ít raphải chép bài sạch sẽ gọn gàng, nó sưng mặt phản bác chép cho tôi đã làđẹp hết mức có thể rồi. Hiểu tính thằng này nhẹ không ưu nặng, đành mặcxác nó, chẳng nào thì tôi cũng chẳng thiết tha gì tới chuyện sách vở.

Trong phòng suốt cũng bí bách, mỗi lúc rảnh rỗi tôi thường ra khuôn viên, chọn một góc vắng vẻ, nhìn mây đến thất thần.

“Đại ca trông như vừa ở trại thương điên ra vậy!”

Hậu quả của việc nghĩ gì nói đấy là bị già ột trận. Đợi hội ThăngBéo về hết, mình tôi ngồi dựa đầu vào thành ghế, để mặc cơn gió phất lên mặt, thắm thấu dưới từng tế bào, trong không khí gợi lên mùi vị tinh sạch của cây cối sau cơn mưa, pha trộn chút bùn đất ngai ngái. Tiếngbước chân từ xa tiến gần lại, người đó đứng sát bên tôi, lâu tới mứckhiến tôi phát bực.

Lướt qua đôi giày vải đập trên cỏ, cũng không thèm xem nữa tiếp tục giảbộ ngủ. Chẳng biết qua bao lâu cảm giác bị một vật đặt lên mình, tôi mấtkiên nhẫn thẳng lưng ngồi dậy.

“Chuyện gì?”

“Trời vừa mưa xong... lạnh.. quần áo mỏng sẽ không tốt cho sức khỏe...”

Tôi lấy tay đẩy chiếc áo da trên người mình, nhíu mày.

“Lấy đâu ra?”

Từng ngón tay trắng treó xoắn vào nhau đầy khốn quẫn, Bánh Bột Gạo lấp bắp.

“Em... ở tủ phòng a...”

“Ai cho phép mày đụng vào đồ của tao!”

Nó lại sắp khóc, tôi phát mệt. “Lần sau cấm tự tiện vào phòng tao. Đi đi!”

Bánh Bột Gạo vẫn đứng im, không có hành động sẽ dịch chuyển. Tôi quắcmắt, muốn xuyên thấu xem trong cái đầu kia chứa những ý nghĩ quái quỷ gì.

Nó cắn môi, mãi mới bật thốt.

“Trời... lạnh...”

“Lạnh mà mày ăn mặc phong phanh thế này! Còn kêu gì nữa!”

Nhanh gọn đắp chiếc áo khoác lên bộ đồng phục mỏng tang của nó lại bị nó trả về, Bánh Bột Gạo lắc đầu liên tục.

“Không phải... ý em là...”

“Bị cắt mất lưỡi chắc mà mãi không nói được một câu hoàn chỉnh!”

“Em không sao... nhưng...là bệnh nhân.”

“Bệnh nhân cũng khỏe hơn mày!”

“Nhưng...”

Mặt mũi nó nhăn nhó chẳng biết đáp sao cho phải. Bánh Bột Gạo rất ghêrời, kể từ ngày đầu tỉnh dậy ở bệnh viện, nó không còn gọi tôi là “anh” nữa. Đáng lẽ tôi phải cảm thấy mừng vì tất cả những công sức mình bỏ ra đã thu thành quả, nhưng ở một nơi nào đó tâm tình cứ tụt dốc, kéo mãi chẳng phần khởi lên.

“Không đi thì tao đi!”

Vừa mới đứng dậy dưới chân đột nhiên bị một con chó lao vào, còn chưa định thần thì thằng chủ nhỏ đuổi đằng sau cũng chạy qua va vào tôi.

Đất trời đảo lộn, tôi ngã ngửa ra đất, duy nhất thấy bầu trời trong vắt.

Thằng bé hãi hùng cuống cuồng xin lỗi, tôi đang định dạy cho nó một bài học đã bị một người khác ra mặt trước.

“Đi đứng ít nhất phải chú ý, lỡ đụng phải ai thì làm sao?”

“Em xin lỗi rồi mà!” Thằng bé hợp tình hợp lý cãi lại.

“Anh ấy vẫn khỏe, có hề hấn gì đâu mà chị quan trọng hoá lên!”

“Sao biết hay quá! Em có đảm bảo không để lại hậu quả không?”

Một con chó và hai đứa trẻ con cãi nhau làm tôi đau đầu, chán nản đứng lên mới phát hiện cổ chân đau nhức. Rong sa nước cạn bị tôm giỡn, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh! Mẹ nó! Đánh nhau chán chê không sao bây giờ bị một đứa bé động vào đã tẹo chân!

Bánh Bột Gạo lao tới đỡ tôi dậy, một bên ngoắt đầu mắng thằng trẻ con khiến nó sợ chạy mất dép.

“Để em đưa về!”

Bánh Bột Gạo rất gầy, lại nhỏ như vậy, bị trọng lượng tôi đè lên làm bước chân hơi loạng choạng. Về đến phòng tôi mồ hôi đầm đìa rơi đầy trán.

Ngày xuất viện hội đàn em đến tập trung đông đủ, duy chỉ thiếu Tường Vi, không biết dạo này chị ta bận việc gì mà mất mặt, hại Thằng Béo luôn miệng nhắc tới. Lúc ra khỏi bệnh viện, từ đằng xa đã thấy một cô gái mặc trang phục diêm dúa kèm một đầu tóc vàng sặc sỡ, cánh cổng sắt sơn màu xanh thẫm càng làm nổi bật vóc dáng gầy gò cùng nước da tái nhợt. Tường Vi tiến lại phía chúng tôi.

“Tường không thềm đến cơ!” Thằng Béo bĩu dài môi khinh bỉ. “Vẫn còn có lòng đấy nhỉ?”

”

“Á à, còn biết kháy đều chị!”

Tường Vi kéo tai Thằng Béo, lấy lại vẻ chanh chua thường ngày.

“Ngứa mồm hả em?”

“Có chị mới...” Thằng Béo kêu la cố gắng tránh thoát móng vuốt kia. “Đồ chết giẫm, bỏ ra mau!”

“Chửi này! Cầu rách cái môi dày nha!”

“Chị thì đẹp!”

...

Một thằng trong hội hóng hớt thêm.

“Vẫn chị anh Béo cứ gọi là nhắc liên tục!”

Tường Vi chột dừm động tác, cười đến ti bí.

“Nói xem nào! Chú mày rất nhớ chị đi!”

“Chị! Chị bị hoang tưởng nặng quá rồi!” Không biết vì giận giữ hay sao mà cả mặt mũi đỏ bừng, Thằng Béo giậm chân bỏ đi.

Trở về nhà khung cảnh vắng tanh, duy nhất chỉ có một tờ giấy được lưu trên bàn. Nội dung ngắn gọn gọi thân nhiên:

“Cả nhà đi vắng. Ở nhà tự lo!”

Ra hôm nay là kỷ niệm năm năm ngày cưới của họ, năm nào cả gia đình học cũng cùng nhau đi chơi khoảng hai ba ngày mới trở về, còn người ngoài như tôi phúc tổ được lưu lại ít tiền với cái tủ lạnh chất đầy thực phẩm.

Tôi nhấc điện thoại điện cho thằng Béo.

“Tối nay rảnh không, gọi mọi người tới nhà tao đi!”

Mới sẩm tối bọn chúng đã tụ tập đông đủ, vừa cầm rượu định uống bọn nó nhất quyết ngăn lại, thế nên tôi chỉ uống mỗi bia không, vậy mà chẳng hiểu sao uống bia lại còn say hơn cả rượu, đầu óc chệnh choáng, pháp phách bất kể trời đất.

Sáng sớm đã bị tiếng quát tháo dưới lầu đánh thức dậy, bố tôi có vẻ tức lắm gào rống ầm ỹ nhà. Tôi thay quần áo rồi chuẩn bị đi học, đứng trên cầu thang thấy cảnh bà Hoa lúi cúi thu dọn bãi chiến trường, bố tôi cứ đứng giữa nhà gào rống, riêng Bánh Bọt Gạo đứng khuất trong bếp, tôi biết nó đang chuẩn bị bữa sáng như thường lệ.

“Thằng này, mày... làm gì với nhà tao thế này hả? Cứ về là đảo lộn cuộc sống gia đình tao!”

Nhận ra vẻ giận dữ bùng phát trên người ông ta chỉ cảm thấy buồn cười.

“Ông phải tự trách bản thân mình, nếu muốn có một cuộc sống yên bình thì tốt nhất năm năm trước không nên giành quyền nuôi tôi.”

”Tao...”

”

”Hối hận đã muộn rồi bố!

”

Tôi kéo cặp sách lên vai trước vẻ chết lặng của ông ta. Bố à, ông không ngờ cũng có ngày hôm nay chẳng?

Trước cửa hàng tạp hoá đầu phố có một thằng đầu tóc trụ húi cười thân hình to lớn trên xe đạp, tôi vỗ lên cái đầu trọc nham nhở của nó, cười.

“Sắp sửa đi tu à?”

Thằng Béo hai mắt trợn trừng, ngửa cổ hét.

“Tại Tường Vi, tất cả do chị ta hại, đồ...”

“Mày bé cái mồm thôi! Kêu thế ám quẻ hàng nhà tao!” Bà Béo thò đầu ra ngoài thét, thấy tôi bông bà ấy cười hô hố.

“Ranh con! Đầu đẹp đấy!”

Không riêng gì tôi và Thằng Béo cả hội đàn em tóc tai bị biến dạng, thằng nào thằng nấy biết thân biết phận chả dám lộ mặt ra đường. Tuy tóc tôi vẫn giữ nguyên kiểu dáng nhưng bị Tường Vi nhuộm thành màu đỏ rực, buổi sáng đầu tuần đã bị thầy giáo gọi lên.

“Nếu không muốn đuổi học thì nhuộm tóc lại ngay!”

Tôi là loại người thích chống đối, người khác càng ép tôi làm điều gì tôi càng thích làm trái lại. Việc này cũng vậy, tôi lẽ độ trình bày.

“Thưa thầy, tóc em là màu tự nhiên!”

Dĩ nhiên ông ta không tin, tôi nói tiếp. “Em vừa trải qua một đợt hoá trị, không tin thầy hỏi các bạn xem!”

Tôi đi bệnh viện là chuyện thật, chẳng qua ngoài bạn bè thân ra chả ai biết tôi bị bệnh gì mà thôi.

Tôi lại trở về với cuộc sống sinh hoạt bình thường, riêng có điều lạ là Tường Vi biến mất tăm hơi.

Có một ngày chị ta đột ngột xuất hiện, hẹn tôi ra ngoài chơi.

“Có rủ hội Thăng Béo không?”

“Không!”

Tôi nhìn ra bầu trời đầy sao, hỏi. “Hai người?”

Bên kia đầu dây vang lên tiếng cười, đáp. “Chị không sợ mày sợ gì nào?”

“Sợ chị ăn thịt!”

....

Tám giờ ở nơi đã hẹn, chị ngồi một góc quán ăn ven đường, cười vẫy tay tôi, tin chắc chị không gọi tôi cũng chẳng nhận ra. Mái tóc nhuộm đen, váy áo đơn giản, trước kia tôi không đoán ra tuổi thật của chị bởi vấp phần dày cộp phủ lên, bây giờ mới biết gương mặt chị quả hợp với tuổi mười tám.

Tường Vi kéo ghế cạnh tôi, ra vẻ bên bên cười duyên.

“Thế nào, xinh không?”

“Đừng tự làm khó mình, ngày thơ không hợp với chị đâu!”

Chị cụt hứng bỏ đồ ra trang điểm lại, miệng lẩm bẩm.

“Tổn công tẩy trang!”

Vẽ vẽ tô tô một hồi, khi quay ra thì đồ ăn đã được mang lên, nhìn sang chị tôi thầm nghĩ lớp mặt lạ công phu chị vẫn đeo thuận mắt hơn vừa nãy nhiều, đây mới là Tường Vi mà tôi quen.

“Đẹp hơn chưa?” Chị bật cười, lắc đầu. “Đúng là chỉ hợp với phần son!”

Tường Vi nói những người thích mặc đồ trắng đều rất thánh khiết, hỏi tôi mặc bộ này có hợp không. Tôi gạt đầu, lại lắc đầu, trong tiềm thức thoáng xẹt qua một gương mặt tươi cười rạng rỡ. Đáy lòng vừa chua vừa xót, rút cuộc không phân ra cảm xúc gì.

“Chị mặc nó, đã lựa rất lâu mới mặc, nhưng mặc xong xong rồi mới biết quần áo chỉ có tác dụng che lấp chứ không cách nào biến một thứ nhơ bẩn thành sạch sẽ được”

“Những thứ bề ngoài càng thuần khiết, bên trong mới thật sự đáng sợ.”

“Cậu mà cũng bị gái nó lừa à?”

Tổng khứ mấy thứ âm thanh phiền nhiễu xung quanh, nhìn chăm chú vào chai bia đặt trên bàn, muốn nâng ly uống một ngụm, lại thấy ngón tay cồng kềnh, cổ họng nghẹn đắng ngắt tê dại. Tôi bình ổn lại cảm xúc, hướng chị tươi cười.

“Bị lừa mất đi một người cha.”

Trên bàn chỉ có đồ nhắm cạn dần, tôi ăn. Chị nhấp đầu vào uống rượu rồi nói năng linh tinh, coi vấn đề lúc trước quăng ra sau đầu.

“Cậu định thi trường gì?”

“Còn chưa nghĩ!”

“Bây giờ nghĩ đi!” Chị càn nhằn truy hỏi. “Nghĩ nhanh!”

“Tuỳ tiện!”

“Không được!” Chị đập tay xuống bàn, nói chuyện một cách nghiêm túc khác thường.

“Cậu đừng nói là thi bừa vào trường ABC gì đó chứ!”

“Có thể!”

“Không!”

Chị đứng bật dậy, phản ứng lần này còn mạnh hơn mới rồi.

“Bằng mọi giá phải thi vào trường trọng điểm!”

Tôi bật cười, còn tưởng chị nói mơ, nhưng sắc mặt chị đanh lại, cứng rắn nói.

“Cố gắng học hành, chị đấy... học hành vớ vẩn, chán lắm. Cậu phải lo cho tương lai mình đi!”

“Ốc không mang nổi mình ốc...”

“Thế mới nói, chú học tốt thì con đường mới tươi sáng...”

Trịnh trọng như kiểu đang nói về sự nghiệp và cuộc đời chị ta vậy, một con đi lo cho cuộc sống của tôi, thật mỉa mai thay!

“Tương lai tôi chưa đủ sáng sửa sao?”

“Chị khuyên thật đấy!”

“Ừ!” Ngăn chặn việc chị lải nhải nữa, tôi gạt đầu lấy lệ. Chị cười cười, cái bộ dạng của vừa mới trúng số.

“Chú hứa với chị rồi nhá! Cấm nuốt lời!”

Hai cốc một rượu một bia va mạnh vào nhau tạo ra tiếng động giòn giã, mọi người quay đầu xem xét chúng tôi với thái độ khinh thường, chị không quan tâm tu thắng một hơi cạn đấy, còn dốc ngược cốc lắc lắc.

“Hết mẹ rồi!” Quay ra gọi to gọi chai nữa.

“Ồi giỏi, nhìn cái eo gì ghê thế, chắc họ thấy chị xinh gái quá đấy mà!”

“Sai! Người ta nhìn một mụ già dụ dỗ vị thành niên!”

Tường Vi bóp bẹp lon bia, chân đá loạn.

“Thằng ranh! Sao mày luôn đả kích dung mạo chị!”

“Tôi chỉ phản ánh đúng thực tế thôi!”

...

Chán chê hồi lâu, khi rời khỏi quán đã là một giờ sau. Tường Vi say rồi, bước đi xiêu vẹo vượt khỏi vỉa hè, mấy lần tôi phải vượt lên đỡ.

“Cám ơn cậu nhá!”

“Là tôi tự giúp mình!” Chị không hiểu tôi đành mở miệng giải thích.

“Chị chết thế nào cảnh sát cũng điều tra tôi!”

Chị nhăn mày lè lưỡi, bỗng chạy tới một ngôi nhà gần đó, bấm chuông liên tục. Tôi nghĩ chị định về nhà, đang định tạm biệt thì thấy tiếng chòasủa ầm ỹ, con berger chồm cái mõm đầu răng ra khỏi cửa, gầm gừ.

“Cẩn tao à? Còn lâu!”

Tường Vi cố tình ấn mấy hồi chuông nữa, đến khi trong nhà bật đèn, có tiếng dép lệt xệt chị giật người chạy đi.

“Còn làm gì đấy! Muốn ăn chửi hả!” Tôi đành chạy theo chị, tâm tình Tường Vi bất thường, vui buồn thay phiên.

“Vui không?”

Tôi ghét nhất mấy trò trẻ con điên khùng. Chưa nói ra những lời này chị đã tiếp một câu.

“Còn có trò đảm bảo vui hơn, ngủ với chị đi!”

Dưới đèn đường bộ váy trắng trên người chị nổi bật khôn cùng. Tôi khẽ cúi đầu, trong đầu thoáng qua có ác cảm khi chị mặc bộ đồ này. Tường Vi không phát hiện ra sự khó chịu ở tôi cười cười vỗ lên vai.

“Sợ hãi?”

“Ừ, sợ lây bệnh.”

Phút chốc mặt chị ta trở nên cứng nhắc, chút ánh sáng yếu ớt từ chiếc ô tô ngược chiều lướt qua vẽ tái nhợt trên mặt chị. Tường, vì cúi đầu cười toáng lên.

“Chú mày thông minh!”

“Giai đoạn cuối?”

Một bàn tay đập mạnh vào sau đầu tôi, tôi tức mình định quay ra quát nạt.

“Cậu còn nhớ câu truyện cổ tích hồi trước chị kể chứ? Về loài hoa Tường vi đấy?”

Mặc kệ tôi có đáp không, chị cứ ngửa đầu nhìn lên bầu trời. Đêm rất tối, gió thổi bạt đám mây mỏng tang để lộ ra vầng trăng nhạt màu, thứ ánh sáng đó lan toả, dần nuốt trọn không gian bằng sự lạnh lẽo thấu xương, những ngôi sao nhỏ bé run rẩy nhấp nháy như chết cứng.

“Chị quên mất chưa nói rằng cô gái đó trước khi chết có sinh ra một đứa con, là con gái...”

Chỉ thấy chị ngồi phục xuống vệ đường, hai vai run rẩy không phải vì cười. Tường Vi bật khóc nức nở! Nước mắt của một con búp bê đáng yêu không? Tôi biết không phải rượu say nói đùa, chị nói thật, cả ngày hôm nay đã rất lạ rồi.

“Phát hiện lâu chưa?”

“Ở bệnh viện... thăm cậu tiện thể khám luôn... tôi không tin... thử đi chỗ khác khám lại mấy lần... kết quả vẫn thế! Chị mắc bệnh nan y, sắp chết...”

“Bọn khốn nạn, lũ chó đẻ... chết mẹ chúng nó đi!!!”

Chị như phát cuồng đánh tôi, vừa chửi vừa đánh, nước mắt nước mũi rỉa trôi phấn son, trông chị chẳng khác gì thằng hề. Tôi không chấp nhận bị phụ nữ đánh, ngay cả người đánh tôi dù sắp chết đi nữa.

“Biết vậy còn muốn lừa tôi?”

Chị dừng tay, khóc hết hơi lại cười hì hì, cười như phát rồ. Cười không phải hạnh phúc, khóc chưa chắc đã là đau, có đôi khi cười còn đau khổ hơn cả khóc.

“Chỉ thử cậu thôi, chị còn lạ gì cậu, chỉ thích gái trinh.”

“Phải chịu trách nhiệm, dạng như chị vẫn đơn giản hơn!”

“Cậu có thể thôi mĩa mai chị đi không?” Chị nheo mắt cười nham nhở.

“Chị á, biết thừa cậu không những thích gái trinh mà còn thích trẻ con nữa... càng trẻ càng thích!”

“Bệnh hoạn!”

...

Gió đêm quện cùng hơi sương, càng thổi càng tê tái, tôi nửa nâng nửa dắt chị. Tường Vi tay chỉ Đông Tây hướng dẫn tôi mấy lần quẹo sai đường, định vút chị chị liền ngoạc mồm khóc nháo, tôi tự thề rằng lần sau không bao giờ đi cùng bọn con gái say xỉn, vậy mà một ngày kia... cũng lại có lần sau...

Nhà chị trong một hẻm nhỏ tối tăm, rác đầy dưới chân, quần áo phơi dọc hai bên đường, mùi ẩm mốc hôi thối dung hợp tạo nên một thứ mùi đặc biệt gay mũi. Đi vài trăm mét nữa, Tường Vi dừng lại, bóng tối bao trùm khiến tôi không tìm ra biểu tình của chị, hoạ có trăng sao, mặt chị cũng lem luốc quá ma rồi.

Chị vẫy tay bảo tôi lại gần, nói nhỏ một câu: “Sống tốt nhé! Chú em.”

Bóng chị cô liêu, xiêu vẹo chìm mình vào ngõ nhỏ tối tăm. Đó là hình ảnh cuối cùng giữa tôi với chị, là lời dặn từ miệng một con đi truyền cho tôi.

Nếu có người hỏi điểm giống nhau của những người phụ nữ từng bên cạnh tôi là gì, tôi sẽ không chần chừ trả lời ngay. Trước khi ra đi, họ thường mong tôi có một cuộc sống tốt đẹp.

Tôi tự hỏi liệu họ có biết, sống nhiều lúc là tận cùng của cái chết không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-len-giuong-em-gai>